

ST. 430

Μηνιαία

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 25^ο | ΑΘΗΝΑΙ 1-15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1911 | ΑΡΙΘΜΟΣ 997

ΠΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

"Άλλοτε ο τίτλος αυτός της πρωτοχρονιάς ήτο έντελώς τυπικός. Κάθε νέον έτος ήτο όμοιον περίπου με τó παλαιόν και δέν είχε νέον παρά ένα αύξοντα αριθμόν. Η ζωή μας ως φυλής ως έθνους, ως λαού, έπερνούσε μονότονα, με τας αυτάρ περίπου ιδέας και αρχάς, με τὰ ίδια πρόσωπα και πράγματα, με τήν ζωήν τήν συνειθισμένην, τήν όποίαν από τó ένα μέρος έψαλιδιζεν ο θάνατος, και από τó άλλο έδυνάμωναν νέαι γεννήσεις.

Η πρωτοχρονιάς τών δύο τελευταίων έτων μās έφεραν νέον καθεστώς, νέους άνδρας, νέας ιδέας και αρχάς. Η πρωτοχρονιά τού 1909 μās έφερε τήν επανάστασιν. Η τού 1910 τήν ανόρθωσιν. Αυτή ήτο φυσική συνέπεια εκείνης, διότι αί επαναστάσεις γίνονται πάντοτε δια νά καταπαύσουν κάποιον κακό, τó όποιον έχει προχωρήσει πολύ ή δια νά ρίψουν νέον αίμα και νέαν ζωήν εις λαούς, οί όποιοι πάσχουν από αναιμίαν και μαρασμόν.

Συνήθως εις τας τοιαύτας επαναστάσεις τών λαών αί γυναίκες λαμβάνουν ενεργότατον μέρος. Εις τήν Γαλλικήν επανάστασιν ad Frondeuses έπαιξαν σπουδαιότατον ρόλο και ή Mme Roland, ή Charlotte Corday και άλλαι άνήλθαν με πολλούς άλλους πατριώτας τὰ σκαλοπάτια τής λαιμητόμου. Η ιδική μας επανά

στασις κατά τού τυράννου έχει ωραίας σελίδας αφιερωμένας εις τής Σουλιώτισσες, και τήν Μπουμπουλίνα, και ή επανάστασις τού "Οθωνος έχει τήν Καλλιόπην Παπαλεξοπούλου επί κεφαλής, ψυχήν και δεξιόν χέρι τών επαναστατών.

Η περισυνή επανάστασις δέν είχε συνεργούς γυναίκας, αν και ποτέ αί γυναίκες δέν ήσαν όσον αί σύγχρονοι, όπλισμένοι και έφωδιασμένοι με νέας ιδέας, με νέας αρχάς, με δύναμιν και σθένος και ένθουσιασμόν.

Άλλ' αί γυναίκες σήμερα εν γένει και παντού είναι κηρυγμένοι κατά τών πολέμων, είτε μεταξύ έχθρών προαιωνίων γίνονται, είτε μεταξύ φίλων και αδελφών. Τα αποτελέσματα τών στάσεων και τών πολέμων αυτών είναι ένιοτε τόσον τρομερά, ώστε αί γυναίκες έσχημάτισαν τήν πεποίθησιν ότι υπάρχουν μέσα και τρόποι ειρηνικοί δια νά φθάνη κανείς συχνότατα εις αποτελέσματα θετικώτερα και όλιγότερον δυννηρά από τὰ τών επαναστάσεων.

Δέν έζησαν αί γυναίκες τόσους αιώνας δουλαιο, χωρίς νά διδαχθούν και νά μάθουν ποίαν δύναμιν έχουν όσοι είξεύρουν νά επιμένουν υπέρ τού δικαίου και πώς νικούν όταν ένωμίοι και αδελφωμένοι αγωνίζονται και παλαίουν.

Αί Έλληνίδες τὰ δύο αυτὰ τελευταία επαναστατικά έτη έκαμαν ακριβώς τó αντίθετον από ότι έκαμαν οί άνδρες. Έκείνοι έχωρίστησαν εις δύο στρατόπεδα. Αυτὰι ένωσαν τας ενεργείας και τας δυνάμεις και τας προσπαθείας

των πρὸς τὸν κοινὸν σκοπὸν τῆς ἀνορθώσεως, καὶ τοῦ ἰδικοῦ των καθεστῶτος καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ.

Τὸ ἔτος 1911 τὰς εὐρίσκει ἰσχυρὰς καὶ ἀκαταμαχῆτους. Αἱ ἀσθενεῖς καὶ τρυφερὰί ὡς ἄνθη, ἢ ὡς χρυσίζοντα στάχυα τῶν ἀγρῶν, ὅπως τὰς ἔλεγαν ὡς τῶρα οἱ ποιηταί, ἔγειναν τὰ δυνατὰ δεμάτια τοῦ παλαιοῦ μύθου, τὰ ὅποια κανεῖς πλέον, ἄνεμος δὲν ἔμπορεῖ νὰ συντρίψῃ καὶ νὰ θραύσῃ.

Δὲν τὰς ἐνώνει πλέον ὁ δεσμὸς μόνον τῆς φιλανθρωπίας, ὅπως ἐγένετο εἰς τὸ παρελθόν. Τὸ 1910, τὸ ὅποῖον ἐσημείωσε τὸ πέρασμά του μετὰ πόθους καὶ ὄνειρα ἀνορθώσεως, ἀπέτελεσε τὸ πραγματικὸν καὶ θετικὸν βῆμα τῆς γυναικείας ἀδελφότητος εἰς ὅλους τοὺς κλάδους, εἰς ὅλα τὰ κοινωνικὰ στάδια, εἰς ὅλας τὰς τάξεις καὶ τὰ ἐπαγγέλματα.

Εἰς τὴν Ἑνωσιν τῶν Ἑλληνίδων, εἰς τὸν Ἐθνικὸν Σύνδεσμον, προστίθεται κατὰ τὸ 1910 καὶ τὸ Λύκειον τῶν Γυναικῶν. Δὲν εἶναι σχολεῖον, ὅπως θὰ ἐνόμιζε κανεῖς ἀπὸ τὸν τίτλον του, εἰς τὸ ὅποῖον νὰ διδάσκονται φιλοσοφικὰ μαθήματα. Εἶναι ἓνα μεγάλο σχολεῖον τῆς ζωῆς, εἰς τὸ ὅποῖον συγκεντρῶνται ὅλαι αἱ ἐνεργητικαὶ δυνάμεις τῶν γυναικῶν τῶν γραμματῶν, τῶν ἐπιστημῶν, τῶν τεχνῶν, τῶν γυναικῶν ποῦ διψοῦν διὰ δράσιν καὶ πρόοδον καὶ ἐργασίαν τῶν γυναικῶν ποῦ θὰ βροντοφωνήσουν εἰς τοὺς διευθύνοντας σήμερον τὴν τύχην τῆς χώρας ὅτι εἶναι καὶ αὐταὶ μέλη ἐνεργὰ καὶ δρώντα τῆς κοινωνικῆς μονάδος καὶ ὅτι δικαιούνται νὰ ζητοῦν τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ἀντίληψίν των.

Ἔως τῶρα κάθε ἰδέα, ἀρχή, νόμος ἀναφερόμενος ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς τὴν γυναῖκα περισυνελέχθη ἀπὸ τὰς προαιωνίους παραδόσεις καὶ εἶναι λείψανον χρόνων παλαιῶν, δουλικῶν, χρόνων διὰ τοὺς ὁποίους ὀφείλει νὰ κοκκινίσῃ ἢ ἀνθρωπότης τῆς σήμερον.

Εἰς τὰς Ἑλληνίδας τοῦ Ἐθνικοῦ Συνδέσμου, αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται πρὸ πολλοῦ, ὅπως μεταρρυθμισθοῦν οἱ νόμοι αὐτοί, θὰ προστεθοῦν σήμερον καὶ αἱ γυναῖκες τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων, αἱ ὁποῖαι συγκεντρῶνουν εἰς τοὺς κύκλους των τὴν ἐντονωτέραν γυναικείαν πνευματικὴν δύναμιν τῆς χώρας, αἱ ὁποῖαι ἤδη ἔχουν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν των ὅτι κατέρριψαν προλήψεις καὶ ἐποδοπάτησαν παραδόσεις καὶ ἀπέδειξαν ὅτι εἰς τὰ στάδια τοῦ πνεύματος, καθὼς καὶ εἰς κάθε κλάδον τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου καὶ τῆς δράσεως καὶ τῆς ἐνεργητικότητος καὶ τῆς προόδου φέρουν τὰ αὐτὰ μετὰ τὸν ἄνδρα ἐφοδία. Αὐταὶ σήμερον θὰ φέρουν εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν ἀνορθωτικὸν ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας ὑπὲρ τοῦ σχολείου, ὑπὲρ

τῶν τεχνῶν, ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης, τὰς γνώσεις καὶ τὴν ἐργασίαν των, εἰς τὴν ὁποίαν συμβαδίζει τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης μαζὴ μετὰ τὴν ἐμφύτον εἰς τὴν γυναῖκα ἀγάπην, μαζὴ μετὰ τὸν ἀλτρουϊσμὸν, μαζὴ μετὰ τὴν αὐταπάρησιν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν.

Τὸ 1910 λοιπὸν ἔμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἔτος εὐτυχές. Διότι εἰς τὰς ἡμέρας του ἔκλεισε μία ἀναίμακτος, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀκίνδυνος ἐπανάστασις. Διότι ἔδωκεν ἐλπίδας εὐτυχῶς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως. Διότι εἰς τοὺς ἐργάτας τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῆς κατατάσσονται εἰδικώτερον καὶ αἱ γυναῖκες τῶν γραμματῶν, τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν, αἱ ὁποῖαι μετὰ τῶν παλαιότερων ἐργατῶν τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς προόδου θὰ φέρουν ὑλικὸν πολῦτιμον εἰς τὸ ἀνακαινιζόμενον ἐθνικὸν μας οἰκοδόμημα. Διότι προετοίμασε ὑλικὸν πολῦτιμον ἔργων καὶ πράξεων ἀληθινῆς ἀναγεννήσεως καὶ προόδου διὰ τὸ ἔτος 1911.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

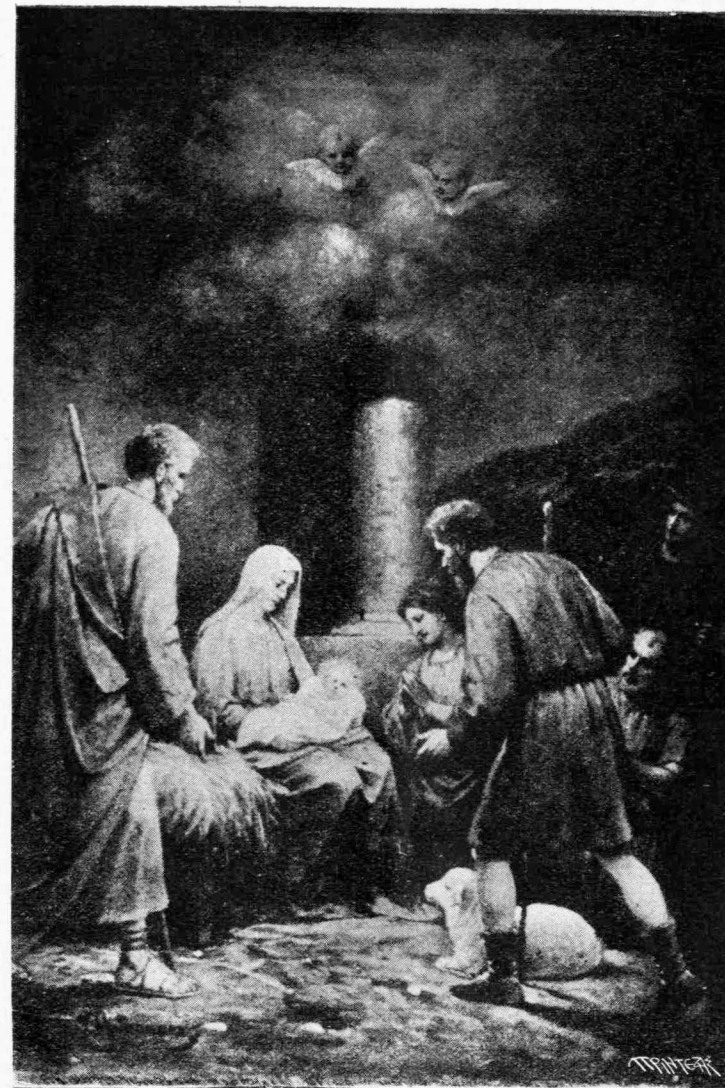
ΤΟ ΑΣΤΡΟΝ

Τὸ τριπλὸν καραβάνι, τὸν καιρὸν ἐκεῖνον εἶχε κατασκηνώσῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἐρήμου, ἀνάμεσα εἰς τὰ συντρίμματα, τὰ ἀπὸ πράσινο γρανίτη καὶ μαῦρο βασάλτη, τὰ ὅποια ὑπῆρξαν ἄλλοτε ἢ μεγάλη Παλμύρα. Ὁ ἥλιος ἐβασίλευε κατακόκκινος, οἱ Μῆδοι ἀξιωματικοὶ ἐτοίμαζαν τὰς κυρτάς των ράβδους διὰ τὴν ἀναχώρησιν, καὶ ἡ σοβαρὴ καμῆλης ἐσηκῶνοντο ἀργά, ἀργά, στολισμένες μετὰ χρωματιστὰ δέρματα, καὶ λωρίδες ἀπὸ μάλλινα ὑφάσματα, ἀφίνουσαι τὰ ἴχνη τῶν γονάτων των ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Ἐμπρὸς εἰς τὰς σκηνὰς οἱ βασιλεῖς ἀνεμέναν, στρέφοντες πρὸς ἀνατολὰς, ὅπου εἰς τὸν ὡς κηρὶ χλωμὸν τουρκουὰζ οὐρανόν, ἐπρόκειτο νὰ ἀνατείλουν τὰ ἄστρα. Ἐφαίνοντο σοφώτατοι καὶ κάτοχοι ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων, τὰ δὲ μάτια των εἶχον γίνῃ ἀπλανῆ ἐκ τῆς μεγάλης των προσηλώσεως εἰς τὰ ὑπερφυσικά. Ἐὰν γένεια των κατάλευκα ἐκυμάτιζαν ἐπὶ τῶν χρυσοῦν ἐνδυμάτων των, ἐπίσης χρυσοῦς ἐφόρου μήτρας εἰς τὰς κεφαλὰς των, καὶ εἰς τὴν ὀλόχρυσον δύσιν ὄνειροπῶλον σκεπτικοὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς.

Οἱ δούλοι παρεποῦντο ψιθυρίζοντες :

— Ποῦ μᾶς φέρει ἡ μυστηριώδης τῶν αὐθεντῶν

Ἡ Γέννησις

G. M. Rouzes

μας θέλησις ; Πῶς θὰ ὑπάγωμεν μέχρι τοῦ τετράρχου Ἡρώδου εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἂν ἀκολουθοῦμεν πάντοτε εἰς τὸ σκότος τοῦ ἀβεβαίου δρόμου τῆς ἐρήμου ; Καλλίτερα ἑκατὸ φορές νὰ περπατοῦμεν σκυμμένοι ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐμπορικῶν μας δεμάτων, καὶ νὰ μᾶς τρώγῃ ὁ ἥλιος, παρὰ νὰ περιφρονοῦμεν τὴν ὄραν τῶν θηρίων τὴν μαγευμένην καὶ θλιβεράν νύκτα, ἢ ὁποῖα προσκαλεῖ τὰ φαντάσματα.

— Ὁ Ἄριμάνης κάπου ἐδῶ, εὐρίσκειται ἐστὲν ἄρα οἱ Πέρσαι.

— Ἡ ὄσμη τῶν θηρίων βαρύνει τὸν ἀέρα, ἢ καμῆλης τρομάζουν. μάτια φωσφορίζοντα μᾶς τριγυρίζουν. Τὰ κακοποιὰ πνεύματα ἔμπορεῖ νὰ μᾶς βλάψουν, ἔλεγον χαμηλοφώνως οἱ Αἰγύπτιοι.

Καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι οἱ ἀπὸ τὴν Φοινίκην, τὴν

Χαλδαίαν, τὴν Ἀσσυρίαν ἐφώναζαν συγχρόνως.

« ὦ Βαάλ, ὦ Βέλ, ὦ Βέλα μὴ μᾶς ἐγκαταλείπεις, ἦλιε ! ».

Καὶ ὁ ἥλιος ὀλοῦν ἐχαμήλωνεν καὶ ὁ μέγας Βαλτασάρ εἶπεν :

« Ὁ Ἄσστηρ θὰ φανῇ ». Καὶ ὁ Γάσπαρ ἐπέλαβεν : Ἐνθυμείσθε, ὦ βασιλεῖς, τὴν ἐσπέραν ποῦ τὸν εἶδαμεν νὰ ἀνατείλῃ λαμπρὸς καὶ διαυγής, εἰς τὸ μυστηριώδες στερέωμα, τὸ βιβλίον αὐτὸ τοῦ πεπωμένου, τοῦ ὁποῖου σελίδες εἶναι οἱ ἀπαστράπτοντες ἀστερισμοί ; Εὐρίσκόμεθα ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν τῆς Νιευί, ὅπου ἄλλοτε ἦσαν οἱ κῆποι τῆς Σεμράμιδος καὶ ἀσχολούμεθα ἐρευνῶντες τὸ ἄπειρον ἐνῶ ἀκούαμεν τί ἔλεγον ἢ νύκτα εἰς τὸ μεγαλεῖον τῶν μυστηρίων της...

Αἴφνης τὰ γόνατά μας ἐκάμφθησαν, καὶ οἱ ἀνίσχυροι γεροντικοὶ βραχιόνες μας ὑψώθησαν

καὶ ἐχαιρέτησαν τὸν Νέον Ἀστέρα τὸν λαμπρὸν εἰς τὴν φεγγοβόλον γέννησίν του. Καὶ ἐνῶ ὁ ἄσστηρ ὑψοῦτο πρὸς δυσμᾶς, ὡς μέγαν φῶτι ἰὸν ἄνθος, οἱ κολοσσοὶ οἱ ὅποιοι μὲ τὰς νευρώδεις χεῖράς των πνίγουν τοὺς λέοντας εἰς τὰς αὐλὰς τῶν Ναῶν. ἔτρεμαν ὀλόκληροι.

— «Καὶ ἡμεῖς πρὸ δέκα ἡμερῶν ἀπὸ ὄνειρον εἰδοποιηθέντες ἀκολουθοῦμεν τὸν ἄστέρα εἰς τὸν πρὸς τὴν Παλαιστίνην δρόμον του, ὅπου ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, αὐτὸς ὅστις μέλλει νὰ κυριαρχήσῃ τοῦ κόσμου ὅλου—ἀναμένει τὰ συμβολικὰ δῶρα—λίβανον, χρυσὸν καὶ σμύρναν, τὰ ὅποια θὰ καταθέσωμεν εἰς τοὺς πόδας του. Καὶ αἱ νύκτες διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην, καὶ αἱ ἄμμοι ἀπλώνονται ἀτελείωτοι σπαρμένοι ἀπὸ ἐρείπια καὶ ὄστᾶ...»

— «Καὶ ἡ ὄψις τῆς ἐρήμου τρομάζει τοὺς ὀδηγούς τῶν καμήλων. Ὁ Ἄσστηρ ἀόρατος εἰς τὰ μάτια των δὲν ἔχει δι' αὐτοὺς οὐδὲ λάμψιν, οὐδ' ὑποσχέσεις. ὦ βασιλεῖς, ἀδελφοί μου, θόρυβοι ὑπόκωφοι ἐπαγαστάσεως ἀκούονται καὶ φθάνουν μέχρις ἡμῶν!».

Ὁ ἑκατοντούτης Βαλτασάρ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν:

«Τί μᾶς ἐνδιαφέρουν τὰ ψιθυρίσματα τῶν δούλων, ποῦ ἀκολουθοῦν τὰ βήματα τῶν καμήλων μας; Τὰ ὄνειρα δὲν μᾶς ὀμίλησαν τὴν μυστηριώδη των γλῶσσαν; Ὅταν διαβαίνωμεν, χαϊδεύοντες τὰ λευκά μας γένηα σοβαροὶ καὶ χρυσευδύμενοι, ὅλα τὰ μέτωπα δὲν κύπτουν ἐμπρὸς εἰς τὴν γαλήνην τῆς σοφίας μας, εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς δυνάμεώς μας;»

— «Ἡμεῖς δὲν εἴμεθα οἱ πάνσοφοι καὶ οἱ ἄγιοι; οἱ μεγάλοι Μάγοι οἱ ὅποιοι διατάσσομεν τὰς μεγάλας τῆς φύσεως δυνάμεις; Οἱ βασιλεῖς τοῦ ὑπερφυσικοῦ καὶ τοῦ ἀπείρου! ἐφώναξεν ὁ Γάσπαρ».

— «Μήπως δὲν εἴμεθα οἱ τρεῖς ἄγιοι, καὶ οἱ τρεῖς καθαροί, εἶπεν ὁ σκεπτικὸς Μελχιῶρ, οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Ἀστέρος;»

Τοιοῦτοτρόπως συνδιελέγοντο οἱ γέροντες τῆς Χαλδαίας, ἀκουμβῶντες εἰς τὰς ποιμεικὰς ράβδους των. Ἐπεριφρόνουν τοὺς κοινούς τῶν ἀνθρώπων, καὶ εὐχαριστοῦντο, καὶ ἐκόμπαζαν διὰ τὴν ἀξίαν των. Ἡ ὑπερηφάνεια τοὺς κατέλαβε καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὴν ψυχὴν των.

Οἱ δούλοι ἔπαυσαν νὰ παραπονοῦνται, ἀσχολούμενοι μὲ τὰς ἐτοιμασίας τῆς ἐκκινήσεως. Ἦκολούθουν τὰς καμήλους, καὶ διὰ νὰ λάβουν θάρρος, ἤρχισαν τραγουδοῦντες μονότονα ἀρχαῖα τραγούδια τῆς πατρίδος των, μὲ ρυθμὸν βάρβαρον καὶ παιδαριώδη. Ἡ νύκτα ἤρχετο ἀμέσως χωρὶς λυκόφως. Τὰ στακτερὰ χρώματα

τῆς ἐσπέρας ἐπιπταν στὴν ἀναμμένην πεδιάδα, καὶ εἰς τὰ συντρίμματα τοῦ πορφυρίτου καὶ τοῦ ἰάσπιδος μικρὰ φεῖδιλα ἐξήτουν τὰς φωλῆς των. Ὁ οὐρανὸς ἐσκοτίνασε, καὶ ἡ τουρκουὰξ ἔγινε ζαφεῖρι, καὶ λάμψεις ἀραιαὶ κατ' ἀρχάς, ἔπυ κνώθησαν μετ' ὀλίγον, καὶ τὰ χρυσᾶ καὶ ἀσημένια ἄστρα ἤρχισαν νὰ φαίνονται, καὶ οἱ ἀστερισμοὶ ἐκέντησαν τὸν ὀρίζοντα μὲ τὰ λαμπρὰ καὶ χρυσᾶ των λουλούδια. Ποῦ πικροὶ σφιγκὰ σὰν ἀδέλφια, ποῦ μοναχοὶ σὰν ψυχῆς λιπημένες, ὅλα τὰ ἄστρα τέλος ἐφάνηκαν καὶ ἀπὸ τὸ ἓνα εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ στερεώματος ποταμοὶ ἀπὸ πολῦτιμα πετράδια ἐχύθησαν.

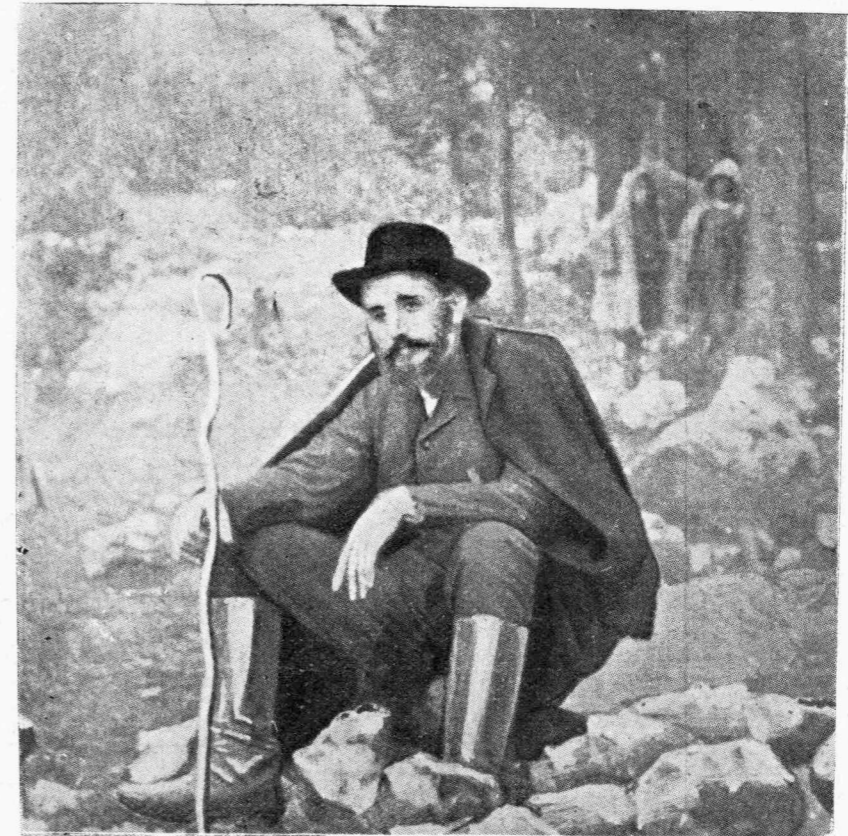
Οἱ Μάγοι παρετήρουν ..

Ἡ καμήλες ἐγονάτιζαν, καὶ τοὺς ἔστριφαν τὰ νῶτα στρωμένα μὲ κεντητὰ σκεπάσματα. Ματαίως οἱ Μῆδοι σκύπτοντες τὰς κεφαλὰς ἐπερίμεναν τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως. Οἱ Βασιλεῖς ἀκίνητοι καὶ ὠχροὶ μὲ τὰ λευκά των γένηα, ὡς τρελλοὶ καὶ ἀποροῦντες, ἐστέκοντο. Ἡ ὥρα ἐπεριούσε καὶ ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὰ ἐρείπια τῆς νεκρᾶς πόλεως ἐξηκολούθουν νὰ στέκουν μὲ τρόμον γεμάτα τὰ μάτια των. Ὅλην τὴν νύκτα ὁ Γάσπαρ, ὁ Βαλτάσαρ, καὶ ὁ Μελχιῶρ ἐξήτουν τὸν Ἀστέρα... Ὁ Ἀσστηρ δὲν ἀνέτειλεν.

Ὅταν αἱ φωναὶ τῶν δούλων ἐχαιρέτισαν τὴν ἡμέραν οἱ βασιλεῖς εἰσήλθον ὑπὸ τὴν σκηνὴν των.

«Ἴσως, εἶπον, καταγιγῆς εἰς τὰ ὑψηλότερα στρώματα νὰ ἔκρυψε τὴν λαμπρὰν ὄψιν τοῦ ὀδηγοῦ μας. Ἄς πρᾶνῶμεν τὸν φόβον τῶν ὑπηρετῶν μας. Ἀπόψε βέβαια ὁ Ἀσστηρ τῆς ἐπαγγελίας θὰ λάμψῃ πρὸς δυσμᾶς». Ἡ ἐσπέρα ἦλθε καὶ τὴν αὐριον καὶ ἐπτά κατὰ σειρὰν νύκτες ὁ μυστηριώδης Ἀσστηρ ἔμεινε κρυμμένος. Χαμένοι εἰς τὴν ἐρημον οἱ Μάγοι, δὲν ἐτόλμων, νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των. Τὸ νερὸ ὀλιγόστευεν εἰς τοὺς ἀσκούς, καὶ οἱ ὀδηγοὶ τῶν καμήλων καθισμένοι χάμου, πλησίον τῶν ζώων των, ἔκλαιαν τὴν τύχην των, διότι εἶχαν χάσει πᾶσαν ἐλπίδα ἐπιστροφῆς.

Μεταξὺ τῶν ἀκολουθούτων τὴν συνοδίαν τῶν Μάγων, ἦτο μία γυναῖκα Ἐβιάδιζε πεξὴ ἀπὸ τὴν Νινευί μὲ τὸ παιδί της εἰς τὴν ἀγκάλην. Ἦτο δούλη, καταγωγῆς Ἰουδαϊκῆς, καὶ οἱ συνοδοιπόροι τῆς ἐπερίπαιζαν τὸν Θεὸν τῶν πατέρων της μὲ ἀπρεπεῖς ἀστειότητας. Ἀλλὰ ἡ δουλεία, ἡ ὅποια μεταβάλλει τὸν ἀνθρώπον εἰς κτήνος δὲν εἶχε ταπεινώσει οὔτε τὸ βλέμμα της, οὔτε τὸ φρόνημά της. Ἐφοροῦσε φόρεμα κυανοῦν, τὴν σεμνὴν κεφαλὴν της εἶχε καλυμμένην μὲ πέπλον καὶ ἔψαλλε τὸ ἄσμα ἁσμάτων τοῦ Σολομώντος. Τὸ παιδάκι της ἐνανουρίζετο

Ὁ κ. Ἐλευθέριος Βενιζέλος ὡς ἐπαναστάτης εἰς τὸ Θέριον τῆς Κρήτης.

ἀπὸ τοὺς στεναγμούς τῆς Σουλαμίτιδος, καὶ ἀπεκοιμήθη χωμένο εἰς τὸν μελαγχρινὸν της κόλπον.

Ἡ γυναῖκα ὀνομάζετο Θάμαρ· ὅταν ἦτο μικρή, Ἄρυβες τὴν ἔκλεψαν, ἐνῶ ἔβοσκε τὰ ποιμνια τοῦ πατρός της. Εἶχε λησμονήσει καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ χωριοῦ της ἀκόμη, ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τῆς πατρίδος ἦτο χυμένη εἰς τὴν ψυχὴν της ὡς θεῖον ἄρωμα. Ὁ Βασιλεὺς Μελχιῶρ τὴν ἔδωκεν εἰς ἄνδρα τῆς φυλῆς της, τὸν ὅποιον ἐντὸς ὀλίγου ἐθανάτωσεν ἡ μελαγχολία τῆς ἐξορίας, καὶ ἡ καυμένη, ἡ λυπημένη χήρα ἠκολούθει τὸν καραβάνιον, ἀγνοοῦσα τὸν σκοπὸν τῆς ὀδοιπορίας, ὅπως ἡ ἄμνος ἀγνοεῖ ποῦ τὴν φέρεται ὁ ποιμὴν.

Ἐκοιμάτο τυλιγμένη εἰς τὸ φόρεμά της, κάτω ἀπὸ τοίχους μισογκρεμισμένους, καὶ ὅταν ἤρχετο τὸ βράδυ ἐγέλα μὲ τὸ παιδάκι της, χωρὶς νὰ φροντίξῃ διόλου γιὰ τὰ ἄστρα.

Ὁ ἥλιος τῆς ἐβδόμης ἡμέρας ἔδυσεν, καὶ οἱ Μάγοι ἐκτύπων τὸ ἔδαφος μὲ τὰς κεφαλὰς των. Τότε ὁ Βαλτασάρ εἶπεν:

«ὦ βασιλεῖς, τὸ αἰσθάνομαι, δυσηρεστήσαμεν τὰς ὑπερτάτας δυνάμεις. Ὁ καπνὸς τῶν ἁμαρτιῶν μας ὑψοῦται καὶ μᾶς κρύπτει τὸν Ἀστέρα. Καὶ ἐν τούτοις ἐξήσαμεν σοβαροί, ὡς ἄγιοι, περιφρονοῦντες τὰ πλοῦτη καὶ τὰς ἀπολαύσεις. Ἄς ἴδωμεν, εἰς ὅλην τὴν συνοδίαν θὰ εὔρωμεν δίκαιον ἄξιον νὰ ἀτενίσῃ τὸν Ἀστέρα; Θὰ τὸν χαιρετήσωμεν, ὅστις καὶ ἂν εἶναι, καὶ θὰ τὸν καταστήσωμεν ὀδηγὸν μας, ὀνομάζοντες των Κύριον».

Ὁ Γάσπαρ, καὶ ὁ Μελχιῶρ ἀπεκρίθησαν: «Ἔστω, ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σου, μέγα ἑκατοντούτη, καὶ πρόγονε τῶν Βασιλέων»...

Τὸ καραβάνι ἦτο συναγμένον, ὁ μέγας Μάγος ἐξῆλθε τῆς σκηνῆς, καὶ ὅλοι ἔπεσαν, καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν. Ἀλλὰ διέταξε νὰ σηκωθοῦν οἱ ἀξιωματικοί, καὶ οἱ ὑπηρέται καὶ ὀμίλησεν εἰς τὸ γλυκὺ φῶς τῆς ἐσπέρας· καὶ ὁ τελευταῖος τῶν δούλων ἐφρικίασεν ἀπὸ ἐλπίδα· διότι ὅλοι οἱ ἀνθρώποι θεωροῦν ἐάντιους δικαίους.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἰόχρους εἰς τὴν ἐρημον, καὶ ἡ παρέλασις ἤρχισεν.

«Δὲν βλέπεις τίποτε πρὸς δυσμὰς, Φαραϊμ-Φαλαζάρ; εἶπεν ὁ Μάγος εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἀξιωματικῶν.

— «Βλέπω τὸν Βαῶλ ὁ ὁποῖος κατεβαίνει εἰς τὴν πορφυράν του κλίην, συνωδευμένος ἀπὸ χρυσοῦς δράκοντας, ἀπεκρίθη ὁ Ἀσούριος».

Ὁ βασιλεὺς ἐξηκολούθησεν τὰς ἐρωτήσεις καὶ ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ ὠμίλησαν ὡς ὁ Φαραϊμ-Φαλαζέρ

«Πῶς να εὐρωμεν δίκαιον μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν τοῦ πολέμου καὶ τῶν αἱμάτων; εἶπεν ὁ Μέγας στενάζων. Ἄς ἐρωτήσωμεν τοὺς ὁδηγοὺς τῶν καμήλων. Λί μακρὰι μὴν ἔκδρομαὶ εἰς τὴν μοναξίαν τῆς ἐρήμου κάμουν τῆς ψυχῆς ἀγαθές».

Οἱ ὁδηγοὶ δὲν ἔβλεπαν παρὰ τὴν ἐρχομένην νύκτα, καὶ τὰ μαῦρα ἐρείπια εἰς τὸν ὀρίζοντα, καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Βαλτασάρ ἔγινε περίλυπος, ὅταν ἀνεχώρησαν οἱ δούλοι.

«Τί; θὰ εἶναι τὰ περιτρίμματα αὐτὰ τοῦ ὄχλου καθαρῶτεροι, καὶ δικαιοῦτεροι ἡμῶν;... Αἰγύπτιοι μὲ τοὺς χαλκοὺς αὐχένας, τυλιγμένοι εἰς τὰ πολύχρωα ὑφάσματα των, Αἰθίοπες μὲ τὰ πυκνὰ σγουρὰ μαλλί ἄτων, δούλοι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὠνόμαζαν τοὺς πρώτους ἀστερισμοὺς τῆς νυκτός, ἀλλ' οὐδεὶς διέκρινε τὸν ποθητὸν Ἀστέρα, καὶ τὸ πλανητὸν καραβάνιον ἐρριξε κραυγὰς ἀπελπισίας.

Ἐν τούτοις, παρουσιάσθη ἔμπρὸς εἰς τὴν σκηνήν, ὅπου ὄνειροπόλουν οἱ Μάγοι μὲ στυγνὰς ὄψεις, γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐκράτει παιδάκι ἀποκοιμισμένον. Τὰ μαλλιάτης ἐξέφευγαν ἀπὸ τὸν πέπλον της, καὶ ὁ χαλκὸς τῶν σκουλαρικῶν της, τὰ ὁποία ἔφθαναν εἰς τοὺς ὤμους της. ἐξέστραπτεν, καὶ ἐκρότει εἰς κάθε της βῆμα. Ἀπὸ τὸ παιδάκι ἐφαίνετο μόνον ἓνα μικρὸ χεῖράκι καὶ τὰ μαλλιάτου σχεδὸν ξανθὰ, ἀορίστως πυρρὰ, ἦσαν ὡς τὰ φυλλὰ τοῦ ὀρίμου ἀραβασίτου.

«Ὅποια καὶ ἂν εἶσαι, γυναῖκα, λέγει ὁ Βαλτάσαρ, κύτταξε πρὸς δυσμὰς καὶ εἰπέ μου, ἂν βλέπεις τὸν Ἀστέρα...».

Ἡ Ἰουδαία ἐσήκωσε τὸ σκεπτικὸ μέτωπόν της:

«Αὐθέντα, ὁ οὐρανὸς εἶναι πάντοτε ὁ ἴδιος καὶ δὲν βλέπω παρὰ τὰ συνηθισμένα ἄστρα. Τὴν πρώτῃ ὅμως νύκτα τῆς ὁδοπορίας ἐκάθισα πλησίον εἰς τὴν σκηνήν σου. Μὴ θυμωθῆς. ὦ αὐθέντα πολνεύπλαγχε, ἔπαιξα μὲ τὸ μικρὸν ποῦ βαστῶ καὶ τὸ ὁποῖον ψελλιζεῖ ἀπὸ τῶρα τὰς σκέψεις του. Εἶναι πέντε χρόνων, κύριε, ἀλλ' ὁ νοῦς του προτρέχει τῆς σωματικῆς του ἀναπτύξεως, τόσῃ δεικνύει εὐφυΐαν διὰ κάθε τι. Καὶ ἐνῶ τὰ ἄστρα ἀνέτελλαν τοῦ ἔδειχνα ὅσα γνωρίζουν οἱ ποιμένες, — μάθε, βασιλεῦ, ὅτι ἐφύλαττα τὰ ποιμνία κατὰ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν μαζὺ

μὲ ποιμένας Χαλδαίους, — τοῦ τὰ ὠνόμαζα τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο καὶ τὸ ἀθῶον παιδάκι ἐπανελάμβανε... Καὶ αἴφνης λέγει: «Αὐτὸ τὸ ἄστρον, μητέρα, πῶς ὀνομάζεται; τὸ μεγάλο ἄστρο, τὸ λαμπρὸν ποῦ περπατεῖ ἔμπρὸς καὶ τὸ ὁποῖον φαίνεται σὰν βασιλεὺς ἔμπρὸς στὰ ἄλλα». Τὰ μάτια του ἦσαν προσηλωμένα εἰς ἓν σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος, τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἔβλεπα μαῦρο καὶ ἄδειο, ἐγέλασα μὲ τὴν ἀπάτην τοῦ παιδιοῦ. Τὴν ἐπομένην νύκτα πάλιν μοῦ ὠμίλησε περὶ τοῦ ἄστρον καὶ ἔκτοτε κάθε νύκτα, τὸ ἔβλεπεν, ἐνόμιζον ὅτι τὸ βλέπει μεγάλο λαμπρὸν καὶ προχωροῦν πρὸς δυσμὰς τῆς ἐρήμου».

Ἐνῶ ὠμίλει ἡ Θάμαρ, ἐξύπνησε τὸ παιδίον καὶ ἤρχισε νὰ μειδιᾷ. βλέπον τὰ χρυσὰ ἐνδύματα καὶ τὰ λευκὰ γένεια τῶν Μάγων, οἱ ὁποῖοι τὸ ἐπλησίασαν.

«Μητέρα, λέγει μὲ ἀθωότητα, ἐπέστρεψε τὸ ἄστρον;»

Ἡ Θάμαρ τὸ ἐσήκωσε ὀλόγυμνον εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ ἐνδύμενον μὲ τὴν ἀθωότητά του, ἀμέσως ἔτεινε τὰ χεράκια του πρὸς τὸ ἄπειρον διάστημα στερέωμα:

«ὦ! ἐφῶναξε, νὰ το, ἐδῶ εἶναι τὸ μεγάλο ἄστρο! Τὰ ἄλλα εἶναι χλωμὰ κοντὰ του ἀπὸ φθόου, νά, ντρέπονται νὰ φανοῦν. Καὶ τὸ ὄραϊο, τὸ μεγάλο μὲ βλέπει γλυκά.

Ὁ Γάσπαρ, ὁ Βαλτάσαρ καὶ ὁ Μελχιὼρ ἄμα ἤκουσαν τὰ λόγια αὐτὰ, ἔπεσαν γυνυπετεῖς ἔμπρὸς εἰς τὸν υἱὸν τῆς δούλας. Τὸν ἐχαιρέτισαν, ὀνομάσαντες τον Κύριον, διέταξαν νὰ ἐνδύσων πορφύραν καὶ αὐτὸν καὶ τὴν μητέρα του καὶ τὸν μετεχειρίσθησαν εἰς τὸ ἐξῆς, ὡς νὰ ἦτο υἱὸς των. Αἰσθανθέντες ὅτι δὲν ἦσαν δίκαιοι καὶ καλοὶ, ὡς τὸ παιδίον, ἐταπεινώθησαν γυνυπετεῖς μὲ τὰ χρυσὰ των ἐνδύματα, καὶ μὲ τὰ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν των ἔβρεχαν τὴν ἄμμον.

«Τίς ὁ καθαρὸς ἐνώπιόν σου, ἄγνωστε Θεέ;» ἔλεγον.

Καὶ φωνὴ ἐναέριος διελθοῦσα ἐν μέσῳ φωτὸς ἀπεκρίθη:

«Τὰ νήπια».

Ἦκουσαν θόρυβον, ὡς πτερύγων ἀνοιγοκλειομένων, νὰ φεύγῃ εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, καὶ ὅταν ὁ Γάσπαρ, ὁ Βαλτάσαρ καὶ ὁ Μελχιὼρ ἐσήκωσαν τὴν κεφαλὴν των, εἶδον τὸν Ἀστέρα ὑπέρλαμπρον, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο νὰ ἐμειδιά.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

KATINA KATSEFOY

Ἡ ΒΡΑΔΕΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Λευκά, λευκά, ὀλόλευκα! Χιόνια! Χιόνια! Λευκὸς ὁ οὐρανός, λευκαὶ αἱ στέγαι, λευκὸν τὸ ἔδαφος, λευκοὶ οἱ διαβάται, αἱ ἄμαξαι, τὰ τράμ, τὰ ὁποία φαίνονται ἀπὸ μακρὰν ὡς ὄρεα ἀρπακτικά αἰετοὶ κατάλευκοι μὲ τεταμένας πτέρυγας, καὶ πετοῦν, καὶ διασχίζουν τὴν πόλιν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀδιακόπου βιαστικῆς χιόνος, τὴν ὁποίαν σπρώχνει ὁ ἄνεμος. Τὰ γυμνὰ καὶ ἀποσκελετωμένα δένδρα δὲν φαίνονται πλέον ἄσχημα ὅπως πρὸ ἡμερῶν. Ἡ χιὼν τὰ ἐστόλισε μὲ στολὴν ὠραιότητος ἀπεριγράφτου. Πῶς νὰ περιγράψω τὴν ὠραιότητα τοῦ ἐξαστράπτουτος λευκοῦ τοῦ κρίνου, τοῦ ἀγνωτέρου καὶ ἀπὸ τὸν ἀφρόν τῆς θαλάσσης ὅπου ἐγεννήθη ἡ Παφία; Καὶ τί λευκὸς υταντέλες καὶ κεντήματα, στολίζουν τὰ δένδρα! τί μανδύαι, πέπλοι, στέμματα ἐξαστράπτουτα. Ἄν ἐφαίνετο ἥλιος αἱ μυριάδες μυριάδων κρεμάμεναι ἀπὸ κρύσταλλα λαμπαδες ἀπὸ τοὺς ἐξώστους καὶ προχύτας τῶν οἰκιῶν θὰ ἦναπταν, θὰ ἐφεγγυβόλει ἡ πόλις ἐξαστράπτουσα ὅλα τὰ χρώματα τῆς Ἰριδος.

Ὁ ποταμὸς Ἰσάρ, μὲ τὸ πρᾶσινον τῶν ὑδάτων του χρῶμα, τρέχει πιστὸς τὸν κανονικὸν του δρόμον καὶ τονίζει ἐτι μᾶλλον τὴν ὠραιότητα τοῦ λευκοῦ περιβάλλοντος.

Ἀπὸ τὸ ὕψωμα τῆς γῆς ὅπου στέκομαι θαυμάζουσα τὸ ἐξαίσιον θέαμα, βλέπω μίαν καλὴν ὁμάδα παγοπόρων, ἀγόρια καὶ κορίτσια ποῦ ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ παγοδρόμιον. Ἄλλα κρατοῦν τὰ παγοπέδιλά των, ἄλλα διευθύνουν ἔλκυθρα μὲ κοζάκιους σκούφους εἰς τὴν κεφαλὴν, μὲ τὰ χονδρὰ ἐπανωφόριά των, ζωσμένα μὲ δερματινὸς ζῶνας ἢ μὲ σχοινία, εὐθυμα ὅλα, μὲ γέλοια δροσερά, μὲ μάτια ἐξαστράπτουτα καὶ ροδοκόκινα πρόσωπα καὶ θαυμάζω καὶ ἐδῶ τὴν τελειότητα τῶν ἔργων τῆς φύσεως συγκρίνουσα τὰ ἀφράτα μάγουλα μὲ τὰ ἄνθη ποῦ ἀπλώνουν τὰ κάλλη των εἰς τὰ πάγη τοῦ χειμῶνος.

Καὶ ἡ ὥρα παρέρχεται ὀλονέν. Καὶ ἡ κίνησις τῆς πόλεως φαίνεται τώρα ζωηροτέρα. Βλέπω πουλάκια νὰ πετοῦν ἀψηφόντα τὸ ψύχος καὶ τὸ χιόνι Μετρῶ, εἶνε ὀκτώ, χαριτωμένα. Πτερυγίζουν εἰς τὰ λευκὰ νέφη! Ἐχάθησαν εἰς τὸ ἀχανὲς ἄπειρον. Ἀνθρώπινος ὀφθαλμὸς δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ τὰ διακρίνῃ.

Ἐνύκτωσε πλέον. Τί ὄραϊα ὅπου φαίνονται, ὑπὸ τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα αἱ λευκαὶ στέγαι, οἱ λευκοὶ δρόμοι αἱ πολύχρωμοι τῶν κτιρίων προσόψεις, αἱ διακόπτουσαι τὴν συνέχειαν τοῦ λευκοῦ,

αἱ καπνίζουσαι καπνοδόχοι μὲ τὸν μαυρολευκό-φαιον κικινόν των, μάρτυρες τῆς ζωῆς τῆς εὐλογημένης οἰκογενειακῆς ἐστίας, ἣτις συνάξει ὅλα τὰ μέλη κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν ὑπὸ τοῦς κόλπους της. Ὁ καιρὸς τῆς ἀναπαύσεως. Πόσαι συγκινήσεις, πόσα γέλοια δροσερά πόσα δάκρυα χαρᾶς ἀκόμη ὅταν εἰς τὴν ἐστίαν αὐτὴν μετ' ὀλίγον ὁ καλὸς Ἰησοῦς ἀφήσῃ τὰ δῶρα ποῦ ἔφερε διὰ τὰ μικρά.

Μόναχον

MARIA PINEAU

Ἡ ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ ΚΑΙ Ἡ ΗΡΩΙΚΗ ΤΡΙΛΟΓΙΑ

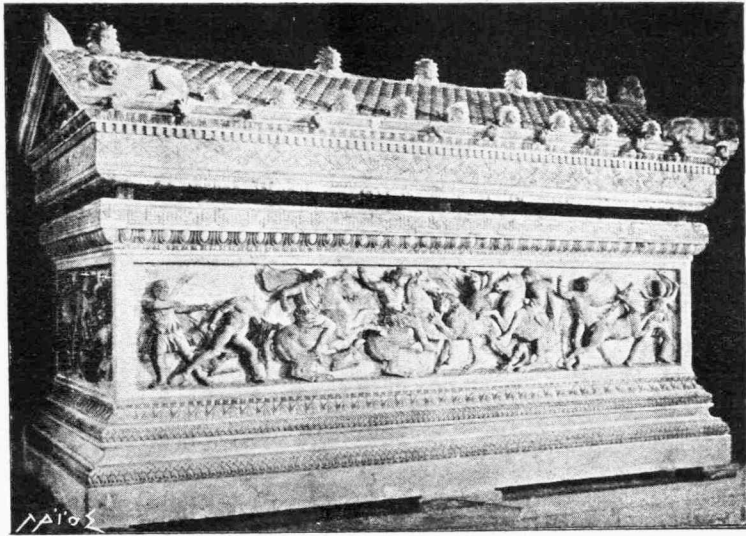
Νὰ κρίνῃ κανεὶς τὸν Παλαμᾶ εἶναι τόλμη. Τὰ βιβλία του τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο μᾶς παρουσιάζουν θησαυροὺς, ποῦ σκορπίζουν φῶς καὶ μεγαλεῖον καὶ ὠραιότητα εἴτε εἰς περασμένα ἀναφέρονται, εἴτε εἰς παρόντα, εἴτε εἰς μέλλοντα.

Ὁ Παλαμᾶς εἶναι ὁ μεγάλος καὶ βαθὺς καὶ γεμάτος μυστήριον ψάλτης τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Εἶναι ὁ γνησιώτερος ἀρχηγὸς καὶ ὁ τελειότερος ἐργάτης τῆς θρησκείας τοῦ ὄραϊου, ὁ πρωτότυπος, ὁ μεγαλόστομος, ὁ ἀκούρατος νὰ ψάλλῃ τὰ κάλλη της, νὰ ἀναδημιουργῇ τοὺς κρημνισμένους ναοὺς της, νὰ ἀνασυνθέτῃ τῆς ξεχασμένες ἀρμονίας της, νὰ τὴν ἀναζωντανεύῃ καὶ νὰ τὴν συνεχίξῃ καὶ νὰ τὴν γιγαντώσῃ εἰς τῆς ψυχῆς τῶν ὀλίγων σήμερα, τῶν πολλῶν αὔριο καὶ εἰς τὸ μακρυνότερον μέλλον.

Τὸ νέον βιβλίον του ἡ Φλογέρα τοῦ Βασιληᾶ εἶναι ἓνα βαθύ, μεγάλο ἱστορικὸν καὶ ἐθνολογικὸν ἔπος τῆς Ἑλλάδος τοῦ Βυζαντίου, τῆς Ἑλλάδος τῶν Μεσαιωνικῶν χρόνων, τῆς Ἑλλάδος τῆς ἀγνωστῆς, ποῦ κρύβει τόσους θησαυροὺς καὶ τόσα μεγαλεῖα καὶ τόσες ὠραιότητες.

Καὶ τὴν ζωγραφίζει, καὶ τὴν ψυχολογεῖ καὶ τὴν ψάλλει μὲ τόσῃ σοφίαν καὶ μὲ τόσῃ δυνάμειν ὁ ποιητής, ὥστε νὰ ξυπνᾷ μέσα εἰς τῆς ψυχῆς μας ἓνα αἰσθημα μεταμελείας, γιὰ τὸ τόσο τὴν ἀμελήσαμεν καὶ τὴν ἐπεριφρονήσαμεν καὶ τὴν παρεγνωρίσαμεν.

Μαζὴ μὲ τὴν φλογέρα σημοσιεύεται καὶ ἡ ἡρωικὴ τριλογία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀναδημοσιεύομεν σήμερον τὴν ἀδὴν πρὸς τὸν θάνατον τοῦ Ἰψεν. Εἶναι ἴσως τὸ μεγαλοπρεπέστερον καὶ δυνατώτερον ποίημα ποῦ ἐγράφη ἔως τῶρα διὰ τὸν μεγάλον τραγωδὸν τοῦ Βορρᾶ.

Σαρκοφάγος ἐκ Σιδῶνος εἰκονίζουσα θήραν Ἀλεξάνδρου
(Ἱστορία Καλῶν Τεχνῶν Κ. Ζησίου)

ΩΔΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΩΝ ΙΒΣΕΝ

Ὁ Ποιητής

Πέθανες τώρα ; Ἀπὸ καιρὸ δὲν εἴσουν
μέσ' στ' ἀσάλευτα βάρη τῶ θανάτου ;
Τί νόημα γιὰ σέναν ἔχει ὁ τάφος ;
Ἡ ζωντανὸς ἢ πεθαρμμένος, ὅμοια
μιλᾷς καὶ φέγγεις.

Ἀπ' τὰ θαμπὰ καὶ ἀπὸ τ' ἀπέραντα ἤρθες,
ἀπὸ νύχτες ἀφεύγατες ξεκόβεις,
καὶ ἀπὸ τοὺς ἀβασίλευτους τοὺς ἥλιους·
καθὼς λαμποκοπάει στὰ κορφοβούνια
τῆς Νορβηγίας

ἀπάρθενο τὸ χιόνι, ἔτσι καὶ ἐσένα
λαμποκοπάει τὸ μέτωπό σου, καὶ εἶναι
στὴν ὄψη σου ἴδια ξαπλωμένη ἢ πάχνη
τῆς ὑπερβόρειας Θούλας, ποὺ γεννήθηκε,
ἀερομαχναδί.

Σὰν τὰ ρουμάνια τῆς πατρίδας σου εἶσαι
πυκνός, ἀδρὸς, πράσινος, μαῦρος, ὄλος·
τὴν ὄρμη καὶ τὴ δύναμη σοῦ δώκαν,
ποὺ σκάφτει καὶ κατάβηλα τραβάει
καὶ τρώει, οἱ φιδόδες.

Ἀπ' τοὺς ἀφροὺς τοῦ βορικοῦ πελάγου

ψάρεψ' ἐσένα ἢ Σάγα καὶ σὲ πῆρε
στὰ μαργαριταρόγλωμα φτερά της·
κάστρων καταλυτῆς ἀρματωμένος
Βίκιγγας ἤρθες.

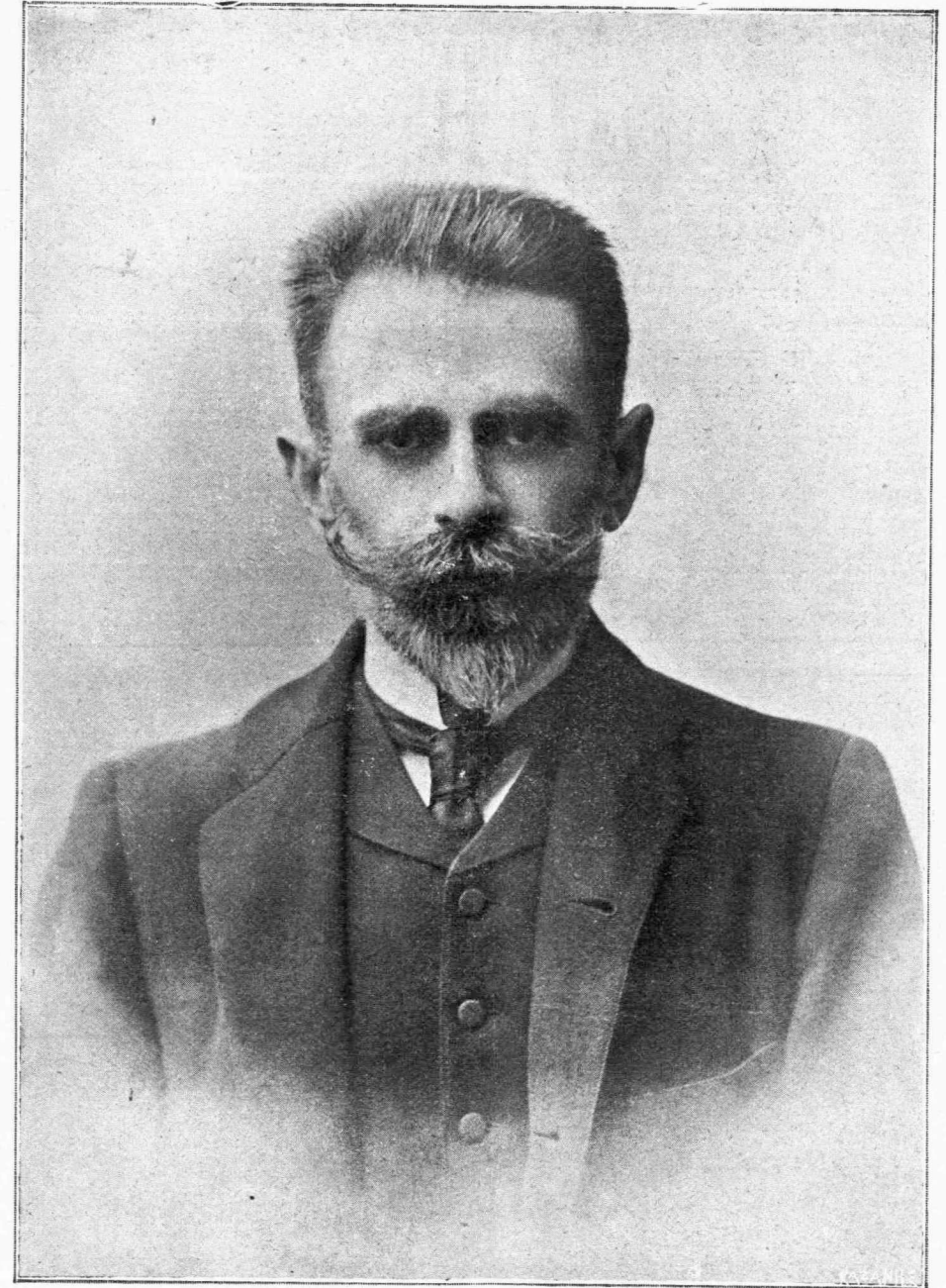
Ἡ Μοῦσα

Μ' ἐνὸς Χαράλδου ἀέρκ, μὲ τοῦ Ζάρλου
τὴν περηφάνια ποὺ ζητᾷ ἕνα θρόνο,
παλιῶν καὶ νέων ἀπαρνητῆ καὶ ἀντάρτη,
νὰ μὲ πλευρώνη ἀπόκοτα, τὸν εἶδα.
«Βάρβαρε, τοῦ εἶπα,

ποιὸς εἶσαι καὶ τί θέλεις ; Ἀπὸ σέναν
ἄμαθη. Μοῦ εἶσαι ξένος. Μέσα σου ὄλοι
τῶν Κιμμερίων οἱ ζόφοι στοιβασμένοι,
μὲ σκυθικοὺς χειμῶνες φοβερίζουν
τὸ καλοκαίρι

τῶν τρισμακκαρισμένων μου Ἡλυσιῶν·
τὸ δρόμο μοῦ γυρεύεις ποὺ ἴσα φέρνει
πρὸς τὴν κορφή τῶν τραγικῶν ἡρώων·
τράβα ὅθεν ἤρθες· τίποτε δὲν ἔχω
μ' ἐσένα. Ἐγὼ εἶμαι

ἢ Μοῦσα, καὶ τὸ φῶς πατέρας μου εἶναι».·
Καὶ μοῦ ἀποκρίθη : «Τὸ παιδί καὶ ἐγὼ εἶμαι
τῆς ἀστραπῆς καὶ τῆς βροντῆς τ' ἀγγόνι·
ἂν ἀστράψω, σὲ καίω καὶ ἐσέ· καὶ ἐγὼ εἶμαι
ἀπ' τὴν Ἑλλάδα.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Κ' ἐγὼ εἶμι ἀπὸ τὸ αἶμα τῶν Αἰσχύλων,
τῆς μυστικῆς λαχτάρης ὁ προφήτης
καὶ τὸ πουλί τῆς μπόρας· κληρονόμος
τοῦ σκοτεινοῦ Ἡρακλείτου ποῦ σωπαίνει
νόημα γιομάτος».

Καὶ καθὼς κ' ὕστερ' ἀπ' τὰ λόγια του, ἕμοια
βουβή κι ἀναποφάσιστη στεκόμουν,
ξάμωσε ἀπάνω μου ἄθεος τὸ χέρι
γιὰ νὰ μ' ἀδράξῃ καὶ γιὰ νὰ μὲ σύρῃ,
μουγγρίζοντας μου :

«Θὲς δὲ θεός, ὀδηγήτρα μου· προστάζω !»
Κατὰχρητῆς ἔτσι τοῦ κόσμου, ὁ μέγας
μακεδονίτης, λύγισε τραβώντας
τὴ Χρησμοδότρα ἀπ' τὰ μαλλιά, ποῦ ἀρνήθη
νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Καὶ τότε τοῦ ὑποτάχτηκα, τοῦ δείχνω
τὸ δρόμο, ἀπὸ τὸ χέρι τότε πῆρα,
τὴν πρώτη ὀρμὴ τοῦ φύσηξ'· κι ἀμέσως,
τὸν εἶδα, τὴν πνοὴ νὰ δευτερώσω
προτοῦ προφτάσω,

νὰ χάνεται γοργὰ πρὸς τ' ἀνηφορὴ
ποῦ φέρνει στὸ ἱερὸ τραγικὸ δάσος
ἀπὸ τὸ μονοπάτι ποῦ πατιέται
πάντα, καὶ πάντα ἀπάτητο φυτρώνει
τὰ μάρμαρ' ἄνθια.

Ἄεροκρέμαστο ἄλθατρο τὸν εἶδα
γῆς κι ἄβυσσος ἀνάμεσα νὰ στέκῃ
κ' ὕστερ' ἀπάνω ἀπὸ γκρεμὸ νὰ σκύβῃ
καὶ μὲ τὰ νύχια νὰ τὰ ξεριζώνῃ
τᾶγρια λουλούδια.

Καθὼς τὰ ρουνικὰ ψηφιά μιὰ μέρα
στὸ πετρενίο πειραιώτικο λιοντάρι
σκάλισε κάποιος βάρκαγγος περνώντας,
στὴ θύμησή μου σκάλισε κι ὁ ξένος
τὸ πέρασμά του.

Ὁ Ποιητῆς

Κ' ἐκεῖ ποῦ βόσκει ὁ τάραντος, καὶ ὁ πάγος
ἀσύντριφτος βασιτέται, στὰ ὕψη ἀνέβης,
κι ἀγνάντεψες καὶ μέτρητες μακριάθε
τὸ κάμπο μὲ τοῦ σύγγενου τὸ μάτι
τὰ στραποφόρου.

Κι ἀκουσες τὰ τραγοῦδια καὶ τὰ γέλια
ποῦ γῦρο σου σκορποῦσαν θεοὶ καὶ στρίγγες
καὶ τὸν παράξενο ἤρως Κυνηγάρη,

καὶ διάβασες βαθιὰ γραμμένα λόγια
στὸ μέτωπό του.

Καὶ σ' ἔμαθε πὼς πῶς ἀκριβὴ ἀπ' τὸν ὕπνο
κάτου ἀπ' τὰ κυπαρίσσια τῶν προγόνων
καὶ πῶς ἀκριβὴ ἀπὸ τὸνειρο, ἡ ἐνέργεια
κ' ἡ ζωὴ ποῦ τὴ ζῆς. Καὶ σὰν τὰ τσάλι
τᾶκονισμένο

ἔγιν' ἐσένα ἡ σκέψη. Ἀπ' τὸ ποτήρι
τὸ ὑπέρτατο ἤπιες. Νὰ σ' ἀγγίξῃ
δὲ θέλησες ὁ πρῶστυχος ὁ βρώμιος,
καὶ πρόσμεινες τοὺς νέους καιροὺς, μονάχος,
γαμπροντυμένος.

Ἡ Μοῦσα

Κ' οἱ νέοι Καιροὶ τὸν ἤθρανε στὰ ὕψη
καὶ τότε προσκυνήσαν· κι ὕσο ἀξίζει
σιδερένιο καρὰβι τοῦ πολέμου,
τόσο ἀξίζει στὴ θάλασσα τοῦ Λόγου
τοῦ Σκάλλου ὁ στίχος.

Τῶν πολύθεων ἔσβυσε ἡ λατρεία
καὶ τοῦ Χριστοῦ μαράζωσε καὶ ἡ πίστι·
κορώνια στὸ κεφάλι μου εἶν' ἡ δάφνη
ἀκόμα ἡ βακχικὴ καὶ ἡ ἀπολλώνια·
τὸ χέρι μου ὕμως

τὸ γαλιλαῖο σταυρὸ κρατᾶ, καὶ τρέμει,
κι ἀνήσυχτα τὰ μάτια μου γυρεύουν,
γυρνώντας ἀπ' τὰ ὀλόφωτα τοῦ κόσμου
μέσ' στῆς ψυχῆς τᾶφεγγα βάρθια, κάτι,
καὶ δὲν τὸ βρίσκουν.

Πιὸ πέρα ἀπ' τοὺς Χριστοὺς κι ἀπ' τοὺς Ὀλύμπιους
κ' ἐγὼ ἕνα νέο καιρὸ σὰ νὰ προσμένω
ποῦ ἡ θυγατέρα μου Ὀμορφιὰ γιὰ πάντα
θὰ χωριστῇ ἀπ' τὸν ἄντρα της τὸ Μῦθο,
κι ἄλλο ἄντρα θ' ἔβρῃ.

Κι αὐτὸς θὰ νὰ εἶν' ὁ ἀγέλαστος ὁ Νόμος,
ὁ ἀσάλευτος τῶν πάντων κυβερνήτης
ποῦ νοῦ δὲν ἔχει, καὶ εἶν' αὐτὸς νοῦς ὅλος,
τῆς ἀλήθειας ἕνας θεός, καὶ λόγος
τῆς ἐπιστήμης.

Ὁ Ποιητῆς

Ἐνας πόλεμος ἄσβυστος κρατιέται
τοῦ ἐλεύτερου, τοῦ ἐνός, τοῦ μόνου ἀνθρώπου,
μὲ τῶν ἀνθρώπων τὰ κοπάδια. Καὶ εἶπες :
«Σπάστε τὴν ἀλυσίδα, τὸνομά της
ἕπιοι κι ἂν εἶναι,

Ὁ Ἀλέξανδρος
(Ἱστορία Καλῶν Τεχνῶν Κ. Ζησιῦ)

κι ὕσο τρανὸ κι ἂν εἶναι τὸνομά της
καὶ σεβαστὸ καὶ λατρεμένο. Ζήτω
τῆς ἀναρχῆς Ἰδέας ποῦ ξεσκλαβώνει !
Γιούχα τοῦ ὑποκριτῆ, τοῦ δειλοῦ γιούχα,
γιούχα τοῦ ψεύτη !

Χαρὰ στὴν ἄθεη θεάϊνα, στὴν Ἰδέα,
στὸ μέτωπο ποῦ λάμπει καὶ δὲ σκύβει,
στὸν ἄνθρωπο ποῦ ἐμπρὸς τραβᾶ, καὶ φράχτη
δὲν ὑπομένει, καὶ κρατᾶ τὴ φλόγα
ποῦ καίει τὰ πάντα !

Καὶ εἰρήνη καὶ τιμὴ σὲ κείνους ποῦ ἤρθαν
λυτρωτῆδες καὶ πέσανε σφαχτάρια
καὶ μὲ κορμιὰ στοιχίωσαν ἀντρωμένα
τὸ γιοφύρι ποῦ ἀργὰ θὰ μᾶς περάσῃ
στὴ νέα τὴν πλάση !

Τὸ λάβρο τοῦ ἐλεύτερου, τοῦ μόνου,
τοῦ ἐνός, τοῦ καταλύτη καὶ τοῦ πλάστη,

γιγάντικα τὸ κράτησες, καὶ ἀνέβης,
καὶ φάνταζε στὰ δύο σου χέρια ἐκείνο
σὰν κόσμος ὅλος.

Τὰ ἔργα σου σὰν πέτρες εἶναι, πέφτουν,
χτυπᾶν, σεισμός, ραίζου, ἀπ' τὸ χάσμα
ποῦ ἀνοίγει, βγαίνουν ἄντρες δογοτόμοι
καὶ οἱ Στόκμαννοικαὶ οἱ Μπράντηδες καὶ οἱ Σόλνες
καὶ οἱ Παραβάτες.

Τὸ χάσμα ποῦ ἀνοίξε ὁ σεισμός τὸ στρώνουν
θανατερῆς μοσκοβολιᾶς λουλούδια,
θυγατέρες σου ἀμίλητες, γυναῖκες
τῆς ἀρρώστιας, τῆς ἀμαρτίας, τῆς μπόρας
ζωθιᾶς καὶ σφίγγες.

Καὶ νὰ ἡ Θαλασσινὴ καὶ νὰ ἡ Ρεβέκκα
κ' ἡ ξέχωρη ἀντρογύναικα Ἔντα Γκάμπλερ,
κ' ὕστερα ἐσεῖς, Σολβέγιες, Αὐρηλίες,

Ἄγνες, τοῦ ἀνθρώπου θεῖες ξαναγεννητρες
μὲ τὴν ἀγάπη.

Τῆς λίμνης καὶ τῆς φιδῶδας καὶ τοῦ δάσους
καὶ τοῦ βουνοῦ ρίζες καὶ πάχνες καὶ ἴσκιοι,
καὶ τωρινὰ καὶ ἀρχαῖα τὰ πλάσματά σου
δεῖχονται σὰ βλαστοὶ μιᾶς μακρυσμένης
μυθικῆς Σάγας.

Βασκνισμένα ἀπ' τὴν Ἰδέα, πατᾶνε
μὲ τῆς ζωῆς τὸ πάτημα τῆ γῆ μας,
μὰ βλέπουν μὲ τὰ μάτια ἐνὸς οὐρανοῦ,
μὲ τὴ σιωπῇ τῆς νύχτας συνορεύει
τὸ μίλημά τους.

Τάμαξια τους τὰ σέρνουν τᾶσπρα τᾶτια
τοῦ μυστηρίου τὰ στοιχωμένα· ἀλλιά του
ὑποίου ἀψηφῆση τὸ χαμὸ στὸ ἀνέβα
τῶν πύργων τῶν ἐφτάψηλων ποὺ χτίζουν·
καὶ ἡ Τραγωδία,

χωρὶς τὸ μετρημένο, ὅλο ἀρμονία
δρόμο της, ὅταν εἶτανε Ἀθηναία,
χωρὶς τὸ κοσμοπλάνητο μεθύσι
ἀπ' τὸ κρασί τοῦ Ἄγγλου, νὰ τὴν πάλι
τροπαιοφόρα!

Ἡ Μοῦσα

Τὰ πρῶτα του ἔργα θαυμαστὰ ἱστορίζουν
τῆς σκαντιναβικῆς φυλῆς τῆ δόξα
καὶ τῆς πατρίδας τῆ δροσιά· ἡ λαχτάρα
πλάτηνε μέσα του ὕστερα, καὶ ζῶνει
τὴν Ἀνθρωπότητα.

Καὶ κανεὶς γιὰ νὰ μὴν τονε ταράξη
στὸ μέγα ἀγκάλιασμά του, σκληρὰ διώχνει
κάθε ζωὴ συντροφικὴ καὶ ἀγάπη,
καὶ τῆς πικρῆς τῆς μοναξιάς προβάλλει
ἥρωας καὶ κοράχτης.

Ὁ Ποιητὴς

Τῆς ἀνθρωπότης τῶνειρο τὰ πρῶτα
χρόνια μου ἐμένα τὰ θρασὰ θαμπώνει,
καὶ πρὸς αὐτὸ παράδερνα πετώντας,
ὅσο ποὺ μὲ γονάτισ' ἕνα χέρι
καὶ μὲ καρφώνει

μπροστὰ στὴν ἄγια εἰκόνα τῆς πατρίδας.
Καὶ λέω γονατιστὸς καὶ καρφωμένος·
«Ὅ,τι κρατῶ, ἀπὸ σένα, καὶ γιὰ σένα!»
Καὶ τὸ πνεῦμα μου βλέπω νὰ τὸ ὑψώνουν
διπλὰ φτερούγια,

ἡ μοναξιά καὶ ἡ συντροφιά· δὲ φτάνει
τῶνα φτερό, παράδαμα μὲς' στᾶδεια·
τὰ δυὸ σὲ ὑψώνουν ρήγισσα, ὦ Ἰδέα!
Μόνος κ' ἕνας ἐγώ, γιὰ νὰ δουλέψω
γιὰ σὰς, ὦ πλήθη!

Κοιμάται στὰ χτηνώδεια κορμιά σας
μιὰ θεία ψυχή· νὰ τὴν ξυπνήσω θέλω
μὲ τὰ χεῖδιά τοῦ Λόγου καὶ τῆς Λύρας,
μὲ τὸ δαρμὸ τοῦ βούνευρου, καὶ μ' ὅ,τι
χτυπάει καὶ σφάζει.

Καὶ κανενὸς πατέρα ἀπὸ τὴ Σπάρτη
καὶ τάφου κανενὸς ἀπ' τὴν Ἀθήνα
τὰ κόκκαλα δὲν πῆγα νὰ ξεθάψω
νὰ τὰ χτίσω στὴν πόρτα τοῦ σπητιοῦ μου,
γιὰ νὰ φαντάξω.

Στὸ χτεσινὸ τὸ χῶμα, ποὺ τὴν ξέρει
τὴ δάφνη, καὶ τὸ γγίζει καὶ ἀναβρίζει
τὸ νερὸ τὸ ἀρμυρὸ σὰ θυμωμένο,
ἐκεῖ ποὺ ὁ Μπαῦρον ἔκλεισε τὰ μάτια,
πρωτεύειδα σε, ἦλιε!

Ἡ Μοῦσα

Κρίματα πλήθια ἀπάνου σου τὰ πῆρες,
δικά σου, πατριά, προγόνων, ὅλων.
«Ὅλα θὰ τὰ πλερώσης· δὲ θὰ ζήσης.
Καὶ στὴν πηγὴ τοῦ ἡλίου μέσα, ἡ νύχτα
θὰ σὲ ρουφήξει.

Ὁ Ποιητὴς

Ἦ Μοῦσα, ἄς μὴν ταράξη οὔτε ἀπὸ μένα
οὔτε ἀπὸ σὲ ματιά καὶ σ' ὑποία βάρη,
τὸ σιωπηλὸ κάρφωμα τοῦ ματιοῦ μας
ἀπάνου στοῦ μεγάλου τὴν εἰκόνα
ποὺ μὰς γιομίζει.

Ἡ Μοῦσα

Τὸν ξανάειδα. Στὸ χιόνι τῆς κορφῆς του
λαμποκοποῦσε ὁ ἥλιος μιᾶς Βαλχάλας·
στὰ πόδια του ἕνας πέλεκας καὶ μιὰ ἄπια,
τοῦ Βίκιγγα τὰ ὄπλα καὶ τοῦ Σκόλδου
τὸν καρτεροῦσαν.

Κοιμισμένος. Μιὰ ὑπέρθεη γυναίκα
σφιχτὰ στὴν ἀγκάλια της τὸν κρατοῦσε
καὶ τῆς πιστῆς Σολβέγιας τὸ τραγούδι
ἀπάνου ἀπὸ τὸν ὕπνο τοῦ καλοῦ της
τοῦ τραγουδοῦσε:

«Στὴν ἀγκάλια μου πέρασε ἡ ζωὴ σου
κανακευτά· κουράστηκες· κοιμήσου.
Λατρευτέ μου, σὲ ξενοχτίζω». — Ποιὰ εἶσαι;
Μοῦ ἀποκρίθη: «Ἡ γυναίκα τοῦ θανάτου,
ἡ Ἀθανασία!»

3 τοῦ Θεριστῆ 1906.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Νίκη ὑπολυομένη
(Ἱστορία Καλῶν Τεχνῶν Κ Ζησίου)

Ἡ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Χαῖρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ·
Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν». Διὰ τῶν λόγων
τούτων εἰδοποιεῖτο ἡ ἀμέριμος κόρη περὶ τῆς
μεγάλης ἀποστολῆς Τῆς. Ἡ δὲ ἰδοῦσα διε-
ταράχθη ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτοῦ, μὰς λέγει ὁ
Ἅγιος Εὐαγγελιστῆς· κατὰ φυσικὸν λόγον
ἐφοβήθη· ὅχι μίᾳ δεκαπενταετίᾳ κόρη, ἀλλὰ
καὶ τριακονταετίᾳ ἥρωε, ἀπερροφημένος εἰς τὸ
ἔργον του, ἐὰν ἤκουεν ἐξαφνα μίαν φωνήν, καὶ
ἔβλεπε σῶμα ἐναέριον, ἤθελε βεβαίως τρα-
χθῆ, ἤθελεν αἰσθανθῆ ἑκπληξίν. «Καὶ διελο-
γίζετο, ποταπὸς εἶη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος».

Ἐπέρχεται εἰς τὴν ἀγνὴν κόρην ἡ ἰδέα· τί
νὰ εἶνε τοῦτο τὸ φαινόμενον καὶ οἱ λόγοι τοὺς
ὁποίους ἀκούω· εἶνέ τι θεῖον ἢ πονηρὸν; Ἀλλὰ
τὴν ἐνθαρρύνει ὁ ἀποσταλεὶς ἄγγελος: «Μὴ
φοβοῦ Μαριάμ· εὖρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ.
Καὶ ἰδοῦ, συλλήψης ἐν γαστρὶ, καὶ τέξης υἱόν·
καὶ καλέσης τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Οὗτος
ἔσται μέγας. Καὶ υἱὸς Ὑψίστου κληθήσεται·
καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον
Δαυὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Καὶ βασιλεύσει ἐπὶ
τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βα-

σιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος». Εἰς τοὺς τελευταίους τούτους τοῦ Ἀγγέλου λόγους ἡ ἀγνή κόρη φαίνεται ἀπιστοῦσα, καὶ τρόπον τινα διαμαρτύρεται: «Πῶς ἔσται τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;». Ἠπίστησεν ὅπως ἠπίστησε καὶ ὁ Ζαχαρίας ὁ πατήρ τοῦ Προδρόμου.

«Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ. Καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι. Ὅτι οὐκ ἀδυνατήσῃ παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ῥήμα». Καὶ ἡ ἀγνή κόρη, ἡ προωρισμένη ἀπὸ καταβολῆς κόσμου διὰ τὸ μέγα τοῦτο μυστήριον κλίνει γόνυ, δέχεται τὸν λόγον, καὶ εὐχεται νὰ γείνη τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ὡς δούλη πιστὴ καὶ ταπεινῶφρων: «Ἰδοὺ, ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥήμα σου», εἶπεν Ἐκεῖνη, ἐξ ἧς ἐλάμβανε σάρκα ὁ νέος Ἀδάμ, ὅπως ἀναπλάσῃ καὶ ἀναστήτῃ τὸν πεπτωκότα καὶ ἀπολεσθέντα ἀρχαῖον Ἀδάμ. Ἐκεῖνη ἦτις ἐγένετο ἡ λύτρωσις τῶν δακρύων τῆς προμήτορος Εὕκας.

Ὅπως ἀντίθετος ὁ λόγος ὁ ρηθεὶς πρὸς τὴν Ἀγίαν Παρθένον ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἤκουσεν ἡ προμήτωρ Εὕκα· εἰς ἐκείνην ἐρρέθη ὅτι ἤθελεν ἔχει λύπην, εἰς αὐτὴν μὴνύεται ἡ χαρὰ τοῦ λυτρωμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ γέννημα τῆς γυναικὸς, Ἐκεῖνος ὅστις ἤθελε λάβει σάρκα μόνον ἐκ τοῦ αἵματος αὐτῆς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ἤθελε συντρίψει τὴν κεφαλὴν τοῦ φερόμενου τὸν ἀνθρώπου διὰ τὰς χάριτας μὲ τὰς ὁποίας ἐπρόκειτο αὐτὸν ὁ Θεός καὶ διὰ τὰ ἀγαθὰ ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸν εἶχε καταστήσει κύριον. Εἰς τὸ πρῶτον ἀνθρώπινον σφάλμα τὸ ὁποῖον ἐκάλυψαν ἀμέσως δάκρυα μετανόιας, ὑπόσχεται ὁ Θεός καὶ Πατήρ τὸν μέλλοντα νὰ ἐξαγοράσῃ αὐτό, καὶ τὸν μόνον δυνάμενον νὰ καταστρέψῃ τὸν ἐχθρὸν τοῦ ἀνθρώπου. «Αὐτὸς σοῦ τηρήσει κεφαλὴν, σὺ δὲ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν».

Ἡ ὑπόσχεσις αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη ἀποκάλυψις, τῆς ἀληθινῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ Ἀγίας Πίστεως παρὰ τοῦ Θεοῦ. Καὶ μετέβαινε ἡ ἱερὰ Παράδοσις ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν μέχρι τοῦ Προφήτου Μωϋσέως, ὅστις πρῶτος γράφει τοὺς θεῖους λόγους καὶ τὰς εἰκόνας διὰ τῶν ὁποίων διεγράφετο ὁ μέλλων ἐνανθρωπήσας Θεός καὶ ἡ μέλλουσα τεκεῖν Αὐτὸν ἁγία Παρθένος, καὶ παραδίδει εἰς πέντε βιβλία τὴν Πεντάτευχον, ὡς λέγεται, ἡ τὸν Μωσέως νόμον, ὡς τὰ ὀνομάζει Αὐτὸς ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ προφήτης Μωϋσῆς ὅστις εἶνε ὁ πρῶτος τῶν Προφητῶν εἶδε τὴν παρθένον συμβολιζομένην εἰς βῆτον νὰ καίεται, καὶ ἔβλεπε τὰς φλόγας καὶ τὸν καπνόν, ἀλλ' ἡ βῆτος δὲν ἐκάη, ἀλλ' ἔμεινε θελερὰ καὶ ὁ Ἰακώβ εἶδε τὴν κλίμακα καθ' ὕπνον ἦτις συνήνεγε τὸν

οὐρανὸν μετὰ τὴν γῆν· καὶ ὁ προφήτης Ἰωὴλ τὸ αἶμα, τὸ πῦρ καὶ τὸν καπνόν.

Ὁ Προφήτᾶνξ τὴν ἐξυμνεῖ εἰς διαφόρους ψαλμούς του, καὶ ὁ μεγαλοφωνότατος πλέον Ἡσαΐας λέγει περὶ τῆς συλλήψεως τῆς κόρης καὶ τὸ ὄνομα ἀκόμη τοῦ Υἱοῦ Τῆς καὶ τὴν σημασίαν τοῦ ὀνόματός Του.

Ἐπὶ αἰῶνας ὀλοκλήρους προπαρεσκευάζεν ὁ Θεός τὸν περιούσιον λαόν, ἀπὸ τοῦ Μωσέως τοῦ πρώτου τῶν προφητῶν μέχρις Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, ὅστις εἶναι ὁ τελευταῖος τούτων, ὅλοι λαλοῦσι διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος περὶ Αὐτοῦ, καὶ ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, ἐξέκπέστειλε τὸν Ἐλευθερωτὴν.

Καὶ δὲν φαίνονται μόνον οἱ Ἅγιοι Προφῆται οἱ λατρεύοντες τὸν ἀληθινὸν Θεὸν νὰ προαναγγέλλουσιν Αὐτόν· ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἀνήκοντες εἰς ἔθνη καὶ εἰς φυλάς ὅπου εἶχε χαρῆ ἡ γνῶσις τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ φαίνονται προαναγγέλλοντες Αὐτόν. Ὁ ὕπατος τῶν φιλοσόφων ὁ Σωκράτης, εἶπεν ὅτι εἰς καὶ μόνος ἤθελεν εἶσθαι ὁ ἀληθινὸς Θεός. Εἰς δὲ τοὺς λόγους τοῦ θεοῦ Πλάτωνος, τοὺς ὅσον παρεμφερεῖς πρὸς τοὺς τοῦ προφήτου Ἡσαΐα, φαίνεται ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός ἐν τῷ καιρῷ τῆς μεγάλης θυσίας τρανῶς: «οὕτω δικαίμενος ὁ δικαίος μαστιγώσεται, στρεβλώσεται, δεδῆσεται, ἐκαυθήσεται τῷ φθαλμῷ, τελευτῶν πάντα κακὰ πηθῶν ἀνασχινδυλευθήσεται». Οἱ λόγοι τοῦ προφήτου Ἡσαΐα γραφόμενοι εἰς ἄλλην γλῶσσαν. Αἱ ἰδέαι τοῦ θεοῦ Πλάτωνος περὶ ἀληθείας, δικαιοσύνης καὶ ἀγαθότητος, ἡ τελειότης τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὰς ὑψηλάς του θεωρίας δὲν πραγματοποιοῦνται παρὰ εἰς τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεὸν Λόγον, εἰς τὸν τέλειον ἀνθρώπον—Χριστόν. Καὶ γυναῖκες προσέτι ἐθνικαὶ προβλέπουσι τὴν ἔλευσίν Του· πρώτη ἡ Χαλδαία Βαβυλωνία Σιβύλλη Σάμπα ἡ ὁποία ἔζη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε· ἀργότερα ἡ Ἑλληνικὴ ἔχουσα τὴν καταγωγὴν Σιβύλλα Ἱεροφίλη, τῆς ὁποίας τὴν καταγωγὴν τόσαι πόλεις καὶ φυλαὶ διεφιλονείκησαν, ὅπως καὶ τοῦ Ὁμήρου, διὰ τοῦτο καὶ συγγέεται ὑπὸ διάφορα ὀνόματα, ὡς Δημῶ, Δημόβη, Δημοφίλη καὶ Ἀμάθεια· τὴν διεφιλονείκησαν αἱ Σάρδει, ἡ Τρώας, ἡ Σάμος καὶ ἡ Κύμη, εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν πόλιν ἀκριβῶς ἔμεινε τὸν περισσότερον τοῦ βίου της χρόνον διὰ τοῦτο καὶ ὀνομάζεται Κυμαία Σιβύλλη. Εἰς τοὺς λόγους τῆς Σιβύλλας αὐτῆς οἱ Ῥωμαῖοι ἐδίδαν πολλὴν σημασίαν καὶ τὰ βιβλία της ὅπου εἶχε γράψῃ τὰς Σιβυλλιακάς της ρήσεις ἐφύλατταν μετὰ θρησκευτικοῦ σε-

βαρμοῦ· καὶ ὁ Ἅγιος Αὐγουστῖνος ὅταν ἠρωτήθη, τί ἐγνώριζε νὰ εἴπῃ περὶ τοῦ Χριστοῦ, ἔφερε τὸ τέταρτον Βουκολικὸν τοῦ Βιργιλίου, ὅπου εὐρίσκονται οἱ λόγοι τῆς Κυμαίας Σιβύλλης: «Ὁ χρυσοῦς καιρὸς ἐπανερχεται νέον γένος ἐξ οὐρανοῦ κατέρχεται· εἰς νεογεννώμενος παῖς δίδει πέρας εἰς τὸ σιδηροῦν γένος καὶ ἀνακαίνοι τὸν κόσμον».

Ἡ δὲ Σιβύλλα Albinea ἔδειξεν εἰς μίαν ὀπτασίαν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Αὐγουστον καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν γραφομένην καὶ εἶπεν, ὅτι ἤθελε κυριαρχήσῃ μίαν ἡμέραν ὅλου τοῦ Κόσμου.

Τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Δημιουργοῦ μᾶς διδάσκει καὶ ἐρμηνεύει ἡ Ἁγία Γραφή καὶ διὰ πολλῶν ἄλλων καὶ διὰ τῶν λόγων τούτων: Εἰς τὸν ἀνθρώπου, τελειότερον τῶν ἔργων Του, ἔδωκε μέρος ἀγιότητος, δικαιοσύνης, σοφίας, τὴν ἐλευθέραν θέλησιν καὶ τὴν δεσποτείαν καὶ κυριότητα ἐπὶ τῆς ὀρατῆς κτίσεως. Ἄλλ' ἀφοῦ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις εἶχε διαφθαρεῖ τόσον, ἔστειλε καὶ τὸν Μονογενῆ Του Υἱόν, ὅτε ἦλθεν ὁ καιρὸς ὃν εἶχεν ὀρίσει. Ἐκεῖνος ὑπέδειξεν εἰς τὸν ἀνθρώπου τὴν ἀλήθειαν. Ὁ ἀνθρώπος εἶχεν ὑποδουλωθῆ εἰς τὰ πάθη τελειῶς. Ἐκεῖνος τὸν ἠλευθέρωσεν, ἐξηγόρασεν αὐτόν, ἔδωκεν Ἐαυτὸν παράδειγμα ὅπως Αὐτὸν μιμούμενον, ἐξυψωθῆ εἰς τὴν μακαριότητα εἰς ἣν εἶχε δημιουργηθῆ «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν». Τὴν ἐλευθέραν θέλησιν ἣν εἶχεν ἀπωλέσῃ ἔδωκεν ὁ διὰ τὴν ἐλευθερίαν του ἐνανθρωπήσας Θεός. «Τῆ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἡ Χριστὸς ὑμᾶς ἠλευθέρωσε».

Ἐν Μονάχῳ.

MARIA ΠΙΝΕΛΛΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΝΤΑΝΤΕΛΕΝΙΟ ΤΣΑΝΤΑΚΙ ΜΟΥ

ΦΩΣ ΚΑΙ ΣΚΟΤΑΔΙ

Δύο ἤξεραν τὸ μυστικὸ καὶ τὸ γέρικο δένδρο, ποῦ τέντωνε τὰ γυμνά κλαδιὰ του στὸ ἀνοικτὸ παράθυρο, σὰν αὐτὰ περιέργῃ τρεῖς

Ἦταν παραμονὴ Χριστοῦγεννα.

Ἡ μία πεσμένη στὸ κρεββάτι χλωμῆ, αἰτοῦν στραγγισμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Ἡ ἄλλη γονατιστὴ μπροστὰ της προσπαθοῦσε μὲ χίλια φιλικὰ λόγια νὰ τὴν παρηγορήσῃ Σὰν ἀδερφοῦλες θάλεγε ἀντὶς ἔβλεπε ἔτσι ἀγκαλιασμένες, κανένα βέβηλο γιὰ τὴν περίστασιμάτι. Καὶ τὸ γέρικο δένδρο ποῦ, σύμφωνα πρὸς τὸ μαῦρο μυστικὸ, ἔσκοτεινίλαζε τὸ καμαράκι μὲ τὰ πυκνὰ ξερὰ κλαδιὰ του κι' ἔρριχνε παντοῦ τρομακτικὰ σκιὰς.

Σὰν ἀδερφοῦλες!! Μὰ γιὰ τὴν ἀδελφὴ γινώτανε τὸ πολὺ κακὸ γιὰ τὴν ἀδελφὴ τὸ δάρσιμο τόσες μέρες στὸ κρεββάτι καὶ τὰ σκληρὰ λόγια.

Γιὰ τὴν ἀδελφὴ ποῦ περιφρόνησε κάθε πρόληψι, κάθε ἄλλο αἶσθημα κάθε ὑποχρέωσι καὶ πάει κατὰ καπνοῦ!!..

— Μὰ ἂν μάθης, Λόλα, καὶ τὸ χειρότερο!..

Ἄν μάθης καὶ τὴν αἰτιμὴ γεννιὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ της θαύρης καὶ τότε λόγια νὰ μὲ παρηγορήσῃς;!!!

Ἐκλείσει τὰ αὐτὰ της σὰν γὰ μὴ ἤθελε κι' αὐτὴ ἡ ἴδια νὰ τὰκούσῃ, καὶ μὲ σουφρωμένα ἀπὸ τὸν πόνο τὰ χεῖλη ἐμουρμούρισε κατὶ στὴ Λόλα. Ἡ Λόλα ἐτινάχθηκε καὶ ἄθελα σὰν ἠχώ ἐπανελάβε τρεμουλιαστὰ: Βούλγαρος;!!! Ὁ πιστὸς φύλακας ἀνατρίχλασε στὸ ἄκουσμα καὶ στὸ ἀνατρίχλιασμά του ἡ τρομακτικὴ σκιὰς ἔκαναν διάφορα σχήματα ποῦ στὴν παιδιὰτικὴ ψυχὴ τῆς Λόλας ἐφάνηκαν σὰν Βουλγάρικες φοβέρες.

— Ναι, αὐτὴ ποῦ ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ἔκανε κανγάδες γιὰ τὴν πατρίδα, αὐτὴ ποῦ ἔχει ἕνα βαθὺ σημάδι στὸ πρόσωπο ἀπὸ βουλγάρικο ξύλο, αὐτὴ ὅλα, ὅλα τὰ λησμόνησε!!.

Καὶ σὰν ἡ τελευταία λέξις νὰ τὴν ἠλέκτρισε ἐσηκώθηκε ἀπότομα στὰ γονατὰ της καὶ μὲ τρομακτικὸ καγχασμὸ εἶπε, σὰν νάχε μπροστὰ της τὸ ἀταίριαστο στὸ ταίριασμά του ζευγάρι: Ἐρωτας καὶ Βούλγαρος!!! Φῶς καὶ σκοτάδι!

Κι' ἔπεσε βαρειά.

Δύο μεγάλες, δύο ἀνδρειωμένες ἀντίθετες γυναῖκες τὴν ἐταλάνιζαν, τὴν ἔλυωναν Ἡ ἀγάπη κι' ὁ ἐγωϊσμός. Ἡ ἀγάπη τὴν ἔλυωνε στὸ κλάμμα γιὰ τὸν ἀδελφικὸ ξεγραμμῶ!!

Ὁ ἐγωϊσμός τὴν ἔλυωνε στὸν πυρετὸ γιὰ τὸ ξέσχισμα τοῦ ἐγὼ της! Τὸ ξέσχισμα ποῦ κάθε ἀνθρώπος αἰσθάνεται βαθεῖα εἴτε φτωχός, εἴτε πλούσιος, εἴτε μικρός, εἴτε μεγάλος, εἴτε ἀπὸ τζάκι εἴτε ἀπὸ μικροφαμίλλια. Μὰ καὶ πειὸ πολὺ ἐκεῖνος ποῦ προσπαθεῖ νὰ πλάσῃ μὲ τὰ ἴδια του τὰ χεῖρα τὴν γυαλένια θήκη γιὰ νὰ τὸ προφυλάξῃ ἀπὸ τὰ βέβηλα ψηλαφητὰ

Γι' αὐτὸ στὸ ράγισμα τῆς γυαλένιας αὐτῆς θήκης ἀγρίεβε, ἀποπετρώνετο κι' ἔβγαζε τὰ πειὸ σκληρὰ λόγια γιὰ τὴν ἀδελφικὴ φωλιά!

Τὸ χειμωνιάτικο ἀεράκι ἐφύσησε πειὸ δυνατὰ, ἐκούνησε τὰ γυμνά κλαδιὰ σὰν χεῖρα κατάρτας κάτω ἀπὸ τῆς φωτοσκιῆς τοῦ Δεκεμβριτικοῦ φεγγαριοῦ. Ἄλλ' ἡ καμπανὴς χαρμόσυνα ἐτραγουδῆσαν ἔξαφνα τὴν ὠραίαν εἰδησιὴ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης.

Στὴν ἀνάμνησι αὐτῆς ἡ Λόλα σὰν ὑπνωτισμένη ἐμουρμούρισε σιγανά. Ἄς ζήσουν ἀγαπημένοι! Τὸ σκοτάδι ἄς γίνῃ φῶς!

KATINA Γ. ΠΑΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Διδ. τῆς φιλολογίας

Θεοὶ θεώμενοι τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων
(Ἱστορία Καλῶν Τεχνῶν Κ. Ζησίου)

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

Ἄσπασία καὶ μαθηταί.

Ἡρώ. Πολλὰ εἶπατε διὰ τὸν Ἡσίοδον καὶ σὰς θαυμάζω διὰ τὰς γνώσεις σας. Εἰς ἐμὲ ἔκαμιν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἡ δημιουργία τῆς Πανδώρας. Μαζεύονται ὅλοι οἱ θεοὶ καὶ ὁ καθένας τῆς κάμνει τὸ δῶρον του. Χωρὶς νὰ ἔλθῃ εἰς λεπτομερείας ἢ νὰ μᾶς περιγράψῃ τὰ δῶρα αὐτά, μὲ τὴν ἀκρίβειαν καὶ δύναμιν τονίζει τὸ ἔργον τοῦ κάθε θεοῦ, ὥστε γιὰ μίαν στιγμὴ μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐβλεπα τὴν Πανδώραν, ὡραίαν, ἔξυπνην, χαριτωμένην, μὲ νοῦν, μὲ γόητρα καὶ στολισμούς... Καὶ νὰ σὰς πῶ, γιὰ μίαν στιγμὴ ἐφαντάσθην ὅτι ἡ προικισμένη αὐτὴ τὴν τὸσον γενναίαν ἀπὸ ὅλους τοὺς θεοὺς ἦτο...

Μελπομένη. Ἡ Ἄσπασία... Καὶ ἐγὼ τὸ ἐσυλλογίσθηκα. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀμφιβάλλω ἂν ὑπῆρχαν τοιαῦται γυναῖκες καὶ γι' αὐτὸ ὁ Ἡσίοδος περιγράφει τὴν Πανδώραν ὡς ἰδικίτερον δημιούργημα τῶν θεῶν.

Κλειώ. Δὲν εἶχε προίδει ὅτι θὰ ἤρχετο ἡμέρα καθ' ἣν καὶ αἱ γυναῖκες τῶν ἀνθρώπων θὰ ἦσαν τέλειαι ὡς ἡ Πανδώρα...

Μελπομένη. Τελειότερα. Διότι ἡ Πανδώρα του εἶναι ἐπικίνδυνος, ἐνῶ ἡ Ἄσπασία εἶναι εὐεργετικὴ...

Ἄσπασία. Σὰς εὐχαριστῶ, παιδιὰ μου. Πανδώρα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα εἶναι κάθε γυναῖκα, ἡ ὅποια μὲ τὸ ἀνεπτυγμένον πνεῦμα τῆς, μὲ τὴν εὐγενῆ ψυχὴν τῆς, μὲ τὸ κάλλος καὶ

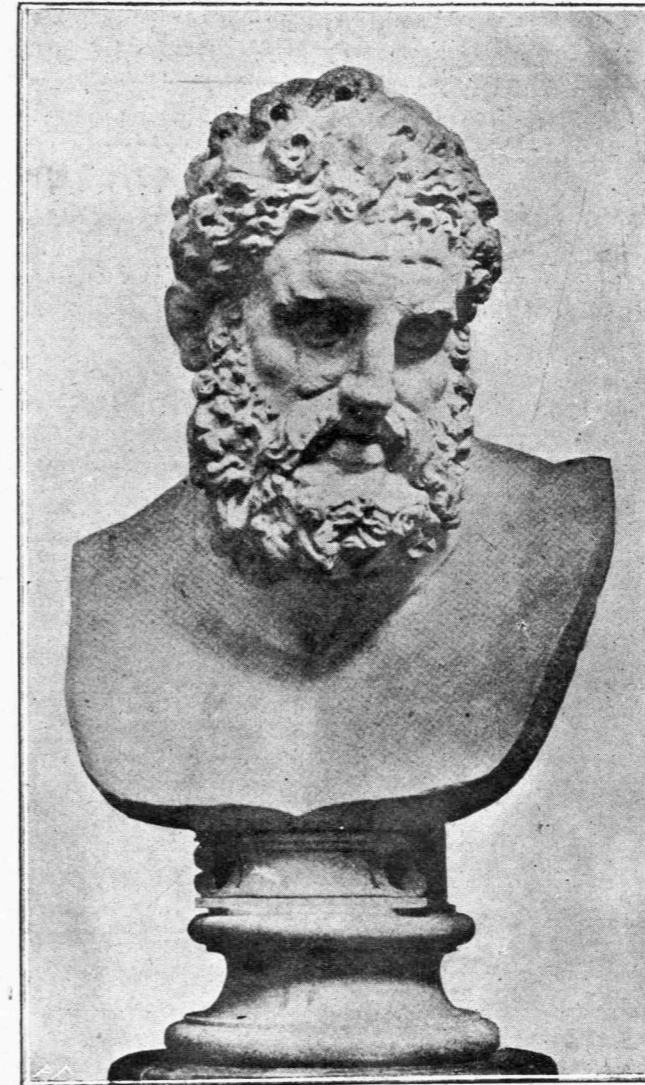
τὴν χάριν τῆς κάμνει τὴν ζωὴν εὐχάριστον, ἤρεμον, εὐτυχῆ καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς της καὶ εἰς τοὺς ξένους. Κάθε μίαν ἀπὸ ἡμᾶς ἡμπορεῖ πολὺ ἢ ὀλίγον νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ εἰς τὸν κύκλον τῆς, εἰς τὴν χώραν τῆς τὴν θεότητα αὐτὴν, εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς ὅποιας ὅλοι οἱ θεοὶ εἰργάσθησαν.

Ἡρώ. Θὰ προσπαθῆτω, Ἄσπασία, νὰ γίνω καὶ ἐγὼ μίαν Πανδώρα διὰ τοὺς ἰδικούς μου. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ ἐμάνθικα ἀπὸ τὸ στόμα σου πῶς ἔπλασαν οἱ θεοὶ τὴν Πανδώραν των, δηλαδὴ τί δῶρα ἀκριβῶς τῆς ἐχάρησαν.

Ἄσπασία. Θὰ σοῦ τὰ εἰπῶ, παιδί μου, ἂν καὶ θὰ εἶσαι, ὑποθέτω, ἡ μόνη ποῦ ἀγνοεῖς τὴν ἱστορίαν τῆς. Ἐνθυμεῖσθε τὸν Προμηθεῖα καὶ τὴν δυσμένειαν τοῦ Διὸς πρὸς αὐτόν.

Αἰτία τῆς δυσαρρεσκείας αὐτῆς ἦτο, τὸ πολὺ πνεῦμα τὸ ὅποion ὁ Προμηθεὺς ἐδείκνυεν εἰς κάθε περίστασιν. Ὁ Ζεὺς ἐθύμωσε καὶ τὸν ἐδιώξεν ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον. Ὁ Προμηθεὺς ἔπληττε μόνος του. Ἐπλάσε λοιπὸν ἀπὸ γῶμα ἓνα ἄνθρωπον, ἔκλεψεν ἀπὸ τὸ ἄρμα τοῦ ἡλίου ἓνα σπινθῆρα θερμότητος καὶ φωτός, τὸν ἔβαλε μέσα εἰς ἓνα ραβδί κούρην γεμάτο μυαλὸ καὶ μὲ αὐτὸ ἐξωγόνησε τὸ ἀγαλμὰ του.

Ὁ Ζεὺς μακρινῶς παραγγέλλει ἀμέσως εἰς τὸν Ἡφαιστον νὰ τοῦ κατασκευάσῃ μίαν γυναῖκα τέλειαν ὡραιότητα. Τὴν γυναῖκα αὐτὴν φέρει ἐνώπιον τῶν συνεδριάζόντων θεῶν καὶ

ΠΡΟΤΟΜΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ
(Ἱστορία Καλῶν Τεχνῶν Κ. Ζησίου)

ζητεί, όπως ο καθείς από αυτούς της χάριση ή,τι πολυτιμότερον έχει. Η Αθηνά την ένδύει με θαυμασίον λευκόν χιτώνα, την σκεπάζει με διαφανή πέπλον, την στεφανώνει με χρυσό διάδημα, τής χαρίζει τον νοῦν της και τής μεταδίδει όλας τὰς γνώσεις τὰς χρησίμους εις τὸ φύλον της. Η Αφροδίτη τής χαρίζει την γοητείαν της ποῦ δελεάζει και γεννᾷ πόθους με τὴν γλυκεῖα φιλαρέσκειά της. Ο Ερμῆς τής χαρίζει την εὐγλωττίαν του και ἡ Πειθὼ τὴν πειστικότητά της. Αἱ Χάριτες τής προσφέρουν τὸ χρυσοῦν περιδέριον, εις τὸ ὅποιον κλείονται ὅλα τὰ δῶρα των. Ο Ζεὺς δίδει ἕνα κουτάκι καλὰ κλεισμένο εις τὸ ὅποιον κλείει ὅλα τὰ δῶρα και τὰ χαρίσματα ἀλλὰ και ὅλο τὸ πείσμα και τὰ ἐλαττώματα τῶν θεῶν. Καὶ τὴν στέλλει ἔπειτα εις τὸν Προμηθεά. Ἐκεῖνος ἐνοεῖ τὸ τέχνασμα και ἀπομακρύνει τὴν ἀπεσταλμένην τοῦ Διός. Ἀλλ' ὁ Ἐπιμηθεὺς τὸ δημιούργημα τοῦ Προμηθεύς, θέλγεται ἀπὸ τὸ ὄρατον πλάσμα, τὴν κάμνει γυναῖκα του και ἀπὸ περιέργειαν ἀνοίγει τὸ κουτί, τὸ δῶρον τοῦ Διός. Ἀπ' ἐκεῖ βγαίνουν τότε πολλὰ καλὰ, ἀλλὰ και πολλὰ κακὰ, τὰ ὅποια βασανίζουν ἕκτοτε τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἀπογόνους τῆς Πανδώρας και τοῦ Ἐπιμηθεύς, ὁ ὅποιος μετανοεῖ. Ἀλλὰ δὲν τοῦ μένει παρὰ ἡ ἐλπίς ποῦ πλανᾶται γύρω εις τὸ μαγικὸν κουτί και ποῦ παρηγορεῖ πάντα τὴν βασανιζομένην ἀνθρωπότητα. Ἡ ἀλληγορία, παιδιὰ μου, δὲν εἶναι ὡς βλέπετε, εὐνοϊκὴ εις τὸ φύλον μας. Ἡ γυναῖκα με τὰ τῶτα δῶρα τῶν θεῶν, ἔφερε τὴν δυστυχίαν εις τὸν ἀνθρωπον.

Ἡρώ. Διόλου. Ἀφοῦ οἱ θεοὶ ἔβαλαν ὅλα αὐτὰ τὰ κακὰ εις τὸ κουτάκι ἐκεῖνο και ὁ ἀνθρωπος ἀπὸ περιέργειαν τὸ ἦνοιξε. Πταίει λοιπὸν πρῶτα ὁ θεὸς και ἔπειτα ὁ περιέργος ἀνθρωπος τοῦ Προμηθεύς.

Ἀσπασία. Ἀλλὰ ἀπεμακρύνθημεν ἀπὸ τὸ θέμα μας. Καὶ ἐνῶ μᾶς ἀπασχολεῖ τὸ ποίημα «Ἔργα και Ἡμέραι», πολὺ ὀλίγον ὠμιλήσαμεν διὰ τὸ σπουδαιότερον μέρος αὐτοῦ, διὰ τὸν κυρίως κύκλον τῆς ἀγροτικῆς αὐτῆς συλλογῆς ἡ ὅποια ἀρχίζει με τὸ ὄργωμα τῆς γῆς και τὴν σπορὰν τοῦ τέλους τοῦ φθινοπώρου και τελειώνει μετὰ ἕνα χρόνον εις τὰς ἀρχὰς πάλιν τοῦ φθινοπώρου, ὅταν περισυλλέγεται ὁ καρπός. Αἱ τέσσαρες ἐποχαὶ περνοῦν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, μελετημένους ὅχι ἀπλῶς ὡς ἀπὸ ποιητὴν, ἀλλ' οὔτε ἀπὸ γεωργὸν μόνον, ἀλλ' ἀπὸ ἕνα δυνατὸν ψυχολόγον παρατηρητὴν, και τεχνίτην, ὁ ὅποιος ζωγραφίζει, διδάσκει, συμ-

βουλεύει, ψυχολογεῖ, περιγράφει. Ἀπὸ τὴν γῆν ξεφεύγει εις τὴν θάλασσαν, διότι και εις τὴν θάλασσαν ἡμπορεῖ νὰ ἐργασθῆ κανεὶς και ἀπὸ αὐτὴν νὰ ἀντλήσῃ ὠφελείας. Ἴσως τὸ ὕφος του, τὸ σφικτό, τὸ μονοκόμματο εἶναι ὀλίγον ξηρό, ἐν συγκρίσει μάλιστα πρὸς τοὺς νεωτέρους μας ποιητὰς. Ἡ πραγματικότης τὸν ἀπασχολεῖ τόσο, ὥστε δὲν προσέχει εις τίποτε ἄλλο, παρὰ εις ἕ,τι ἡμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ εις ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν του. Αἱ παιδιᾶδες και οἱ ἀγροὶ εἶναι τὸ κέντρον, εις τὸ ὅποιον περιστρέφεται τὸ ἔργον του, ἡ προσοχή του, ἡ σκέψις του, διότι μόνον ἡ παιδιὰς και ὁ ἀγρός καλλιεργοῦνται, παράγουν, δίδουν ὠφελείας εις τὸν ἀνθρωπον. Εἶναι ἴσως ὁ μόνος ποιητὴς, ὁ ὅποιος μένει ἀδιάφορος πρὸς τὰς ἄλλας ὠραιότητας τῆς φύσεως. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐζησεν εις ἀπεράντους ἐκτάσεις, ποῦ δὲν εἶχαν οὔτε βουνά, οὔτε λίμνας, οὔτε καταρράκτας, οὔτε δάση, τόσο ὀλίγον τὰ προσέχει. Καὶ δὲν τὰ προσέχει, διότι ἀξιὸν προσοχῆς εἶναι δι' αὐτόν, μόνον ἕ,τι χρησιμεύει, ἕ,τι παράγει, ἕ,τι δίδει, ἕ,τι συντελεῖ εις τὴν ζωὴν τοῦ ἀγρότου. Ἀγαπᾷ τὴν γῆν, ὡς μιὰ μεγάλη μητέρα, ποῦ κρατεῖ εις τὰ βάθη της θησαυροὺς ζωῆς και διδάσκει τὸν ἀνθρωπον, πῶς νὰ πέρνη τοὺς θησαυροὺς αὐτοὺς, πῶς νὰ μὴν ἀφίνη νὰ χάνεται τίποτε ἀπὸ τὸν πολυτιμὸν αὐτὸν φυσικὸν πλοῦτον.

Ἄν βλέπῃ τὰ ἀστρα νὰ βγαίνουν ἢ νὰ δύουν, τὰ βλέπει μόνον γιατί μαζὴ μ' αὐτὸ ἢ με ἐκεῖνο πρέπει νὰ κοιμᾶται ἢ νὰ ξυπνᾷ ὁ γεωργός. Ἄν προσέχῃ τὰ πουλιὰ εις τὸ πέταγμα των, τοῦτο εἶναι γιατί προμηνύουν βροχὴν ἢ καλὸ καιρὸ, και ἂν προσέχῃ εις τοὺς ἀνέμους εἶναι γιατί φοβεῖται και πάλιν διὰ τοὺς καρπούς.

«Ἄν ἄργησες, λέγει, νὰ ὀργώσῃς τὴν γῆν, ἴσως μὴ πορὲς νὰ διορθώσῃς τὸ κακόν. Ὅταν ὁ κούκος ἀρχίσῃ νὰ τραγουδῇ εις τὰ φύλλα τῆς δρυὸς περίχαρα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀπέραντης γῆς, παρακάλεσε τὸν Δία νὰ βρέξῃ χωρὶς νὰ σταματήσῃ ἡ βροχὴ γρήγορα, ὥστε ἡ βροχὴ νὰ σκεπάζῃ ὡς ἕνα πόδι βοδιοῦ και ὄχι παραπάνω. Γιατί τότε ὁ γεωργός ποῦ ἐχασομέρησε μὴ πορὲς νὰ φθάσῃ τὸν προκομμένο γεωργό».

Ἄν ἐδῶ ἐνθυμεῖται τὸ περίχαρα τραγοῦδι τοῦ κούκου, εἶναι γιὰ νὰ σημειώσῃ τὸ ὄριον τοῦ χρόνου, ποῦ ἡμπορεῖ ὁ γεωργός νὰ διορθώσῃ τὴν ἀμέλειάν του. Ὅλη ἡ ποίησις τῶν ἔργων ἐκτυλίσσεται ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τοῦ χρησίμου, πάντοτε ὅμως με κάποιον χρῶμα

Ἵουδύοις

(Ἱστορία Καλῶν Τεχνῶν Κ. Ζησίου)

ἐπικό, με κάποιον πνοὴν ἰονικῆς χάριτος ποῦ σκορπίζει ἡ Ἰωνικὴ γλῶσσα, ἂν και ἀνακατωμένη εις πολλὰ με ἰλέξεις βοιωτικὰς και λοκρικὰς, λέξεις τοῦ τόπου εις τὸν ὅποιον ἔγεινεν ἀνδρας και ἐζησεν ὁ ποιητὴς.

Ναυτικὴ ἢ Φιλόχοτος

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΦΘΙΣΙΑΤΡΕΙΟΝ

Και εις ἔτη πολλά. Μ' αὐτὰ τὰ δύο λόγια βιαστικά, γλήγωρα, με ἕνα μειδίαμα παρηγορητικό, ἕνα χᾶδι ποῦ και ποῦ, ἐστυοδεύετο τὸ τσουρέκι, τὸ ροδοκόκκινο, τὸ ὅποιον ἔδιδεν ἡ πρόεδρος τοῦ Φθισιατρείου κ. Σοφία Σχλήμαν εις κάθε ἕνα ἀπὸ τοὺς φθισικοὺς τῆς Σωτηρίας τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων.

Ὁ ὑπηρέτης ἀκολουθοῦσε με τὸ μεγάλο πανέρι, γεμάτο ἀπὸ τὰ ψωμάκια αὐτὰ τὰ ἀφράτα, τὰ ροδισμένα, τὰ πιπιλισμένα με ζάχαρη, τὰ ζυμωμένα, με γάλα και με αὐγά, ποῦ ἀντικαθιστοῦν τῆς ἡμέρας αὐτῆς τὰ μεγάλα χριστόψωμα τοῦ παλαιοῦ καιροῦ!

Κάθε ποῦ ἀνοίγε μιὰ πόρτα κοιτῶνος εἶτε μεγάλου, εἶτε μικροῦ, τὰ μάτια τῶν ἀρρώστων στρέφονται λαμπερὰ ἀπὸ τὸν πυρετὸν, ζωηρὰ, ἐρωτηματικά, ἀλλὰ με λύπην και ἀλλὰ με ἐλπίδα, ὅταν κάτι νὰ ἐπερίμεναν, ὅταν κάτι νὰ τοὺς ἤρχετο παρηγορητικὸν ἀπὸ τὸν κόσμον ποῦ ἦτον ὡς χθὲς ἰδικὸς των, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ ἀπολαμβάνουν τὴν μεγάλην εὐτυχίαν τῆς ὑγείας

Και τοῦ χρόνου στα σπίτζα σας. Ναί! ἀκριβῶς αὐτὴ ἦτον ἡ εὐχὴ ποῦ ἐπερίμεναν, αὐτὸ

ἦτο ποῦ ἤθελαν νὰ ἐλπίζουν, νὰ πιστεύσουν, νὰ ἀποκτήσουν καὶ πάλιν ὄλοι ἐκεῖνοι οἱ νέοι, τὰ παλληκάρια τῶν εἴκοσι καὶ εἴκοσι πέντε χρόνων μὲ τὰ κόκκινα μάγουλα, μὲ τὰ μουστάκια τὰ στριμμένα, μὲ τὸν πόθον τῆς ζωῆς τόσο μεγαλῆτερον, ὅσον πλησιάζει ἡ στιγμή ποῦ θὰ τὴν ἀφίσουν.

Καὶ τὰ νέα κορίτσια τῶν δέκα ὀκτῶ καὶ εἴκοσι χρόνων. ποῦ κεντοῦν καὶ πλέκουν νταντέλες καὶ ράβουν προικιά, αὐτὸ ἤθελαν καὶ αὐτὲς νὰ τοὺς τὸ βεβαιώσουν ἀκόμη μὴ φορὰ σήμερα ὅτι δὲν ἐχάθηκεν ἡ ἐλπίς νὰ γυρίσουν ὡς τοῦ χρόνου εἰς τὰ σπίτζα των, νὰ ἐορτάσουν τὰ χριστούγεννα μὲ τοὺς ἰδικούς των, νὰ ἔχουν ὡς τότε τελειώσει τὰ προικιά των καὶ νὰ ξανα-εύρουν τοὺς ἀγαπημένους των ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὰς ἔχει χωρίσει μία κακὴ ἀρρώστεια ποῦ εὐτυχῶς γιαιτρεύεται.

Καὶ ἀλήθεια γιαιτὶ νὰ μὴν ἐλπίζουν! Μήπως ὁ Νικόλας ὁ νοσοκόμος δὲν ἦλθε καὶ αὐτὸς ἀρρωστος φθισικὸς καὶ μὲ τὴν καλὴν ζωὴ μὲ τὸν ἀέρα τοῦ βουνοῦ τὸν μυρωμένο ἀπὸ πεῦκα δὲν ἔγεινε καλὰ! Μήπως τόσοι ποῦ ἦλθαν ἀπελπισμένοι, μὲ τοὺς πνεύμονας μισοφαγωμένους ἀπὸ τὸ φοβερὸ παράσιτον δὲν ἐπάχυναν. δὲν ἐσταμάτησαν τὸ κακὸ εἰς τὸν δρόμο του καὶ δὲν εἶναι τώρα καλὰ, εὐτυχισμένοι εἰς τὰ σπίτζα των! Μήπως ἀπὸ αὐτὲς ποῦ μένουν ἀκόμη ἐδῶ, ἐκεῖνη δὲν ἀπέκτησε εἰς ὀλίγους μῆνας μέσα ὀκτῶ ὀκάδων βάρους καὶ ἡ ἄλλη δέκα! Μήπως ὁ βήχας ποῦ τοὺς ἔσχιζε πρῶτα τὸ στήθος τοὺς εἰοχλῆ πλέον; Ἡ μήπως ἡ αἱμοπτυσία τὰς πνίγει κάθε τόσο, ὅπως πρὶν;

Αὐτοὶ εἶναι οἱ φθισικοὶ τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας περιόδου Ὀλίγοι μένουν εἰς τὰ κρεβάτια των, οἱ περισσότεροι ἀπολαμβάνουν τὸν ζωογονοῦ ἡλιον τῆς ἔμμορφης ἡμέρας εἰς τῆς ἡλιόλουστες γαλαρίες, τῆς προφυλαγμένης ἀπὸ τὸν ἀέρα, κατὰ σοφωτάτην ἀρχιτεκτονικὴν οἰκοδομίαν, τοῦ σχεδιάσαντος τὸ κτίριον μηχανικοῦ.

Ἄλλα εἶναι καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ προχωρημένοι, ἐκεῖνοι ποῦ ἐκράτησαν οἱ ἰδικοί των εἰς τὰ σπίτζα των. μέσα εἰς τὸν μολυσμένον ἀέρα τῶν πόλεων ἕως τὴν τελευταίαν περίοδον τοῦ κακοῦ. Δι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς. Ὁ θάνατος μεταμορφωμένος εἰς χιλιάδας μικρόβια ἔχει θρυμματίσει τοὺς πνεύμονας, ἔχει δηλητηριάσει τὸν ὄργανισμὸν, ἔχει πιπιλίσει τὴν σάρκα, ἔχει ρουφίξει τὸ αἷμα των. Γὰ μάτια των εἶνε δυὸ φωτεινὲς κόγχες ποῦ φλογίζον οἱ τελευταῖες σπίθες τῆς ζωῆς. Τὰ χρώματά των εἶναι ζωηρά, τὰ χεῖλη κοκκίνα. Εἶναι ἡ τελευταῖες ἀναλαμπές τῆς νεότητος, ποῦ σβύνει καὶ

ποῦ καίει βιαστικὰ καὶ γλήγορα ὅσα μόρια ζωῆς τῆς μένουν ἀκόμη, ὅταν τὴν καντήλα ποῦ ποῦ πρὶν σβύσει πετὰ γλῶσσες φωτεινές.

Ἄλλα καὶ αὐτοὶ δὲν ἀπελπίζονται. Δὲν φαίνονται νὰ ἐννοοῦν τί συμβαίνει μέσα των Ὁ θάνατος ποῦ ξεκουφώνει καὶ βαθουλώνει τὰ στήθη των ἔρχεται σιγά, σιγά, κρυμμένος, ἐπιφυλακτικὸς, ὑπουλός. Ἐπειτα ἡ κατοικία των εἶναι τοσον εὐθυμῆ φαιδρά, φωτεινὴ. Ὅλα γύρω των γελοῦν, εὐωδιάζουν, εἶναι καλὰ καὶ εὐχάριστα καὶ ἀρμονικά. Τὸ καλὸ φαγητὸ τοὺς ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν τὰ καλὰ λόγια τῆς θαυμασίας διευθυντρίας των τοὺς χορταίνουν τὴν καρδιά. Ἐχουν τὸ σαλόνι των μὲ ἐφημερίδες καὶ βιβλία, ἔχουν τὴν μουσικὴ των μὲ βιολὶ καὶ μὲ κιθάραν, ἔχουν τῆς θαυμάσιες κυματιστὲς γραμμὲς τοῦ Ὑμηττοῦ, ἔχουν τῆς φωτοχυσίης ποῦ σκορπίζουν αἱ ὠραῖαι δύνσεις τοῦ ἡλίου κάθε βράδυ, ἔχουν τὴν ἐκκλησίαν των, ποῦ παρηγορεῖ μὲ τὰ θεῖα ρήματα, ἔχουν τοὺς ἰατροὺς των ποῦ τοὺς ὑπόσχονται ταχεῖαν ἀνάρρωσιν.

Καὶ ἐπάνω ἀπὸ ὄλους αὐτοὺς ἔχουν τὴν θαυμασίαν εἰς αὐταπάρησιν καὶ ἀλτρουϊσμὸν ἰδρύτριαν τοῦ φθισιατρείου κ. Σοφίαν Σχλήμαν ἡ ὁποία ἀναπληροῖ δι' ὄλας καὶ δι' ὄλους, τοὺς φίλους, τοὺς συγγενεῖς. Εἶνε ἡ μεγάλη μητέρα ὄλης αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης νεότητος, ποῦ ἡ ἀθλιότης καὶ ἡ δυστυχία ἀδελφώνει ἐκεῖ. Αὐτὴ θὰ φροντίσῃ, αὐτὴ θὰ ἐποπτεύσῃ μὲ τὰς βοηθούς τῆς κυρίας, αὐτὴ θὰ κανονίσῃ, αὐτὴ θὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ πολλάκις ἀνοικονόμητα. Τὸ ἔργον προοδεύει, βαδίζει ἀλματικῶς. Μέσα εἰς τρία τέσσαρα ἔτη ἔγινεν ὅτι θὰ ἐγίνετο ὑπὸ ἄλλας συνθήκας ἔστω καὶ μὲ κεφάλαια περισσότερα εἰς διάστημα δέκα ἐτῶν. Τὸ πρῶτον ἔτος ἰδρυσεν ἐξ ἰδίων τῆς ἐξόδων τὸ κεντρικὸν καὶ μεγαλύτερον τμήμα. Πέρυσιν ἐγκαινιάζετο ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ Ἀμπάτειον Τμήμα διὰ τοὺς εὐπόρους ἀσθενεῖς, ἐτίθετο δὲ συγχρόνως ὁ θεμέλιος λίθος διὰ τὸ τμήμα τῶν ἐντελῶς ἀπόρων, τὸ ὁποῖον ἰδρυσεν δι' ἰδίων τῆς ἐξόδων ἡ θυγάτηρ τῆς κ. Σχλήμαν κ. Ἀνδρομάχη Μελά. Μαζὴ δὲ μὲ αὐτὸ καὶ τέλειον ἐργαστήριον χημικὸν καὶ ἀπολυμαντικὸν κλίβανον καὶ φύτευσιν δάσους πεύκων καὶ ὅ,τι ἐν γένει χρειάζεται διὰ τὴν τελειότητα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔργου.

Ὅλα τὰ τμήματα λειτουργοῦν σήμερον, χωρὶς φυσικὰ νὰ ἐπαρκοῦν εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου καὶ μάλιστα τῶν πτωχῶν τάξεων. Διὰ τοῦτο καὶ διοργανώνεται κατ' ἔτος ἡ ἐορτὴ αὐτῆ, ἡ ὁποία συνδυάζει τὴν φιλανθρωπίαν μὲ μίαν ἀληθινὴν κοσμικὴν ἀπόλαυσιν καὶ παρέχει τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς σωτηρίας πολλὰκις εἰς τόσοὺς δυστυχεῖς.

Ἡ κ. Σοφία Σχλήμαν
ἡ ἰδρύτρια καὶ Πρόεδρος τῆς Σωτηρίας.

ΝΥΧΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἀκόμη καὶ ὅταν τοὺς τόπους τοῦ θαυμάσιου φωτὸς ὑπάρχει πάντοτε αὐτὴ ἡ ἀβεβαία καὶ μελαγχολικὴ ὥρα. μεταξὺ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμήν βλέπω τοὺς ναῦτας νὰ στρέφουν ἄθελα τὰ κεφάλαια των πρὸς τὴν τελευταίαν φωτεινὴν κορδέλα ποῦ ἀπέμεινε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δύνοντος, τόσο χαμηλά, ποῦ φαίνεται νὰ ἐγγίξῃ τὴν γραμμὴν τῆς θάλασσας.

Στὸν ὀρίζοντα ἦταν πρῶτα χυμένο ἓνα κόκκινο σκοτεινὸ, λίγο πορτοκαλὶ καὶ ἀπὸ πάνω λίγο πράσινο χλωμό, μιὰ σειρά ἀπὸ φῶσφορο, κ' ἔπειτα ὄλα αὐτὰ ὅσο ἀνέβαιναν ἀνακατε-

οντο καὶ τελείωναν μαζὺ μὲ τὰ σβυσμένα στακτιὰ σύννεφα τῆς σκιάς καὶ τοῦ σκότους. Ἡ τελευταῖες σκιὲς ἀπὸ ἓνα θλιβερὸ κίτρινο ἔμειναν ἐπάνω στὴ θάλασσα ποῦ ἔλαμπε. Ἀκόμη ἐδῶ καὶ κεῖ, πρὶν πάρῃ τοὺς πραγματικοὺς τόνους τῆς νύχτας, αὐτὸ τὸ τελευταῖο ὀρίζοντιο βλέμμα τῆς ἡμέρας, πεσμένο ἐπάνω στὰ ἔρημα βάθη εἶχε κάτι τὸ ἀπαίσιο κάτι ποῦ σ' ἔκανε νὰ τρομάξῃς καὶ ν' ἀνησυχῆς γιὰ τὸ ἄπειρον τῆς θαλάσσης.

Εἶνε ἡ ὥρα τῶν ἐνδομύχων ἐπαναστάσεων, καὶ τοῦ σφυξίματος τῆς καρδιάς. Μὰ ἔπειτα ἦλθε ἡ ἀληθινὴ νύχτα, σκυθρωπὴ, γεμάτη ἀστέρια, καὶ αὐτὴ ἡ περαστικὴ ἐντύπωσις εἶχε λησμονηθῆ. Ὅλοι οἱ ναῦτες ἦρθαν κ' ἐκάθησαν ἢ

ξαπλώθηκαν στην πλώρη του πλοίου και άρχισαν να τραγουδούν. Ήταν ναύτες που ήξευραν μεγάλα κ' εύμορφα τραγούδια με στροφές που τής ξανάλεγαν όλοι μαζί.

Η φωνές ήταν ωραίες και διαφανείς. μέσα στη σιωπή τής νυχτιάς εκείνης!

(Κατά το Γαλλικόν)

Λαμία

ΦΡΟΥΔΑ ΣΤΗΛΟΥΔΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΙΓΙΟΝ

Μία μικρούτσικη πόλις, ωραία όμως, θεακτική, γοητευτική. κτισμένη επάνω σ'ένα καταπράσινο λόφο. Τα σπίτια του αρχίζουν ψηλά απ' την κορυφή και φθάνουν ως κάτω στην άκρη τής θαλάσσης.

Όταν το πρωί τής πρώτης ημέρας, που πέρασα εκεί, άνοιξα το παράθυρο τής κάμαράς μου το πρώτο πράγμα που έπεσε στα μάτια μου ήταν η θάλασσα, η ωραία θάλασσα του Κορινθιακού, άπλωμένη απαλά εκεί κάτω εις απόστασις δέκα λεπτών, ήσυχη, ήμερη σαν λίμνη, και οι θαυμάσιοι ελαιώνες που εξαπλώνοντο με χάριν εις την παραλίαν ολόδροσοι και φουντωτοί. Πάρα πέρα τα γραφικά βουνά τής Στερεάς που στεφανώνουν τον κόλπο και μεταξύ όλων την υπερέφαινη και ποιητική κορυφή του Παρνασσού. Εις το τέλος τής όροσειράς η τομή του ισθμού και παραπέρα κάτι λόφοι μυτεροί σαν πυραμίδες αιγυπτιακές. Όλη αυτή η θαυμασία εικόνα φωτισμένη από ένα θελκτικό φθινοπωρινό ήλιο. με ένθουσίασε θάλασσα, πρασινάδα, βουνά, γραμμές αρμονικές, όλα τα είχα εμπρός μου. Ένα κομμάτι τής πόλεως με σπιτάκια κομψά, λευκά, νοικοκυρεμένα, περιτριγυρισμένα από πράσινα περιβόλια, γεμάτα από λεμονιές και πορτοκαλιές με καρπούς χρυσούς κάτω απ' τής ακτίνες του ήλιου, κατακυλούσαν το ένα κατόπι του άλλου από ψηλά ως κάτω στη θάλασσα.

Ησυχία, γαλήνη, όμορφια άπλωμένη παντού. Κανένας θόρυβος, κανένας κρότος άμαξών και σιδηροδρόμων, καμμία βοή από κείνες που καταστρέφουν την άρμονία τής φύσεως. Έβλεπα, απελάμβανα όλην αυτή την ήσυχία και την όμορφια και ξεκουραζόμουν από όλη την έννευριστική κίνησι που δίδει η ζωή των Αθηνών.

Σ' αυτή τή θέσι μ' εύρε η καλή μου συγγενής που μ' έφιλοξενούσε και πριν προφθάση

ακόμη ν' άνοιξη το στόμα τής, τής είπα τον ένθουσιασμό μου για τής όμορφιές του Αιγίου

— Άλήθεια, έχομε πολλές φυσικές καλλονές εδώ, άλλ' αυτές είναι η μόνες μας απολαύσεις, — μου είπε η συμπαθητική κόρη με κάποιο τόνο μελαγχολικό.

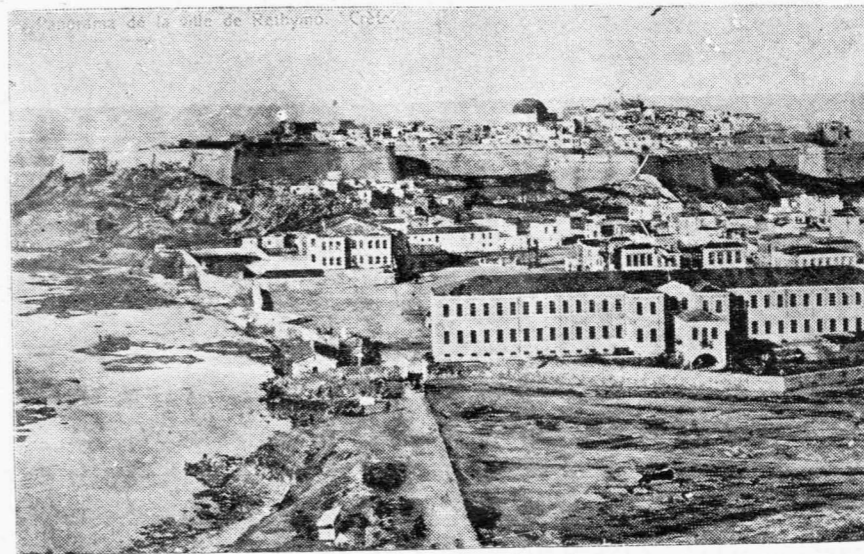
Την έκύτταξα κατάματα και μέσα στα μάτια τής έδιάβασα τον πόθο τής κοσμικής ζωής και του θορύβου των μεγάλων πόλεων.

— Μά αι απολαύσεις τής φύσεως είναι αι ωραιότεραι. Τής απήντησα ύστερα από μικρή σιωπή

— Δέν λέγω το έναντίον, αλλά τα ίδια πάντοτε πράγματα, κουράζουν, κουράζουν. Είναι τόσο μονότονος η ζωή εδώ. Έπειτα από λίγο έπρόσθεσε — Θα ιδής πολλά έμορφα μέρη και πρώτα απ' όλα τα «Ψηλά Άλώνια» ένα μικρό **Ζάππειο** για το όποιον ύπερηφανεύονται όλοι οι Αιγίεις. — Αυτή η παρομοίωσις με το Ζάππειο μου φάνηκε πολύ παράξενη και μου έγέννησε την έπιθυμία να ιδώ τα «Ψηλά Άλώνια» όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

Μία μικρογραφία μπορεί να πη κανείς του Ζαππειού. Έμορφοι κήποι, πλούσιες δενδροστοιχίες, μία μικρή λίμνη τεχνητή, μια πλατεία κομψή καλοκαμωμένη και πάγκοι σκορπισμένοι εδώ και εκεί για τους περιπατητάς, όπως και εις το Ζάππειον. Επί πλέον όλα αυτά εις ύψος άρκετόν, εις ύψος είκοσι σχεδόν μέτρων επάνω απ' τη θάλασσα, η όποια κυλά ήδονικά κάτω στα πόδια του θελκτικού λόφου και τον χαιδεύει με το κύμα τής.

Είνε πάντοτε απ' εκεί επάνω η θέα ωραία, αλλά ιδιαιτέρως κατά την δύσιν του ήλιου είναι θαυμασία. Έθαύμασα πολλές ωραίες δύσεις εις το Ζάππειον, έχω γοητευθή από τα ωραία χρώματα του Ύμηττου που σκορπίζονται την ώρα αυτή στής ράχες του, ποτέ όμως δέν είδα τόσον πλούτον χρωμάτων όσον τή βραδυά εκείνη απ' τα «Ψηλά Άλώνια». Η θάλασσα και όλα τα απέναντι βουνά τής στερεάς που είναι άραδιασμένα με χάρι σ' όλη την άκρη του Κορινθιακού, έπλεαν κυριολεκτικώς μέσα σε χρώματα. Το ρόδινο το μενεξεδένιο, το κυανούν εις όλας τας αποχρώσεις ώργιάζαν. Χρώματα, χρώματα, χρώματα! Μία αποθέωσις ωραίων χρωμάτων, ένα σύμπλεγμα από τα άρμονικότερα, ένα πανηγύρι τών ματιών, μία ήδονη τής ψυχής, κάτι που σε καρφώνει εις τον τόπο σου, που σε αιχμαλωτίζει που δέν σε αφήνει να κινηθής, έως ότου σβύση από τα μάτια σου. Σιγά, σιγά, τα χρώματα αυτά άπλώθηκαν στη θάλασσα και ύστερα επάνω στα δυώ μικρά ακρωτήρια, που έκτείνονται

Ρέιθυμον Κρήτης

απ' τή μια μεριά και απ' την άλλη τής πόλεως και είναι σκεπασμένα από χλόη βελουδένια. Πώς μπορεί ν' αποδώση κανείς την ωραιότητα τής εικόνας αυτής, πώς να περιγράψη κανείς αυτές τής πορφύρες τής θαυμάσιες, αυτούς τους πέπλους τους μαγικούς που έσκέπαζαν βουνά, θάλασσα και πεδιάδες! Τέτοιου είδους ωραιότητες άμφιβάλλω αν και το δυνατότερο χέρι ζωγράφου θα μπορούσε ν' αναπαραστήση.

Αυτήν την δύσιν καθώς και μία άλλη που απήλασα από την έκκλησία τής «Παναγίας τής Τρυπητής» δέν θα λησμονήσω εις όλη μου τή ζωή. Η έκκλησόυλα αυτή η τόσο χαριτωμένη και πρωτότυπος είναι κτισμένη μέσα σ' ένα μεγάλο βράχο από τον όποιον ίσως έπηρε και το όνομα «**Τρυπητή**». Τίποτε το κοινόν με τής άλλες έκκλησίες τής χαμηλές, τής σκοτεινές και μελαγχολικές. Περνάς μιά είσοδο γεμάτη φύκους και πρασινάδες ανεβαίνεις άρκετά σκαλοπάτια και βρίσκεσαι μέσα στην έκκλησόυλα, τής όποιας η μια πλευρά είναι βράχος. Λίγες εικόνες, πολλά παράθυρα, πολύ φώς και μία θέα θελκτική. Θάλασσα και πρασινάδα παντού είναι, ότι βλέπει κανείς από τον ιερόν αυτόν τόπον. Διπλή δενδροστοιχία από κυπαρίσσια μεγαλοπρεπή εις άτελείωτον γραμμήν εμπρός απ' την έκκλησία μ' έκαμε να νομίσω για μιά στιγμή ότι εύρίσκομαι σε κάποιο ωραίο τοπίο τής Κ)πόλεως, και ότι θα ήκουα έξαφνα απ' το ναό εκεί ψηλά να σκορπισθή εις τον άέρα η ωραία και μελαγχολική φωνή του χό-

τζα που έχει τόση ποιήσι την ώραν αυτή τής δύσεως. Απ' τή δενδροστοιχία αυτή τή θαυμασία είδα εκείνο το βράδυ το άλησμόνητο ήλιο-βασιλεμα. Εκεί θάλασσα και βουνά επρόβαλλαν ανάμεσα απ' τα κυπαρίσσια. Όλα είχαν κάτι το μυστηριώδες, κάτι σκιερό, κάτι μελαγχολικό και γοητευτικό. Εις κάθε κειόν που αφήναν τα μεγαλοπρεπή δένδρα επρόβαλλε πάντοτε ένα κομμάτι θάλασσα, ένα κομμάτι βουνού εις διάφορα χρώματα. Πότε κυανά, πότε ρόδινα, πότε λιλά η χρυσοειδή, όλα τα κομματάκια αυτά μ' έμέθναν, και μ' έκαμναν εις κάθε βήμα μου να άφωνα και ένα επιφώνημα θαυμασμού και έστρεφα προς τας συντρόφους μου για να ιδώ αν κ' εκείνες απελάμβαναν όσον έγώ. Εις όλο το διάστημα αυτό που περνούσαμε την μυστηριώδη κ' έρημική δενδροστοιχία και μόνο συνοδόν είχαμε τον κανδυλανάπη τής έκκλησίας ένα παράξενο άνθρωπάκι με σώμα και κεφάλι νάνου, ο όποιος έγελούσε διαρκώς και έφαινετο έκπεπληγμένος για τον τόσο ένθουσιασμό μας. Δέν είξεύρω γιατί, ο άνθρωπος αυτός μου ένέπνευσε φόβον και καθώς η σκιή όλοένα άπλώνετο γύρω μας έπερνε εις τα μάτια μου όψιν φαντάσματος, από εκείνα που πλανώνται στα βουνά και στα δάση τή νύκτα, όπως λέγουν αι διάφοροι μυθικοί παραδόσεις.

Μόλις έφθάσαμε εις το τέρμα τής δενδροστοιχίας το φάντασμα αυτό άνοιξε με ένα μεγάλο κλειδί μία κυγκλιωτή πόρτα. μάς άφησε να περάσουμε και ύστερα με το ίδιο πάντοτε παρά-

Ξενο γέλοιο μᾶς ἐχαιρέτισε καὶ ἔκλεισε πάλι διὰ μᾶς.

Ὅταν ἀφήσαμε τὸ μαγικὸ αὐτὸ ἐξωκλήσι τὰ χρώματα ἄρχισαν νὰ σβύνουν καὶ σκιές μαῦρες ἄρχισαν νὰ ἀπλώνονται στὸ διπλανό μας βουνὸ τὸ γεμάτο ἀπὸ δενδράκια καὶ πρᾶσι-νάδες. Τὸ πανηγύρι τῆς δύσεως εἶχε τελειώση καὶ μυστηριώδεις σκιαὶ ἀπλώνοντο ὀλοένα τρι-γύρω μας. Αὐτὰ τὰ δύο δειλιὰ ἦσαν τὰ ωραιό-τερα καὶ τὰ ἀπολαυστικώτερα ἀφ' ὅσα ἐπέ-ρασα εἰς τὸ Ἄγγιον.

Ἡ κοινωνία τοῦ Αἰγίου, ἐξ ὅσων ἐγνώρισα πολὺ καθὼς πρέπει, πολὺ τοῦ κόσμου. Τὰ κο-ρίτσια τῶν καλῶν τάξεων ὅλα ἀνεπτυγμένα καὶ γλωσσομαθῆ. Μερικὰ ἔχουν ἐκπαιδευθῆ εἰς τὴν Ἄγγλιαν, γιὰ τοὺς γονεῖς τῶν μεγάλοι σταφι-δέμποροι συναλλάσσονται μὲ τοὺς Ἄγγλους καὶ κάμουν πολλὰ ταξείδια εἰς τὴ μεγάλη αὐτὴ χώρα τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Γι' αὐτὸ ἡ Ἄγγλικὴ γλῶσσα ἔχει εἰσαχθῆ εἰς ὅλον τὸν κόσμον τῶν ἀριστοκρατῶν, μαζὺ δὲ καὶ ἀρκεταὶ Ἄγγλικοὶ συνήθειαι. Ἐξαφ' αὐτῶν τὰ κορίτσια βγαίνουν, χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν ἀνάγκην τῆς συ-νοδείας τῶν γονέων ἢ τῶν ἀδελφῶν τῶν. Πρῶ-την φορὰν εἰς ἐπαρχιακὴν πόλιν εἶδα κορίτσια νὰ κάμουν τὸν περίπατό τους μόνον εἰς τὴν κεν-τρικὴ πλατεῖα καὶ ἔπειτα νὰ κάθονται στὸ κα-φενεῖο ἀφελέστατα γιὰ νὰ πάρουν τὸν καφέ τους ἢ τὸ γλυκὸ τους.

Δι' εἶνα τόσο μικρὸ μέρος, εἶνε τὸ πρᾶγμα ἐκπληκτικὸ καὶ μοῦ ἔκαμε πολλὴν ἐντύπωσιν. Καὶ ὅμως ἔχει συνειθισθῆ τόσο ἀπὸ ὅλους, ὥστε νὰ μὴ δίδῃ ἀφορμὴν εἰς καμμίαν παρεξήγησιν, εἰς καμμίαν κακογλωσσίαν. Δεῖγμα καὶ αὐτὸ πο-λιτισμοῦ καὶ ἡμερότητος ἠθῶν. Γιὰ κορίτσια τοῦ Αἰγίου ἔγειναν καλαὶ μουσικαί, παίζουν λουτέ-νους, ἐγγλέζικο ἔθιμο καὶ αὐτὸ καὶ πίνουν τσάϊ κατὰ κόρον ὅπως καὶ οἱ Ἄγγλοι.

Λεῖπει μόνον ἀπὸ τὰ Ἄγγλικά ἔθιμα ἢ δρᾶ-σις ἢ κοινωφελής, ἢ σκόπιμος, ἢ ἀλτρονιστικὴ, ἀπὸ ἐκεῖνας, ποὺ σκορπίζουν γύρω τὸ καλὸν καὶ τὸ ὠφέλιμον. Κανένας σύνδεσμος γυναικεῖος, κανένας σύλλογος φιλανθρωπικῆς ἢ κοινωνικῆς δράσεως δὲν ὑπάρχει. Καὶ ὅμως τόσαι κυρίαὶ καὶ τόσα κορίτσια πρὸ παντὸς μορφωμένα, ποὺ ἀμῶν πολλὰς φορὰς καὶ δὲν ἔχουν τί νὰ κάμουν εἰμποροῦσαν καλλίστα ἂν ἤθελαν νὰ ἐργασθῶν καὶ κινηθῶν λιγάκι, νὰ κατωρθώσουν τὴν ἰδρυ-σιν ἑνὸς συνδέσμου σκοπὸς τοῦ ὁποίου νὰ εἶναι καθε ἕργον ἀγαθὸν καὶ ὠφέλιμον εἰς τὴν κοι-νωνίαν τῶν Μιά σχολῆ ἐπαγγελματικὴ καθ' ὑ-πόδειγμα τῆς εἰς Ἀθήνας λειτουργούσης, ἕνα Κυριακὸν σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ διδάσκονται γράμματα δωρεὰν ὅλα τὰ πτωχὰ κορίτσια τοῦ

λαοῦ καὶ ὅ,τι ἄλλο. Τὰ κορίτσια ἰδίως ποὺ δὲν ἔχουν τί νὰ κάμουν ἄς μιμηθῶν τὰς Ἄγγλιδας καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτό, ὅπως τὰς ἐμιμήθησαν καὶ εἰς ἄλλα.

X ΚΑΜΒΟΥΚΙΔΟΥ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΥΑ ΝΙΚΗΤΡΙΑ

(Βραβευμένον ἔργον τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας)

Τὴν στιγμὴν ὅπου ἔλεγε τὰς λέξεις αὐτὰς ἐφάνη εἰς τὴν ἀνοικτὴν θύραν ὁ κ. Ρονάλδος. Ἦτο ἀδύνατος καὶ ὠχρὸς, τὰ ἴχνη τῶν σω-ματικῶν πόνων ὅπου εἶχε περάσει ἦσαν ἀκόμη καταφανῆ.

Μόλις τὸν εἶδεν ἡ Δώρα ἔτρεξεν εἰς συναντη-σίν του καὶ περιέβαλλε τὸν λαιμὸν του μὲ τὰ χέρια τῆς.

— Θεεῖ, θεεῖ, ὅποια εὐτυχία νὰ σὲ ἐπα-νεύρω ἐντελῶς καλὰ! εἶπε, καὶ τὸν ἐφίλησε καθὼς ἔκαμνε καὶ ἄλλοτε.

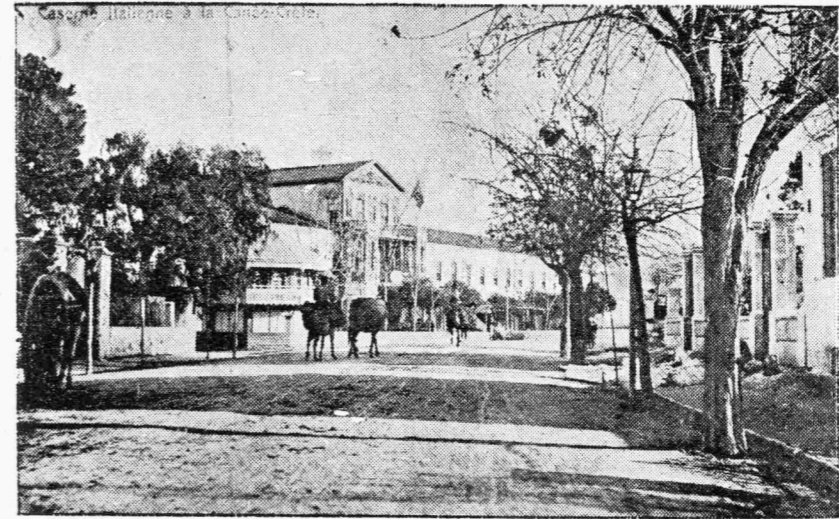
Ὁ φιλόσοφος ἔμεινεν ἀπαθὴς εἰς τὰς θω-πεῖας τῆς ἀνεψιᾶς του, ἔσφιξε τὰ λεπτὰ χεῖλη του, καὶ προσεπάθησε νὰ ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὴν περίπτυσιν αὐτὴν, ἀλλ' ἐκεῖνη τὴν ἐπανελάβε.

— Πῶς! ἔτσι μὲ ὑποδέχεσθε, ἀφοῦ μοῦ προ-ξενήσατε τόσο φρικώδη ἀνησυχίαν! Μήπως ἡ δυσἀρέσκειά σας ἐναντίον μου θὰ διαρκέσῃ ὅλην τὴν ζωὴν; « Ἡ καρδιά τοῦ καλοῦ ἀν-θρώπου εἶνε ἄβυσσος κρυμμένων πονηριῶν ». Εἶμι βεβαία ὅτι ἐδιάβασα τὰς λέξεις αὐτὰς εἰς τὸ Βιβλίον τῆς Φρονήσεως, εἶπε τολμηρῶς ἡ Δώρα. — Μοῦ εἶχε φανῆ ἀδύνατον, ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος θὰ μὲ κάμειτε νὰ νομίσω ὅτι εἶνε πραγματικὰ!

Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ κ. Ρονάλδος δὲν ἠμπό-ρεσε νὰ κρατηθῆ, κάτι σὰν μειδίημα ἐπέρασε στὰ μάτια του. Ἡ Δώρα τὸ εἶδε καὶ ἔλαβε ἰεὸν θάρρος μὲ τὴν πρώτην αὐτὴν ἐπιτυχίαν.

— Ἐλάτε νὰ καθήσετε ἐδῶ, — ἐξηκολού-θησε ὁδηγοῦσα τὸν θεῖον τῆς εἰς ἕνα κάθισμα. — Θὰ σὰς προσφέρω ἕνα φλιτζάνι τσάϊ, αὐτὸ θὰ κάμῃ τὰ πρὸς ἐμὲ αἰσθημὰτά σας καλλίτερα.

Ἀφοῦ ἐσερβίρισε τὸν Ἑρρίκον μὲ πολλὴν χάριν, ἔπειτα ἡ ἀδιόρθωτος Δώρα ἔσκυψε εἰς τὸ χέρι τοῦ καθίσματός του.

Χανιά Κρήτης

Ἐνῶ ἔπινε τὸ τσάϊ τοῦ ὁ κ. Ρονάλδος τὴν παρατηροῦσε μὲ περιέργειαν.

— Μὲ εὐρίσκετε ὠραιότεραν;

— Δὲν λέγω ὅχι!

— Πέστε ναί, θὰ μοῦ κάμειτε εὐχαρίστησιν. Ὁ καλλίτερος ἐχθρὸς μου ἔχουν τὴν ἰδέαν αὐτὴν. Αὐτὸ δὲν μὲ ἐκπλήττει. Ἐὰν καθὼς μοῦ τὸ ἐβεβαιώνατε εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀλη-σμονήτους λόγους σας, τὸ καθῆκον καὶ ἡ αὐ-ταπάρνησις ἐξωραΐζον τὴν γυναῖκα, τότε βεβαίως ἔγω γίνεαι καλλονή.

Ἡ Ἐλένη ἤρχισε νὰ γελά :

— Ἐγχεῖς λοιπὸν τὰς δύο αὐτὰς ἀρετὰς τώρα; τὴν ἠρώτησε.

— Ἐὰν τὰς ἔχω!... Ἀλλὰ δὲν παραπονοῦμαι δι' αὐτό.

— Καὶ ὁ σύζυγός σου δὲν πρέπει νὰ παρα-πονεῖτε!... εἶπεν ὁ κ. Ρονάλδος.

— Ἐκεῖνος; Ἐ λοιπὸν, ἰδοὺ τί εἶνε ἐκεῖνο ποῦ μὲ πειράζει εἶπε! Εὐρίσκει τὸν τρόπον μου αὐτὸν ἐντελῶς φυσικόν. Δὲν γνωρίζει τί ἦτο ἡ Δώρα Καρόλ. Αὐτοὶ οἱ Εὐρωπαῖοι εἶνε ἀνυπόφοροι ἀληθινοὶ μονάρχαι.

— Καὶ πῶς τὰ περνᾶς μὲ τὸν θεῖον σου : « τὸν Καρδινάλιον; ».

— Εἶμθα λαμπρὰ μαζῆ. Καὶ εἶνε ἴσως ὁ μόνος ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν μὲ τὸν ὁποῖον ἔχω εὐχάριστον συντροφιάν.

— Καὶ μόνον νὰ σκεφθῆ κανεὶς ὅτι ἔγινες ἀνεψιὰ τοῦ καρδινάλιου Σαλθόνη τὸ εὐρίσκει ἐντελῶς παραδόξον. εἶπε ὁ κ. Ρονάλδος. Πῶς τὸν ὀνομάζεις; Καρδινάλιε.

— Ὅχι, τὸν λέγω ἀπλούστατα «θεῖο», ὅταν ὅμως τοῦ σφίγγω τὸ χέρι, ἀντὶ νὰ τοῦ τὸ φιλήσω, αὐτὸ φαίνεται ὅτι πάντοτε τὸν ἐκ-πλήττει.

— ὦ! βέβαια θὰ ἔγῃ ἐκπλήξεις μαζῆ σου!

— Δηλαδή εἶμαι μία ἀποκάλυψις δι' αὐτόν. Φαντασθῆτε ὅτι πρὶν νὰ μὲ γνωρίσῃ δὲν εἶχε ποτὲ συναντηθῆ μὲ ἄνθρωπον μὲ πνεῦμα ἐλεύθερον καὶ νέον. Ὀμιλοῦμεν πολὺ μαζῆ. Τοῦ ὑποβάλλω πλῆθος πραγμάτων, ἰδέας ἀμερικανικὰς, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὰς ἐνθυμηθῆ ἐὰν γίνῃ Πάπας.

Πάπας, ὁ ὁποῖος θὰ ἐμπνέεται ἀπὸ τὰς ἰδέας τῆς Δώρας, αὐτὸ ἐφάνη τόσο μεγάλο εἰς τὴν Ἐλένην καθὼς καὶ εἰς τὸν σύζυγόν τῆς, ὥστε καὶ οἱ δύο ἤρχισαν νὰ γελοῦν.

— Κοροϊδεύετε, κοροϊδεύετε, ἀλλ' ὁ Καρδι-νάλιος μὲ ἐρωτᾷ μὲ ἐνδιαφέρον καθημερινῶς διὰ τὴν Ἀμερικὴν. Φαίνεται πῶς θέλει νὰ τὴν γνωρίσῃ δι' ἐμοῦ.

— Εἶνε κρῖμα ὅτι δὲν ἔχει τὰς πληροφο-ρίας αὐτὰς ἀπὸ ἄνθρωπον πλέον φρόνιμον! εἶπε ὁ κ. Ρονάλδος.

— Θεεῖ, θεεῖ, δὲν ἔχετε τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμὸν πρὸς ἐμὲ! εἶπεν ἡ Δώρα μὲ τὴν δι-αρκῆ τῆς εὐθυμίας. Κατὰ μέρος τώρα τὰ ἀ-στεῖα, ἔχομεν ὁ Καρδινάλιος καὶ ἐγὼ συνομι-λίαις πολὺ ἐνδιαφερούσας. Καὶ ἤξεύρετε; Νο-μίζω ὅτι κατῳρθωτα νὰ ἐννοῶ τὸν ὄργανισμὸν τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας.

— Ἀλήθεια!... εἶπεν ἡ Ἐλένη, αὐτὸ μὲ ἐνδιαφέρει.

— "Ε λοιπόν, εἶνε ἀπλούστατα ἕνας πολὺ μεγάλος στρατὸς πνευματικός, τοῦ ὁποῦ οὐ πά- πκις εἶνε ὁ στρατηγός. Οἱ ἱεράρχαι, οἱ ἀξιωματικοὶ ἐργάζονται διὰ τὴν πρόσκαιρον δύναμιν, διὰ τὰς ἰδίας τῶν φιλοδοξίας· οἱ ἱερεῖς, οἱ ἀπλοὶ στρατιῶται, αὐτοὶ νομίζουν ὅτι ἐργάζονται διὰ τὸν Θεόν, διὰ νὰ κερδίσουν τὸν παράδεισον, καὶ κάμνουν ἔργα ὑπεράνθρωπα· πραγματικῶς ὅλα αὐτὰ τὰ ἔργα δὲν χρησιμεύουν παρὰ νὰ αὐξήσουν τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας.

— "Ω! Dody, Dody! εἶπε ἡ Ἑλένη, δὲν ἄλλαξες.

— Τὸ ἐλπίζω!... Τέλος ἤρχισα νὰ συνηθίζω μὲ τὸν ἰταλικὸν τρόπον τῆς ζωῆς καὶ τὰ ἄλλα. Μετὰ τὸ φαγητὸν ἐπαίζαμεν ἀμέτρητες παρτίδες μπυλιάρδο ἢ μπεζίκι.

Ἡ ἐξοχότης τοῦ ἐκτιμᾶ τὰ μικρὰ μου κοινωνικὰ προτερήματα, σὰς βεβαίω!... Χωρὶς ἀστεία νομίζω ὅτι αἰσθάνεται ἀληθινὰ φιλιάν δι' ἐμέ. Στοιχηματίζω ὅτι λυπεῖται διὰ τὴν ἀπουσίαν μου!... Πρὶν νὰ φύγῃ τοῦ ἐπῆγα τὸ Bébé. Τὸ ἠλόγησεν ἔπειτα μοῦ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἔβαλε τὸ δακτυλίδι τοῦ ἐμπρός εἰς τὰ χεῖλη μου, — ἕνα θαυμάσιον ρουμπίνι, — καὶ τὸ ἐφίλησα μὰ τὴν πίστιν μου!... Εἶνε ἀστεῖον, ἤμποροῦσα νὰ κάμω ἀλλέως, μὲ εἶχεν ὑπνωτίσει! δὲν ἔβλεπα πλέον τὸν ἀντίπαλόν μου τοῦ μπυλιάρδου ἢ τοῦ μπεζικιστοῦ, ἀλλὰ τὴν ἐξοχότητά του, τὸν Καρδινάλιον Σαλβόνι, ἕνα πρίγκηπα τῆς ἐκκλησίας. Ἐὰν γίνῃ Πάπας εἶμαι ἱκανὴ νὰ γονατίσω ἐμπρός του. Ἄλλὰ ἀρκοῦν αὐτὰ. Σὰς τὰ ἐδιηγῆθηκα, διὰ νὰ εἴσθε εὐγενεῖς μὲ τὸν Λέλο, ὅπως ὁ θεὸς του εἶνε μαζὴ μου. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅπου ἕνας Καρδινάλιος ἐδέχθη νὰ ἔχη ὡς ἀνεψιὸν μίαν ἀμερικανίδα προτεστάντα, ἤμπορεῖτε καλὰ καὶ σεῖς νὰ ἀποφασίσετε νὰ ἔχετε ἕνα ἀνεψιὸν ἰταλὸν καὶ καθολικόν. Θὰ ἦτο ἀστεῖον ἔαν ἕνας ἀμερικανός, δημοκράτης εἶχε ἰδέας περισσύτερον περιορισμένους ἀπὸ ἕνα ρωμαιοῦ!

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου μου δὲν εἴσθε διόλου εὐγενεῖς· ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ σὰς παραμοιάσῃ μὲ τοὺς κηδεμόνας τῶν κωμωδιῶν οἱ ὅποιοι ἂν καὶ εἶνε ἐρωτευμένοι μὲ τὰς ἀνεψιάς των, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ τὰς δώσουν εἰς ἕνα ἄλλον νέον. Ὁ Λέλο εἶχε προσβληθῆ δι' αὐτό, καὶ ἐκπλήττομαι ὅτι δὲν εἶνε ἀκόμη θυμωμένος μαζὴ σας. Εἶνε φανερὰ εὐαίσθητος καὶ ὑπερήφανος· ἔαν τοῦ φερθῆτε ψυχρὰ, θὰ σὰς γυρίσῃ τὴν πλάτη καὶ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ξαναπατήσῃ στὸ σπῆτι σας. Αὐτὸ θὰ μὲ λυποῦσε πολὺ καὶ θὰ κατέστρεφεν ὅλην τὴν εὐχαρίστη-

σιν τοῦ ταξειδιοῦ μου. Πρέπει νὰ ὑπογράψω- μεν τὴν εἰρήνην ἀμέσως, νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ ὑποδεχθῆτε καλὰ τὸν Λέλο καὶ νὰ ξαναγίνωμεν ὅ,τι εἴμεθα καὶ πρὶν: οἱ καλλίτεροι φίλοι.

— Τί, ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ φίλους σὺ, ἢ ὁποία δὲν κάμνεις παρὰ τοῦ κεφαλιοῦ σου! Εἶπεν ὁ κ. Ρονάλδος, προσπαθῶν νὰ πολεμήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του.

— Ναί... καὶ διὰ μίαν φοράν ὅπου ἀκουσα τὴν καρδιά μου, θὰ εἴσθε διὰ παντὸς θυμωμένος! Εἶνε λογικόν;

— Ὁχι, εἶπε τέλος ἡ Ἑλένη, εἶνε μάλισ- στα ἀδικον ἐκ μέρους ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀρνεῖται τὸ αὐτεξούσιον, ὁ ὁποῖος βεβαίονει ὅτι ὁ ἔρωσ εἶνε οὐμα μαγνητικόν, ἕνα ρευστόν, καὶ ὁ ὁποῖος ζητεῖ ἀκόμη ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἀναγκαῖα ὄργανα διὰ νὰ τὸ καταγράψῃ ἢ νὰ τὸ φωτογραφῆσῃ.

Ἡ νέα κυρία ἀνεπήδησε. Τὰ πολὺ ἀνοιχτὰ μάτια τῆς ἀφίαν νὰ μαντεύσῃ τις τὴν ταχεῖαν ἐνέργειαν τῆς σκέψεώς της. Ἐνα εἶδος τρόμου ἀνακατευμένου μὲ σεβασμὸν ἐξωγραφίσθη εἰς τὸ πρόσωπόν της.

— Ὁ ἔρωσ ἕνα μαγνητικὸν ρεῦμα! ἐπανελάβε, ἀλλὰ βεβαίως εἶνε αὐτό, εἶνε αὐτὸ ἀκριβῶς! Ὁ Λέλο μὲ ἔσυρε πρὸς αὐτόν, χωρὶς νὰ ἔχω καμμίαν δύναμιν. Ὅταν ἦτο κοντὰ μου, ὅλα ἐφαίνοντο ὠραιότερα, ὁ ἀέρας ἦτο διαφορετικός... Ὡ θεῖε! νομίζω πραγματικὰ ὅτι εἴσθε μεγάλος ἄνθρωπος!

Τὴν στιγμὴν ὅπου ἡ Δώρα ἔλεγε τὰς λέξεις αὐτάς, ἡ κ. Καρόλ εἰσῆλθε, ἀκολουθουμένη ἀπὸ μίαν θαυμασίαν ρωμαίαν παραμύθια, ἢ ὁποία ἐκρατοῦσε τὸν μικρὸ Guido.

Ὁ κ. Ρονάλδος ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀδελφὴν του καὶ τὴν ὑπεδέχθη μὲ πολλὴν ἀγάπην.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Δώρα εἶχε βγάλει τὸ μεγάλο καπέλλο μὲ τὰ πτερὰ τοῦ Guido, τοῦ ἐδιώρθωσε μὲ ἕνα ἐπιδέξιο κίνημα τὶς ὠραῖες μπούκλες του τὶς καστανές, ἔπειτα τὸν παρυσίασεν εἰς τὴν Ἑλένην.

— Τὸ ὠραῖο μικρὸ πλάσμα! — εἶπε ἐκεῖνη, παρατηροῦσα χωρὶς συγκίνησιν τὸ παιδί τοῦ Sant-Anna.

— Ὁμοιάζει ἀρκετὰ εἰς τὸν πατέρα του, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Πολὺ μάλιστα.

Ἡ Δώρα ἐπλησίασε τὸν θεῖο της.

— Θεῖε, εἶπε σοβαρῶς, — κυττάξτε, αὐτὸς ἔπρεπε νὰ γεννηθῆ.

Μιὰ αἰφνιδία καὶ βαθεῖα συγκίνησις κατέλαβε τὸν σοφόν. Ἐκύτταξε μιὰ στιγμὴν τὸν

μικρὸ Guido, ἔπειτα ἐναγκαλιζόμενος τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδί τοὺς ἐφίλησε καὶ τοὺς δύο,

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν, αὐτὸς ἔπρεπε νὰ γεννηθῆ... καὶ ἕνας ἄλλος ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃ! ἐπρόσθεσε σιγὰ.

Ἡ ΚΥΡΙΑ VICTOR HUGO

B'.

Τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ γάμου των καίτοι διηλ- θον ἐν πτωχείᾳ ὑπῆρξαν εὐτυχῆ. Ἦσαν νέοι καὶ ἠλπιζαν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ποιητοῦ. Ἡ Ἀδέλα μητέρα δύο ὠραίων παιδιῶν ἐσεμνύ- νετο διὰ τὴν ἀγάπην ποῦ ἔτρεφε δι' ἐκεῖνον πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ δόξα ἤρχισε νὰ μειδιᾷ.

Μετὰ παρέλευσιν πέντε ἐτῶν ἀπὸ τοῦ γά- μου των ὁ Β. Οὐγκὼ δημοσιεύων τὸν Κρόμβελ καθίσταται ὁ ἀρχηγὸς τῆς ρομαντικῆς σχολῆς καὶ ἤδη ἅπασα ἡ νεωτερίζουσα νεολαία διευ- θύνεται πρὸς τὴν οἰκίαν του ἀπλῆν μὲν, ἀλλὰ φιλόξενον, ἔνθα τὴν ὑποδέχεται τὸ μειδιάμα τῆς νεαρῆς γυναίκας.

Μετ' ὀλίγον γράφει τὴν Marion Delorme, τὸν Hernani τοῦ ὁποῦ ἡ παράστασις γεννᾷ ἀλη- θινὴν μάχην. Οἱ ρομαντικοὶ ζητοῦν νὰ ὑπερα- σίσουν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον θεωροῦν θεόν των· ἡ κ. V. Οὐγκὼ δὲν συγκινεῖται, δὲν τρέμει ὀλιγώτερον, ἀκούουσα ἐκ τοῦ θεωρείου της, τὰ σφυρίγματα τῶν κλασικῶν. Τί συγκίνησις, ἔταν ἡ νίκη μένει εἰς ἐκεῖνον καὶ ἔρχονται νὰ τὴν συγχαροῦν, ἐνῶ αὐτὴ ταπεινῶς κρύπτεται εἰς τὸ βάθος τοῦ θεωρείου.

Εἰς τὸν οἶκον τῆς πλατείας τῶν Vosges, ὅπου ἔρχονται μὲ ὅλον τὸ sans façon οἱ νέοι ποιηταὶ καὶ καλλιτέχναι, ζωγράφοι καὶ κριτι- κοί, ἐκεῖνο ὑπερ ἑλκύει ὀφείλεται κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς τὴν ὑποδοχὴν τῆς κ. Οὐγκὼ. Διατὶ νὰ διστάσῃ τις νὰ γευματίσῃ μαζὴ των, ὅταν ἡ κ. Οὐγκὼ λέγει ὅτι δὲν θὰ προστεθῆ ἢ μία κοτολέττα ἐπὶ πλέον καὶ ὀνομάζεται ὁ συν- δαιτημῶν των Lamartine, Sainte Beuve ἢ Théophile Gautier.

Τὸ πένθος δὲν ἐσκίασεν ἀκόμη τὴν ἀγαπῆ- μένην αὐτὴν ἐστὶ καὶ ἡ σύζυγος ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ ὅλην τὴν δόξαν τοῦ συζύγου της.

Ἀκούσατε πῶς ὀμιλεῖ περὶ αὐτῆς καὶ τὶ σεβασμὸν ἀποδίδει εἰς τὸν ρόλον της τῆς κα- λωσύνης ποῦ κοντὰ του ἐκπληροῦ:

Μαριωρὴ Γκοῦλντ

ἡ πλουσιωτέρα νύμφη τῆς Νέας Ὑόρκης μὲ πρῶικαν 300 ἑκατομμυρίων.

«Ἐσοὶ σὺ, ποῦ τὸ βλέμμα σου φωτίζει τὴ νύχτα μου [τὴ σκοτεινὴ,

Σὺ τῆς ὁποίας ἡ εἰκὼν λάμπει στὸν ὕπνο μου τὸν [ἀμέριμον

Σὺ ποῦ μοῦ κρατεῖς τὸ χεῖρι ὅταν εἰς τὴν σκιά περιπατῶ Σὺ ποῦ ἀπ' τὰ μάτια σου μοῦ ἔρχεται τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ.

Εἶνε μία ὀλόκληρος ἀπολογία τῶν ἀρετῶν τῆς κ. Οὐγκὼ τὸ μέρος τῶν ποιημάτων Date lilia. Ἐξυμνεῖ ὁ ποιητὴς τὴν ἀγγελικὴν τῆς ἀ- γνότητα, τὴν θεῖαν τῆς καλωσύνης καὶ ἀναφανεῖ: «Ὡ! ὅποιοι κι' ἂν ἦσθε, εὐλογησατέ την, εἶτε ἐκεῖνη! Ἡ γυναῖκα γιὰ τὴν ὁποίαν ἡ χαρὰ μου εἶνε ἡ μεγα- [λητέρα της: εὐτυχία,

Ποῦ ἂν κάποτε κλονιζόμεθα τὰ παιδιά της ἢ ἐγὼ

Χωρὶς λόγον ἀσθηρὸν καὶ βλέμμα εἰρωνικὸ

Τὰ στηρίζει μὲ τὸ χεῖρι, μὲ στηρίζει μὲ τὴν καρδιά

Καὶ εἰς αὐτὴν πάντα λέγω καὶ μοῦ λέγει παραχαρῶ. »

Ἄλλοῦ τὴν ζωγραφίζει μέσα εἰς τὸ νοι- κοκυρεῖό της, ἐν τῷ μέσῳ τῶν παιδιῶν της ἐξωραϊζὼν μὲ τὴν ζωηρὰν καλλιτεχνικὴν του ἀντίληψιν τὰς ἀνιαρότητας τῆς πρακτικῆς ζωῆς!

Τίποτε δὲν ἐλησημονήθη οὔτε ἡ ἐνεργητι- κότης, οὔτε ἡ θερμὴ τῆς ἀγάπης, οὔτε ἡ διά- νοιά της ἢ διαυγὴς καὶ φωτεινὴ. Ποῖα γυ- ναῖκα ἠξιώθη ποτὲ ὠραιότερας γιορτῶν λου- λουδιῶν οἷα εἶνε οἱ στίχοι οἱ γραμμένοι ἀπὸ τὸν σύζυγόν της; Ἄλλὰ κατὰ τὸ 1843 φο-

θερά καταστροφή επέπρωτο να συντρίψει την ευτυχίαν της. Ἡ θυγάτηρ της Léopoldine, μόλις πρό τινων μηνῶν νυμφευμένη, ἐπίνγη μετὰ τοῦ συζύγου της εἰς Villequier. Ὁ Β. Οὐγκὼ ἐπιστρέφων τότε ἐξ Ἰσπανίας ἐπληροφόρηθη εἰς Rochefort ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας τὴν φρικτὴν αὐτὴν εἶδησιν.

Ἐκτοτε ἡ Mme Οὐγκὼ κλαίει κοντὰ εἰς τὸν ἀνδρα της καὶ κατ' ἔτος ἔρχονται εἰς Villequier ἐπάνω ἀπὸ τοὺς τάφους τῶν ἀγαπημένων των, ἐνῶ αὐτὴ ἀντλεῖ ἀπὸ τὴν πρὸς τὸν σύζυγόν της ἀγάπην, τὴν δύναμιν νὰ εἶνε γεναιότερα ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅστις ἐπὶ πολὺ, μέχρι τοῦ 1851, ἀναφωνεῖ ὅτι ἡ καρδιά του «ὑποτάσσεται» ἀλλὰ «ὑποφέρει».

Ἐπὶ τέλους ἰδοὺ ἡ δοκιμασία τῆς ἐξορίας ἐπιβλήθησά ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ Γ' εἰς ἐκεῖνον, ὅστις τὸν ἐπολέμησε. Ἀπὸ τὰς Βρυξέλλας ὅπου τὸν καταδιώκουν εὐρίσκεται εἰς τὸ Jersey καὶ Guernesey ἔνθα οἱ Ἄγγλοι τὸν ὑποθάλπου. Ἡ κ. Οὐγκὼ πηγαίνει εἰς Guernesey καὶ συναντᾷ τὸν σύζυγόν της. Γίνεται ἡ ἀφοσιωμένη γραμματεὺς του, κουράζει μέχρι πόνου, δι' αὐτὸν τὰ ὠραῖα της τὰ μάτια πάντοτε γεμᾶτα ἀπὸ τρυφερὸν πρὸς αὐτὸν θαυμασμόν. Διέρχεται θαλάσσας ἐκεῖνη διὰ τὴν ὅποιαν αἱ θύραι τῆς πατρίδος δὲν ἐκλείσθησαν, ἵνα δώσῃ εἰς τοὺς ἐκδότας τὰ θαυμάσια ἔργα ἅτινα ὁ μέγας ἐξόριστος δὲν παύει νὰ γράφει ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται. Καὶ ὅμως ἐγνώριζεν ἡ κ. Οὐγκὼ ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν εἶναι μόνον ἰδικός της, ὅτι ἡ καρδιά του δὲν τῆς ἀνῆκε πλέον καθ' ὅλοκληρίαν. Ὑπέφερε καὶ τοῦ ἐσυγχώρησε... Ἐν τῷ μεταξῷ ἡ κόρη των Ἀδέλα παραφρονεῖ καὶ τὴν περιθάλλου μακρὰν αὐτῆς. Τέλος πλησιάζουν τὸ Παρίσι, δύνανται νὰ ἐπιστρέψουν εἰς Βρυξέλλας, ἔνθα δέχονται ὅ,τι μέγα ἡ Εὐρώπη ὀλόκληρος ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ εἰς φιλολόγους, σοφοὺς καὶ πολιτικούς: Τὸν Montalembert, τὸν Chateaubriand, τὸν Laménais, Arago, Manin, Garibaldi, ἵνα μὴ ἀναφέρωμεν παρὰ τὰ ἐνδοξότερα ὀνόματα.

Δὲν ἐδοκίμασε τὴν χαρὰν τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν Γαλλίαν· δὲν εἶδε τὴν πτώσιν Ναπολέοντος τοῦ Γ', ἐπὶ πλέον δὲν παρευρέθη εἰς τὴν νέαν εἰσβολὴν τῆς Γαλλίας. Ὁ Θεὸς τῆς στερεῆς ἀκόμῃ τὴν θλιψὴν τοῦ θανάτου τῶν υἱῶν της. Ἀπέθανεν εἰς τὰς Βρυξέλλας κατὰ τὸ 1868 καὶ οἱ φίλοι της τὴν ἐνεταφίασαν εἰς Villequier. Ὁ ἀγαπητὸς τῆς ζωῆς της σύντροφος δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ εἰμὴ μόνον μέχρι τῶν συνόρων.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Φ. Μ.

ΜΥΓΔΑΛΙΕΣ

Μία μέρα εἶδα κάτι παιδιὰ μέσα σὲ περιβόλι νὰ πετροβολοῦν τῆς ἀνθισμένους μυγδαλιές. Ἦταν τόσοσ ὁ θυμὸς τους, ποῦ θάλεγε τὰ δένδρα τοὺς ἔκαμαν κακὸ μεγάλο.

Πῆγα κοντὰ τους καὶ τοὺς μίλησα μὲ πόνο.

— Τόχουν τὰ χρόνια σας, τοὺς εἶπα, νὰ ζητᾶτε νὰ χαλάσετε. Ὅμως δὲ μιλεῖ κανένας νόμος μέσα σας, ποῦ λέει πῶς εἴσατε πλασμένοι ὄχι νὰ χαλάτε, ἀλλὰ νὰ φτηνάτε; Τέτοιος ἕνας νόμος κρύβεται καὶ στῆς μυγδαλιές, κι' ἂς μὴ φαίνονται οἱ ἴδιες νὰ τὸ ξέρουν. Κυττᾶτε. ἂν μπορεῖτε, νὰ πιάσετε μὲ τ' αὐτιά σας ὅσα λένε μεταξὺ τους οἱ μυγδαλιές. Τί ἀκούτε;

— Δὲν ἀκούμε τίποτε, ἀποκρίθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς μικροὺς Φαίνονται σὰ νὰ κοιμῶνται. Μὴν ὀνειρεύονται;

— Ναί! Καὶ στ' ὀνειρέμά τους μολογοῦνε κάποια τῆς ζωῆς τους μυστικά, ποῦ δὲν τὰ χάρηκαν ἀκόμα. Γι' αὐτὰ μιλοῦν, ἐνῶ ὀνειρεύονται. Κι' ὁ ἥλιος ἀπὸ πάνω τους ἀγρυπνῶς τὸν ὕπνο τους βλογεῖ. Παιδιά! Νὰ μὴν πειράζετε τῆς μυγδαλιές! Γιατί ὁ ἥλιος τῆς φυλάει. Κι' ὁ ἥλιος θὰ θυμώσῃ καὶ θὰ σᾶς καταραστῇ. Καὶ θὰ πέσῃ κάτου θὰ συντριφθῇ ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Καὶ θὰ γίνῃ χίλια κομμάτια. Καὶ θὰ σᾶς κάψῃ κ' ἐσᾶς καὶ χῶμα θὰ σᾶς κάμη, καὶ σκοτάδι ἄσσωστο θ' ἀπλώσῃ ἀπάνου στὴ γῆ. Αὐτὸ θὰ πῆ θυμὸς!

(«Νέα Ζωή»)

Ι. ΒΑΧΟΓΙΑΝΝΗ

ΑΙ ΠΑΡΙΣΙΝΑΙ

Εἶνε τόσοσ καλαίσθητοι, ἢ τοῦλάχιστον ἔχουν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὴν φήμην αὐτὴν, ὥστε χρησιμεύουν ὡς ὑπόδειγμα εἰς αὐτό, καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα, εἰς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην.

Εἶνε ἐξ ὅλων τῶν γυναικῶν αἱ ὀλιγώτερον ὑποδουλωμένοι εἰς τὴν ἰδικὴν των μόδα. Ἡ μόδα ἐξουσιάζει τὰς ἐπαρχιώτιδας, ἀλλ' αἱ Παρισίναί ἐξουσιάζουν τὴν μόδα, γνωρίζουν κάθε μία νὰ τὴν ὑποτάσῃ πρὸς ὠφέλειάν της. Αἱ πρῶται εἶνε ὡς ἀμαθεῖς ἀντιγραφεῖς, καὶ τόσοσ ὑπόδουλοι, ὥστε ν' ἀντιγράφουν μέχρις αὐτῶν τῶν ἀνορθογραφιῶν. Αἱ ἄλλαι εἶνε συνθέται, ἀντιγράφοντες ὡς κύριοι, γνωρίζοντες νὰ ἐπανορθώσουν τὰ λάθη.

Ὁ στολισμὸς των εἶνε μᾶλλον προσεκτικὸς ἢ πλούσιος. Εἰς αὐτὰς βασιλεύει περισσοτέρα κομψότης ἢ πολυτέλεια.

Ἡ ταχύτης τῆς μόδας μεταβάλλει τὸ πᾶν ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, καὶ αὐτὴ ἡ ἀνάγκη τοῦ ν' ἀλλάζουν συχνὰ στολισμούς τὰς προφυλάττει ἀπὸ κάθε γελοῖαν ἐπίδειξιν. Δὲν ἐξοδεύουν ὀλιγώτερα, ἀλλ' ἡ δαπάνη των εἶνε πάντοτε δικαιολογημένη.

Βαρύτιμα καὶ ρυπαρὰ ἐνδύματα βλέπομεν αἴφνης εἰς τὴν Νότιον Ἰταλίαν. Εἰς τὴν Γαλλίαν θὰ ἴδωμεν ἐνδύματα πλέον ἀπλὰ ἀλλὰ πάντοτε νέα, καὶ τὰ δύο φῦλα ἔχουν εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα, τὴν ἰδίαν μετριότητα, τὴν ἰδίαν λεπτότητα καὶ τὸ ἴδιον γούστο.

Καὶ δὲν ὑπάρχει λαὸς, ἐξαιρουμένων τῶν Γάλλων, ὅπου αἱ γυναῖκες ἰδίως φοροῦν ὀλιγώτερα κοσμήματα· βλέπομεν τὴν ἰδίαν κομψότητα εἰς ὅλας τὰς τάξεις καὶ μετὰ κόπου πολλοῦ θὰ εἰμφορέσωμεν νὰ διακρίνωμεν μίαν δούκισσαν ἀπὸ μίαν ἀστὴν μεσαίας τάξεως. ἐὰν ἡ πρώτη δὲν ἔχει τὴν τέχνην νὰ εὐρίσκη τὴν διακρίσιν, ἢν ἡ ἄλλη δὲν τολμᾷ νὰ μιμηθῇ.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Λαμία

ΦΡΟΥΛΑ ΣΤΥΛΟΥΔΗ

ΕΣΠΕΡΙΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ «ΣΩΤΗΡΙΑΣ»

Ἡ ἰδέα τῆς κ. Σ. Σχλημανν διὰ τὰς πλαστικὰς εἰκόνας ἀπεδείχθη θαυμασία. Ἡ ἐσπερίς ἐπέτυχεν καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν. Ἡ αἴθουσα ἀσφικτικῶς πλήρης ἀπὸ τὰ φράκα καὶ τὰς ἐξώμους ἀμφιέσεις καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν κομμώσεων. Τὰ βασιλικά θεωρεῖα κατεῖχοντο ἀπὸ τὸν Διάδοχον καὶ τὰς βασιλοπούδας Ἐλένην καὶ Ἀλίαν καὶ τοὺς βασιλοπούδας Νικόλαον, Ἀνδρέαν καὶ Χριστόφορον. Ἐκ τῶν ἐπισήμων πολλοί. Ἀλλὰ πρό παντὸς πολλὴ ἐμμορφία.

Τὰ Παναθήναια

Μὲ τὸ προανάκρουσμά τοῦ «Φιδέλιο» ἤνοιξεν ἡ σκηνὴ διὰ νὰ παρουσιασθῇ μετὰ ζωῆς κομψότητος μίαν πτυχὴ τῶν Παναθηναίων ἐν τῆς Ζωφόρου τοῦ Παρθενῶνος. Εἶνε ὀλίγον δύσκολον νὰ γνωρίζωμεν ποῖα πρότυπα εἶχεν ὁ Φειδίαις. Ἐλλὰ νομίζομεν ὅτι δὲν θὰ ἦτο διόλου παραπονεμένος, ἐὰν σήμερον ἐπανήρχιζε τὸ ἔργον του μὲ τὰς ὑπερόχους εἰς γραμμὰς καὶ παραστάσεις καὶ κατατομὴν κυρίας καὶ δας Σακορράφου, Ἀνδριτσάκη, Ἀργυροπούλου, Σχλημαν, Βάλδμαν, Μεταξᾶ, Περόγλου Ράλλη καὶ Λεβίδου.

Πεντάκις τὰ χειροκροτήματα ἀνεβίβασαν τὴν αὐλαίαν. καὶ μὲ πῆσμα παρητήθη ὁ κόσμος τῆς προσπαθείας του διὰ τὴν ἕκτην ἀ-

νύψωσιν, ὅταν ἐπέστη ὅτι τὰ ἀνάγλυφα ἐπανελάθον τὴν ζωικὴν εὐκαμψίαν των.

Τὸ «Θυμίαμα», ἡ «Παλλάς» καὶ ἡ «Πηγὴ»

Μετ' ὀλίγον ἔμελλε καὶ ἄλλην μίαν φορὰν νὰ ἔλθῃ εἰς σύγκρουσιν ὁ Χριστιανισμὸς μὲ τὸ Δωδεκάθεον.

Ἡ δις Τσακάλη εἰς τὸ «Θυμίαμα» τὸν γνωστὸν πίνακα τοῦ Θ. Ράλλη προσέθηκεν ὅλον τὸν μυστικισμὸν τὸν ὅποιον ἤμπορεῖ νὰ περικλείσῃ ἡ χριστιανωσύνη εἰς μίαν ἰδανικὴν μορφήν. Ἡ κυρία Μ. Σακορράφου, ἀγέρωχος καλλονὴ περιεβλήθη ἄλλὰ καὶ ἐξεδανίκευσε τὸ μεγαλεῖον τῆς χρυσελεφαντίνης τοῦ Φειδίου Παλλάδος Ἀθηνᾶς. Νέον ἔραμα ἡ «Κρήνη» παρεῖχεν εἰς τὴν κυρίαν Α. Σχλημαν τὴν εὐκαμψίαν νὰ ἀναδείξῃ ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ θαυμασίου κάλλους της. Ἡ εἰκὼν τῆς Πηγῆς μὲ Νηρηίδα τὴν κ. Σχλημαν, καὶ ὕδροφορον τὴν Ἀργυροπούλου ἐπανελήθη πέντε φορὰς. Αἱ ἄλλαι εἰκόνας ἐξηκολούθησαν μὲ τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν.

Περὶ τὰς 11 I) 2 αἱ πλαστικαὶ εἰκόνας ἐπερατώθησαν διὰ νὰ κάμουν ὀλίγον τόπον εἰς τὰς ὑπερκενουμένας εἰκόνας τῶν χρυσευκτῶν ζωγῶν. Καὶ καθ' ὅν χρόνον οἱ διψασμένοι ἐδροσίζοντο εἰς τὸ πλούσιον κυλικεῖον, οἱ μὴ διψασμένοι διαγκωνιζόμενοι παρέτειναν τὸν ἔγκυκλον πολὺ πέραν τῆς 2 πρωινής.

Ἡ κ. Σοφία Σχλημαν μετὰ τῆς θυγατρὸς της κ. Ἀνδρ. Μετᾶ ἀκούραστοι μέχρι τέλους καὶ εἰς τὸ κυλικεῖον ἀκόμῃ ἐπεριποιήθησαν τὸν κόσμον, ὅστις ἀπεκόμισε φεύγων ὠραίας ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν ἐορτήν.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ἦρχισαν καὶ φέτος αἱ διαλέξεις τοῦ Ὁδείου μὲ εἴσοδον. Ὁ κ. Μπάμπης Ἄνινος ὠμίλησε πρῶτος μὲ τὴν συνήθη εὐφυολόγον χάριν του περὶ Jean Moreas, πρὶν πολιτογραφηθῆ εἰς τὰ γαλλικὰ γράμματα, εἰς τὴν γαλλικὴν δόξαν, ὅταν ἦτο ἀκόμῃ ὁ νέος καὶ ὄχι διάσημος ποιητὴς I. Παπαδιαμαντόπουλος.

Ὁ κ. Τσοκόπουλος ὠμίλησε περὶ τῆς πολυτελοῦς ζωῆς τῶν Βυζαντινῶν γυναικῶν καὶ πριγκηπισσῶν καὶ περὶ τῶν ἠθῶν ἐν γένει καὶ ἠθίμων τῶν χρόνων ἐκείνων.

Εἰς τὸν Παρνασσὸν ὁ κ. Σπ. Λάμπρος ὠμίλησε περὶ τοῦ ἐν Βερολίῳ συνεδρίου μὲ τὴν συνήθη εἰς τὰς ὠραίας διαλέξεις του συρροὴν κόσμου, ἢ ὅποια ὑπῆρξεν ἐπίσης μεγάλη καὶ καταπληκτικὴ εἰς τὰς δύο διαλέξεις περὶ Τολστόυ τοῦ κ. Ἀνδρούτσου. Ὁ κ. I. Ὀρφανίδης ὠμίλησε περὶ Ὀλύμπου μὲ πολλὴν γεωγραφικὴν καὶ ἱστορικὴν ἀκριβολογίαν. Τελευταῖος ὠμίλησεν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου ὁ κ. Τσιριμῶκος, περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ σχολείου τοῦ Ὁμίλου. Εἰς τὴν ὁμίλιαν αὐτὴν τοῦ κ. Τσιριμῶκου θὰ ἐπανέλθωμεν.

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Τὸ τελευταῖον τοῦ ἔτους αὐτοῦ δεκαπενθήμερον δὲν ἐσημειώθη μὲ κανὲν ἐξαιρετικὸν γεγονός εἴτε ἐσωτερικῆς πολιτικῆς, εἴτε ἐξωτερικῆς. Αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων παρήλθον εἰρηνικαί καὶ ἀναίμακτοι χάρις εἰς τὴν ἀπνομικὴν ἐπίβλεψιν καὶ εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀργίαν. Καὶ ἡ φιλανθρωπία ὑπὸ τὰς πολυειδεῖς αὐτῆς μορφάς καὶ ἐκδηλώσεις εἶχε τὴν μεγαλειότεραν τῆς εὐεργετικῆν δρᾶσιν καὶ κίνησιν.

Ἡ χορευτικὴ προσοπερὶς τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων ἔκλυε τὴν ἀρχὴν καὶ ἔδωκε τὸ σύνθημα. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ὑπῆρξεν ἀπὸ τὰς σπανιωτέρας εἰς τὰ χορευτικὰ χρονικά καὶ εἰς ἐκλεκτικότητα κόσμου καὶ εἰς εὐθυμίαν καὶ φαιδρότητα καὶ εἰς πραγματικὴν ἀπόλαυσιν. Τὸ Δένδρον τοῦ Ἀσύλου τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης ἐπέτυχεν ἐπίσης ἐξαιρετικῶς, καθιερωμένον πλέον ὡς ἐορτὴ παιδικὴ ἀπὸ τὰς φαιδροτέρας καὶ τὰς ὀλιγώτερον δαπανηράς. Ἡ ὑπὲρ τοῦ σωματείου τῆς ἐργατικῆς ἐορτῆ τοῦ Ἀκταίου συνεκέντρωσε πολλὴν καὶ ἐκλεκτὴν ἀνάμνησιν τῶν δύο πόλεων, καὶ ἔδωκε βεβαίως εἰς τὰς ἐκδηλώσεις ἐκταπεινωτικὰς διὰ τὸν φιλανθρωπικὸν σκοπὸν, τὸν ὅποιον ἐξυπηρεσεῖ. Πολλὰ ἄλλα ἐορταὶ ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν ἐδόθησαν τακτικῶς μὲ κορωνίδα τὴν ὑπὲρ τοῦ φησιατρείου, ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον, ἡ μᾶλλον πρωτότυπος καὶ ἀσυνήθιστος μὲ πλαστικὰς εἰκόνας, τὴν μίαν ὀρειότεραν τῆς ἀλλῆς καὶ μὲ χορευτικὴν συνέχειαν.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀληθινὸς θρίαμβος διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Τέχνην ὑπῆρξεν ἡ συναυλία τοῦ Ἑλληνικοῦ μουσουργοῦ κ. Καλομοίρη εἰς τὸ Ὡδεῖον Ἀθηνῶν. Δὲν ἐχρειάζετο νὰ εἶναι κανεὶς μουσικὸς διὰ νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ συνθέτης τοῦ ἐκτελεσθέντος ὠραίου προγράμματος εἶναι Ἑλληνογνήσιος, ποῦ ἂν καὶ ἐμορφώθη εἰς τὰ ξένα, ὅμως ἐμείνε μετὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ἐμπνευσιν γνησίως Ἑλληνικὴν.

Δὲν θὰ γίνῃ ἐδῶ ἀνάλυσις τοῦ πολλαπλοῦ ἔργου τοῦ κ. Καλομοίρη, τὸ ὅποιον ἀρχίζει ἀπὸ τὰ ἀπλᾶ δημοτικὰ τραγούδια καὶ τελειώνει εἰς μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀριστοτεχνικὰ μελοδράματα. Θὰ ἐξαρθῇ μόνον ἡ Ἑλληνικότης καὶ αὐτῶν καὶ ἐκείνων. Θὰ ἀναγγελθῇ καὶ ὅτι βροντοφωνηθῇ ὅτι ἀνατέλλει τέλος πάντων ἡ ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως, τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλληνικῆς μουσικῆς. Τὸ Ἑλληνικὸν μοτίβο, ἡ πνοὴ δηλ. τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς ὑπάρχει εἰς κάθε τοῦ ἔργου ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα ἕως τὰ ἀπλοῦστερα, εἶναι ἡ διέπουσα αὐτὰ ιδέα, καὶ ὑπεθυμίζει εἴτε τοὺς μεθυστικούς ἤχους τῆς φλογέρας τοῦ βουνοῦ, εἴτε τὸν αὐλὸν τοῦ Πανός, εἴτε τὰς Βυζαντινὰς μελωδίας τῶν Μεσαιωνικῶν χρόνων, εἴτε τῆς δουλωμένης Ἀνατολῆς τοὺς στεναγμούς καὶ τὸ παράπονον.

Ἡ συμμετοχὴ τῆς κ. Νίνας Φωκᾶ, τῆς μοναδικῆς μας σοῦδοῦ, μὲ τὸν χορὸν ἀπὸ λευκοφόρους μαθητριάς τῆς συνεπλήρωσε τὴν ὠραίαν ἐντύπωσιν καὶ ἔκαμει ἀκόμη Ἑλληνικώτερον τὴν συναυλίαν. Ὅλα τὰ τραγούδια ποῦ ἐψάλλθησαν καὶ ποῦ ἐκελάδησε καθ' αὐτὸ ἡ

κ. Φωκᾶ ἀπέδειξαν ὅλην τὴν Ἑλληνικότητα τῆς μουσικῆς τοῦ Καλομοίρη, καὶ ἀπέσπασαν ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις θαυμασμοῦ ἀπὸ τὴν ἀσφυκτικῶς καὶ ἐκλεκτικῶς γεμάτην αἴθουσαν τοῦ Ὡδεῖου.

Ἄλλως τε δὲν εἶχαν ἀκόμη μαρναθῆ τὰ λουλούδια τοῦ τελευταίου θριάμβου τῆς τιμητικῆς εἰς τὸν Παναγιώτη τῆς μεγάλῃς καὶ καλλιτέχνιδος. Καὶ ἐκεῖ ἡ κ. Φωκᾶ εἶχε ψάλλει τραγούδια τῆς μουσικῆς τοῦ κ. Καλομοίρη καὶ ἐν γένει διὰ πρώτην φοράν ἡ μιτὴ συναυλία τῆς ἤτο καθαρῶς καὶ ἀμειγρῶς Ἑλληνικὴ Ἐπαρουσίασεν ἔργα πρωτότυπα καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς κ. Μιλανίκα, μουσικοῦ δυνατῆς ἐμπνεύσεως καὶ τοῦ κ. Γ. Λαμπριέτ, ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἐπίσης Ἑλληνας μουσουργούς, ὁ ὅποιος ἔμεινε Ἑλληνας καὶ ἔδωκε μὲ ἓνα μικρὸν, ἀλλὰ θαυμάσιον Ἑλληνικὸν τραγούδι τοῦ ἐλάχιστον δειγμα τῆς γνησιότητος Ἑλληνικῆς μουσικῆς ἐργασίας του. Ὁ κόσμος ἐνθουσιάσθη τότε, ὥστε μὲ ὅλην τὴν ἐκλεκτικότητα τοῦ «ξένου προγράμματος», εἰς τὸ ὅποιον ἡ κ. Φωκᾶ ἀνέπτυξεν ὅλον τὸν τάλαντον τῆς τέχνης τῆς καὶ ὅλην τὴν μαγειρίαν τῆς θαυμασίας φωνῆς τῆς, τὰ Ἑλληνικά ἐξητήθησαν κατ' ἐπανάληψιν καὶ ἀπεθέωσαν καὶ τὴν μεγάλην καλλιτέχνηδα καὶ τοὺς Ἑλληνας συνθέτας.

BIBLIA

Βιβλία νέα εἶχαμεν: Τὸ Σύνταγμα καὶ τὴν Ἀναθεώρησιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς νομομαθοῦς κ. Ἀριστείδου Γλαράκη. Τὸν Βασιλεῖα Ἀνάγιαγον τὸ βραβευθὲν εἰς τὸν Ἀθερῶφρον ἔργον τοῦ κ. Ι. Πολέμη. Τὴν Φιλάρεσκον, τὸ εἰς τὸν αὐτὸν διαγωνισμὸν βραβευθὲν ἔργον τοῦ κ. Μ. Ἰωσήφ. Περὶ τούτων προσεχῶς ἐκτενέστερα τὰ μοιραῖα τοῦ κ. Γ. Σημηριώτη.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Βασιλόπιτα. 1 ὄκ. ἀλεύρι, 100 δραμ. βούτυρο 100 δραμ. ζάχαρι 3 κουταλάκια σκόνη μπέκεν πάουτερ καὶ γάλα ὅσο σηκώνει.

Δουλεύετε πρῶτον τὸ βούτυρον μὲ τὴν ζάχαριν καὶ κατόπιν ἀναμειγνύετε ὅλα μαζί.

Μελομακάρονα. 2 ὀκάδες φαρίνα, 1 ὀκά λάδι, 1 1)2 ὀκά μέλι, ἓνα ποτήρι δυνατὴ ἀλυσίθρα, ἓνα ποτήρι κονιάκ, ἓνα κουταλάκι σόδα, ἓνα κουταλάκι ζυνὸ λεμονιοῦ, κανέλλα, γαρύφαλα, 3 ὠν πορτοκαλιῶν ζύσμα.

Κτυπάτε τὸ λάδι μὲ τὸ νερὸ τῆς κατχσταλαγμένης ἀλυσίθρας 1)2 ὠρα. Ὅταν ἀσπρίσθῃ βάζετε ἓνα ποτήρι ἀναλυμένο μέλι, κανέλλα καὶ γαρύφαλα ψιλοκοπανισμένα τὸ ζυμένον φλούδι πορτοκαλιοῦ, τὸ ἀλεύρι καὶ τὸ κονιάκ, ζυμώνετε καλὰ καλὰ ἄστὸ τέλος βάζετε τὸ ζυνὸ μὲ τὴν σόδα. Τὰ πλάθετε. Τὰ κάνετε σάν μασοῦρι κουλουριῶν. Τὸ κόβετε κομμάτια, τὸ περνάτε μὲ τὰ δύο σας δάκτυλα μέσα ἀπὸ τὸ γύρο παναριῶν, καὶ τὰ στέλλετε ἄστὸν φοῦρνον, μόλις τὰ φέρουν ζεστά τὰ ρίπτετε σὲ βρασιμένο μέλι τὰ βγάζετε ἀμέσως καὶ παπαλιζέτε μὲ συσάμι, κοπανισμένη κανέλλα καὶ καρύδια κοπανισμένα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1910

Ἀριθ. 978. Νέον ἔτος — Αἱ πρωταγωνιστοῦσαι εἰς δρᾶσιν Ἑλληνίδες. — Τὸ δῶρον τῶν μάγων. — Αἱ Ἑλληνίδες κατὰ τὸ 1909. Ἀπὸ τὴν ἀγάπην στὸ θάνατον. Κρουμπάχερ. — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Αἱ γυναῖκες ἐπὶ 100 ἔτη. — Ὁ Χριστός. — Χριστουγεννατικὴ ποίησις — Κωμικὴ Χριστουγεννατικὴ ποίησις. — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου — Ἐῦα Νικήτρια. — Αἱ Ἀμερικανίδες καὶ τὸ Οἶνόνπνευμα — Ἀπὸ τοὺς ὕμνους τοῦ Σολωμοῦ Δ'. — Ἡ κ. Jeanne Dornis καὶ ὁ Δεσφὸν Ντελίλ. — Αἱ εἰκόνας ὅλων τῶν προέδρων τῶν Φιλανθρωπικῶν Σωματείων καὶ διαπρεπῶν Ἑλληνίδων.

Ἀριθ. 979. Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ Πατρίς. — Στὴ Θάλασσα. — Μεταξὺ δύο ἡμερολογίων. — Οἱ δὲ λόγοι οὐ μὴ παρέλθωσιν. — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ Ἐπανάστασις. — Ἑλληνικὴ Φιλολογία. Τὸ μῦθος. — Ἐῦα Νικήτρια. — Χθὲς καὶ σήμερον. — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου — Ὁ Jean Moreas καὶ ὁ κ. Παπαντωνίου. — Τὸ Μαραμμένον Κρήνον. — Πολιτικὴ κίνησις. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 980. Αἱ μητέρες καὶ τὰ σχολεῖα — Τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ Βικέλα. — Ὁ Λουλουδοκαυγᾶς. — Ἑλληνικὴ Φιλολογία. Ὁ Μοῦτσος τῆς ναυαρχίδος — Εἰς τὸν θάνατον τοῦ Μπαίρον Ε'. — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου — Ἡ ἐμπάνσις τοῦ Σαντεκλέρ. Ὁ Ἐπίλογος. — Ἐῦα Νικήτρια. — Τὸ Μαραμμένον κρήνον — Διεθνὲς Συνέδριον τοῦ διεθνούς Φερμινισμοῦ. — Πρὸς τὰς περιποιομένας ἀσθενεῖς. — Πολιτικὴ κίνησις. — Μία νέα ζωγράφος. — Κοσμικὴ κίνησις — Ἀρχαιολογικά. — Τὸ Βιβλίον τῆς κ. Δέλτα. — Ἀρχαιεστία. Συναυλία.

Ἀριθ. 981. Κατὰ τῆς ἀνθρωπεμπορίας. — Πρὸς τὴν δύναμιν. — Am Feuster stand die Mutter. — Τὸ ψαράκι τοῦ Βιτροῦ. — Εἰς τὸν θάνατον τοῦ Μπαίρον ΣΤ'. — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Ἑλληνικὴ Φιλολογία. Ἡ κόρη τοῦ Βισιλέως — Ἐῦα Νικήτρια. — Ἑλληνικὴ Διπλωματοῦχος. — Τὸ Μαραμμένον κρήνον. — Γάμοι τῶν Ἰνδῶν. — Πολιτικὴ κίνησις. — Ἡ ἐκθεσις τῶν γυναικείων ἔργων. — Φιλολογία καὶ τέχνη. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 982. Θεολογία Ἐπαναστάται. — Ἑλληνικὴ Φιλολογία. Νότης Γρίγος ἡ Κουτσός. — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Ἀπὸ τὴν ἐρτὴ τῶν νεκρῶν. — Εἰς τὸν θάνατον τοῦ Μπαίρον Ζ'. — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. — Αἱ γυναῖκες τῶν Ἰνδῶν. — Ἐῦα Νικήτρια. — Τὸ Μαραμμένον Κρήνον. — Αἱ ἐπιτροπαὶ τῶν Ἐπαρχικῶν τῆς Σηροτροφικῆς Ἐταιρείας. — Πολιτικὴ κίνησις. — Μόδα. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 983. — Ἡ ἐπανάστασις καὶ αἱ γυναῖκες. — Jean Moreas. — Πρόχειρα σημειώματα. — Ποιήματα ἡ Νεράιδα καὶ Ἀνάμνησις. — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Διὰ τὸν Λαόν. — Ἑλληνικὴ Φιλολογία. — Ὅταν θάρθωσιν τὰ χελιδόνια. — Ἐῦα Νικήτρια. — Τὸ Μαραμμένον Κρήνον. — Αἱ γυναικῆς τῶν Ἰνδῶν. — Πολιτικὴ κίνησις. — Συναυλία. — Διαλέξεις. — Ἀρχαιολογικά — Ἡ ἔκθεσις τῆς «Πρόδου». — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 984. — Ποῖαι προηγούνται. — Jean Moreas. — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. — Εἰς τὸν θάνατον τοῦ Μπαίρον Η'. — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Πίστις καὶ Πατρίς. — Ἑλληνικὴ Φιλολογία. Ἡ Μάγισσος. — Αἱ γυναῖκες τῶν Ἰνδῶν — Ἐῦα Νικήτρια — Τὸ Μαραμμένον Κρήνον. — Πολιτικὴ κίνησις. — Θεάτρον Συναυλία. — Νοικοκυριὸ καὶ Κουζίνα.

Ἀριθ. 985. — Χριστὸς Ἀνέστη! — Ἡ Ἀνάστασις. — Ἀπ' τ' ἀπονύκτερα — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Ἑλληνικὴ Φιλολογία. Κοκὼνα θάλασσα. — Τὸ Πάσχα τοῦ Καπετάνιου. — Αἱ γυναῖκες τῶν Ἰνδῶν — Μνημόσυνον Ἀλεξάνδρου Παπαδοπούλου. — Ἐῦα Νικήτρια. — Πολιτικὴ κίνησις — Διαλέξεις. — Μόδα. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 986. — Οἱ Ἑλληνες διὰ τὰς Ἑλληνίδας. — Συνήγοροι τῶν γυναικῶν. — Ψῆφος εἰς τὰς γυναῖκας. — Ὁ Δομπρόζο καὶ ἡ γυνὴ — Bjoerstjerne Bjoerson. — Εἰς τὸν θάνατον τοῦ Μπαίρον. — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Ἐκεῖνος. — Ἑλληνικὴ Φιλολογία. Τὸ Χάρισμα τῆς Θεᾶς. — Ἐῦα Νικήτρια. — Ὁ Ἐδουάρδος ἀπέθανε. — Τὸ Μαραμμένον Κρήνον. — Πολιτικὴ κίνησις — Πρῶτοπο δημοτικὸ Σχολεῖον. — Βιβλία. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 987. — Αἱ πολιτευόμεναι Ἑλληνίδες. — Ἡ γυναικεία ἐκλογικὴ κίνησις εἰς τὸ Παρίσι. — Ἑλληνικὴ Φιλολογία. Τὸ Χάρισμα τῆς Θεᾶς Β'. — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. — Καπν καρέα Καμουκαρέα — Ἐῦα Νικήτρια. — Τὸ πρῶτα δόντια — Αἱ γυναῖκες τῶν Ἰνδῶν. — Τὸ Μαραμμένον κρήνον. — Ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν Καθίλλας. — Ἡ προκαταρκτικὴ Πανελληνίως ἔκθεσις χειροτεχνημάτων. — Γυναικεία κίνησις. — Πολιτικὴ κίνησις. — Θεάτρον. — Βιβλία. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 988. — Διατὶ δὲν ζητῶ ψῆφον. — Οἰκοκυριῶν ἐξετάσεις Α'. — Δύο κότμοι. — Νυκτερινὸς φόβος τῶν παιδιῶν. — Τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. — Ἑλληνικὴ Φιλολογία. — Ἐκάτης ἔρωτες. — Ἐῦα Νικήτρια. — Ὁ Ἐθνικὸς Σύνδεσμος τῶν Ἑλληνίδων κατὰ τὸ 1909. — Ἡ Σοφία Λακαρίδου βραβευσμένη εἰς Μόναχον — Αἱ γυναῖκες τῶν Ἰνδῶν — Φιλολογικὴ ζωὴ. — Αἱ ἐξετάσεις τῆς ἐπαγγελματικῆς καὶ Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων. — Πολιτικὴ κίνησις — Θεάτρον. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 989. — Αἱ πολιτευόμεναι γυναῖκες. — Βιολέτα, ποίημα. — Ἡ φωνὴ τῶν ἀηδονιῶν. — Οἰκοκυριῶν ἐξετάσεις Β'. — Ἡ Ἀσπασία. — Ἑλληνικὴ Φιλολογία. Ἐκάτης ἔρωτες Β'. — Ἐῦα Νικήτρια. — Ὁ Ἐθνικὸς Σύνδεσμος τῶν Ἑλληνίδων κατὰ τὸ 1909. — Πολιτικὴ κίνησις. — Θεάτρον. — Τὰ παιδιὰ εἰς τὴν ἐξοχὴν. — Μόδα. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 990. — Τὸ ἐμπόριον τῶν Λευκῶν. — Μοιρολόγια τῆς Ρούμελης. — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. — Ἡ κυρία ποῦ τραγουδεῖ. — Ἡ Ἀσπασία. — Ἡ Ἀσπασία τοῦ Ρίζου Νερούλου. — Οἱ τρεῖς Γολιάθ. — Ὁ Γάμος τῆς Λυ-

γερός. — 'Ο Γκούρας και ἡ Γκούραινα. — Εὔχ Νικήτρια. — Σάν τὰ φύλλα χανόμεθα. — Καὶ αἱ Κυραὶ ; — Οἰκοκυρῶν ἐξετάσεις Γ'. — Πολιτικὸν Δελτίον. — Θεάτρον. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 991. — Τὰ βίβασα τοῦ μηνός. — Clara Schuman Α'. — Πεντασύλλαθος. — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. — Φθινοπωριναὶ εἰκόνες. — Ἡ Σχολικὴ ὑγιεινὴ τῶν δύο Φύλων. — Εὔχ Νικήτρια. — Πολιτικὴ κίνησις. — Ἡ Ἀσπασία. — Ἀπὸ τὰ Θεάτρα. — Μόδα. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 992. Ἡ μεγάλη ἄρρωστη. — 'Ο Παγκόσμιος Σύνδεσμος. — Clara Schuman Β'. — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου — Παρθενῶν. — Αἱ Γαλλίδες ἀπὸ Γαλλίδας. — Ἑλληνικὴ Φιλολογία Τὸ Τσαλαπίτημα — Εὔχ Νικήτρια. — Τὸ μοιρολόι τῆς μεγάλης ἄρρωστης. — Julia Wand Howe. — Ἡ κυρία Ἐδὴ Γκωτιέ Ἀκαδημαϊκὴ. — Πολιτικὴ σελὶς Αἱ πρόοδοι τῆς «Προόδου». Θεάτρον. — Βιβλία. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 993. Ἡ ἀνόρθωσις διὰ τὰς γυναῖκας. — Ἑλληνικὴ Φιλολογία. Μία ψυχὴ. — Εἰς χαλῶ παροίχησης — Πραξιτέλης — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. — Ἀπὸ τὰ Τεμπη — Εὔχ Νικήτρια. — Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων. — Ἐδὴ Γκωτιέ Β'. — Ἄσμα φθινοπωρινὸν πρὸς τοὺς Ἕλληνας — Στοματίτις. — Πολιτικὴ κίνησις. — Βιβλία. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 994. Ἡ Τιμὴ. — 'Ο Τολστόη ὡς Χριστιανός — Σονάτα Kreutzer. — Οἱ παλαιοὶ νόμοι καὶ αἱ γυναῖκες — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. — Ἑλληνικὴ Φιλολογία. — Χαμένο ὄνειρο — Εὔχ Νικήτρια — 'Ο χορὸς τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων. — Οἱ Δρόμοι. — Τὸ σινδόνιον τοῦ ἐμπορίου τῶν γυναικῶν. — Ἐθικὰ καὶ διεθνή συμβούλια τῶν γυναικῶν. — Πολιτικὴ σελὶς. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 995. Οἱ φιλελεύθεροι καὶ αἱ γυναῖκες — Ἑλληνικὴ Φιλολογία. Ἡ Ἀγγλικούλα. — Ἀπὸ τὸ

ταξίδι μου. — Λουλούδια μαραμμένα. — Ἡ Θυσία Α'. — Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀσύλου τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης. — Εὔχ Νικήτρια — Ἀραβ ὑργήματα. — Οἱ δρόμοι. — Τί πρέπει νὰ ξέρωμεν — Οἶκος τυφλῶν. — Πολιτικὴ σελὶς. — Γυναικεῖα κίνησις. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

Ἀριθ. 996. Ὅτις τὰ δέκα ἐξ ἔτη. — Αἱ παρασημοφορηθέναι τῆς Γαλλίης τοῦ 1910. — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. — Μία συνέντευξις μετὰ τὴν ῥάπτριαν συγγραφεῖα Melle Audoux. — Τὸ σχολεῖον τῆς Ἀσπασίας. — Ἡ Θυσία Β'. — Οἱ δρόμοι. — Εὔχ Νικήτρια. — Ἡ κυρία Βικτωρ Οὐγκῶ — Γενεαλογία καὶ ψυχολογία μουσικῶν. — Τὸ μέλι. — Τί ζητοῦμεν. — Ἡ συναυλία τῆς κ. Νίνας Φωκᾶ. Πολιτικὴ σελὶς. Γυναικεῖα κίνησις. — Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΕΣ ΤΗΣ "ΕΦ. ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ," ΚΑΤΑ ΤΟ 1910

Αἱ κ. κ. Εἰρήνη Π. Δημητρακοπούλου, Ἀργυρῶ Σακελαρίου, Κλεοπάτρα Ἀκύλα, Ἑμμη Δράκα. Καὶ δεξ Εἰρήνη Νικολαΐδου Καλλιρρόη Ἀδαμιάδου, Μέλπω Λογθέτη, Μαρία Πινέλλη, Μυρσίνη Κλείνθους, Αἰκατερίνη Κατσιφροῦ, Κατίνα Ἡλιακοπούλου, Χαρίκλεια Καμβουκίδου, καὶ Φανή Μικούλη.

Συνεργάται: οἱ κ. κ. Κωστῆς Παλαμᾶς, Ν. Λάσκαρις καὶ Σ. Τσάκωνας.

Ἑλληνες συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ ὧν ἔργα ἐδημοσιεύθησαν.

Οἱ κ. κ. Κ. Παλαμᾶς, Ι. Μωρεᾶς Δ. Παπαδιαμάντης Ἀνδρέας Κερκαβίτσας, Γρ. Ξενόπουλος, Ζ. Παπαντωνίου, Ἀγγ. Βλάχος, Ἰ. Βλαχογιάννης, Κ. Ζησίμου, Ν. Ἐπισκοπόπουλος, Π. Νιρβάνας, Ἀγγ. Συμμεριώτης, Μ. Μαλάκσης, Βλ. Γαβριηλίδης.

Εἰς τὴν σειρὰν τῶν τευχῶν τοῦ 1910 ἐδημοσιεύθησαν ἑκατὸν πενήντα ἐπτὰ (157) εἰκόνες, μεταξὺ τῶν ὁποίων περὶ τὰς 40 ἰλοσελίδοι.

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ ΝΕΣΤΛΕ

ΤΕΛΕΙΑ ΤΡΟΦΗ ΔΙΑ
ΤΑ ΒΡΕΦΗ, ΑΝΑΡΡΟΝΥΑΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΝΤΑΣ
ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟΝ ΕΛΒΕΤΙΚΟΝ ΓΑΛΑ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ φαρμακευπορεῖα.
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Δεσφ τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην.

Κ^{ΟΣ} ΕΥΓ. ΠΛΟΚ ΑΘΗΝΑΙ